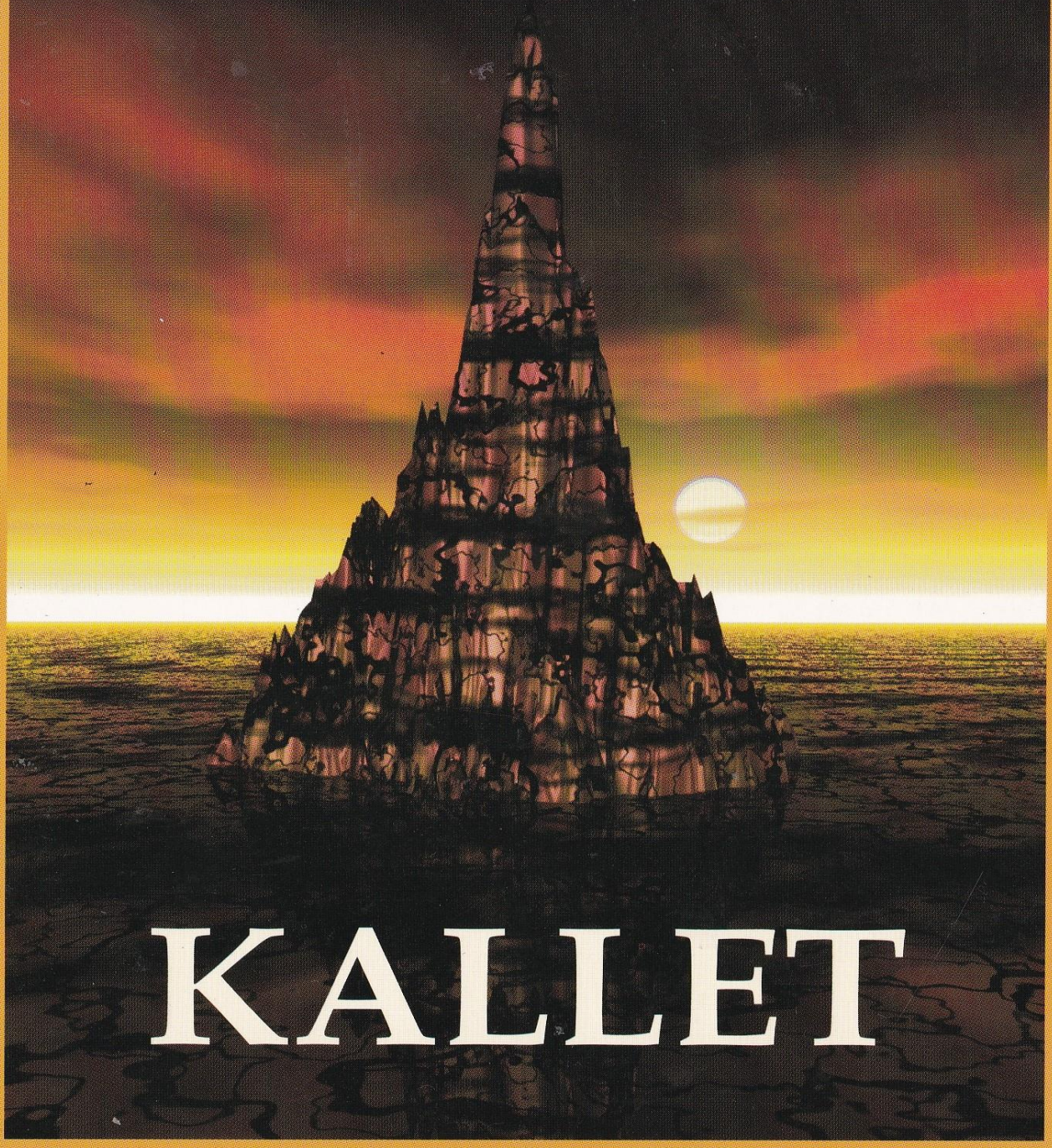
Fortsettelsen av «*Det Siste Slaget*»



KALLET

RICK JOYNER

KALLET forsetter budskapet som ble innledet i boken DET SISTE SLAGET av samme forfatter, og som utfordret kristne rundt i verden til å begynne å leve Sannheten som var betrodd dem.
Det er en meget god undervisning i boken og passer godt i seminarer og til enkelte.

KALLET ER ET KALL TIL Å LEVE i den enestående herlighet som Guds sønn har, og til å ofre alle ting for evangeliets utbredelse. Mørket vil snart komme, og Herrens dag vil snart gry. Nå er tiden for oss å stå i mot det store mørket i vår tid. LYSETS budskap er så meget større, og som det er skrevet:

"Og det skal skje i de siste dager," sier Gud, "At jeg vil utgyte av min Ånd over alt kjød, og deres sønner og deres døtre skal profetere og deres unge menn skal se syner, og deres gamle menn skal drømme drømmer;
Selv over mine treller og trellkvinner vil jeg i de dager utgyte min Ånd, og de skal tale profetiske ord. (Ap.gj. 2, 17-18)

De siste dager er her. Dette er dager for drømmer, visjoner og profeti for unge og gamle, sønner og døtre – dager da de mektige hellige vil se hva de er privilegert til å leve. Denne boken er et kall til å gripe en enestående anledning til å leve i den tilstand å være verd

KALLET

ESCA FORLAG
Boks 1092 1510 MOSS
ISBN: 82-90729-16-2

The Call
by Rick Joyner
Utgitt 1998
Morning Star Publications
16000 Lancaster Highway
Charlotte, NC 28277-2061
USA

Norsk utgave: 1999
KALLET
Rick Joyner
2000 eks.
ISBN 82-90729-16-2
Oversatt av Astrid King

Norsk Copyright
ESCA FORLAG
BOKS 1092
1510 MOSS
Tlf. (47) 69 27 33 85
Fax: (47) 69 27 05 44

Trykk: StikkaTrykk

INNHOLD

Kapittel		Side
	Innledning	5
1	Herligheten	16
2	To vitner	22
3	Livets vei	39
4	Sannhet og liv	46
5	Døren	55
6	Fengslet	60
7	Den unge apostel	68
8	Lyset	74
9	Frihet	79
10	Hæren	88
11	Staden	99
12	Livets ord	109
13	Mannaen	121
14	Kallet	128
15	Tilbedelse i Ånden	131
16	Synden	135

Innledning

Dette er den andre boken i serien Det Siste Slaget.
Selvom KALLET begynner der den forrige boken sluttet, er det allikevel mulig å lese denne og generelt sett forstå dets budskap, uten å ha lest den første boken. Har du derimot ennå ikke lest Det Siste Slaget, kan noe av innholdet virke usammenhengende.
Da dette er en continuerlig åndelig saga, er det noen fundamenter lagt i den første boken, som det bygges videre på i den andre.

Som jeg forklarte i innledningen til Det Siste Slaget, er disse bøkene et resultat av en rekke «profetiske erfaringer». Mang en gang har jeg fått råd om å skrive dem som oppdiktede sinnsbilder. De har ment at da ville jeg nå et større publikum. Det kan være riktig, men mitt mål er ikke å nå flere lesere, men simpelthen å forbli trofast mot det budskapet jeg har blitt betrodd, og å fremme det så godt jeg kan.

Å påstå at disse er et resultat av min egen kreativitet, ville være for meg både uærlig og æreskrenkende mot Sannhetens Ånd.

Selvom Det Siste Slaget har blitt bredt mottatt utover ulike kristne trosretninger og bevegelser og har falt i overveldende favør hos konservative evangeliske kristne, ønsker jeg å gå dypere tilbunns i hva jeg mener med «profetiske erfaringer», og hvordan jeg mottok disse i særdeleshet, og litt om den bibelske basis for disse erfaringer i vår tid.

Bibelske profetiske opplevelser er meget variable av natur, slik som disse, som jeg opplevde i denne avslørende serien. Noe kom i form av drømmer, andre i visjoner, og andre igjen i det bibelen kaller henrykkelser. Drømmer, visjoner og henrykkelser har alle bibelske standarder, og de er faste måter som Herren taler til sitt folk på. Det er et såpass økende antall kristne som har slike opp- levelser i våre dager, at det blir sett på som oppfyllelsen av Peters profeti på pinsedagen der han siterte fra profeten Joel:
«og det skal skje i de siste dager», sier Herren, «at jeg vil utøse min Ånd over alt kjød, og sønner og døtre skal profetere, og deres unge menn skal se syner og de eldre skal ha drømmer; selv over treller og trellkvinner vil jeg i de dager øse ut av min Ånd, og de skal profetere. Apg. 2,17-18.

Som dette skriftstedet tilsier, vil profetiske åpenbaringer gjennom henrykkelser, drømmer og profetier være karakteristiske i de siste dager. Fordi det er så dramatiske økninger i åpenbaringer blant kristne i disse dager, er det forståelig hvorfor det er ansett som et tegn på at vi i sannhet befinner oss nettopp i «de siste dager».

Å skille det ekte fra det uekte

Jesus advarte oss om at i de siste dager ville det fremstå mange falske profeter. Matt. 24, 24. Dette er å forvente, da Herren også lærte at når han sår havre i en åker, vil fienden komme å så floghavre i den samme åkeren. Matt. 13, 24-30.

Floghavre ser ut som havre og kan til og med smake som havre, men er ødeleggende. Satan vil umiddelbart prøve å forfalske alt Gud gjør. Han skaper forvirring for om mulig å forføre selv de utvalgte. Dette kunne derimot ikke Satan gjøre hvis ikke Gud til-

lot det. Det er tydelig å merke at Herren ønsker at vi skal lære å skjelne det ekte fra det uekte, og tillate det ekte å bli prøvet av det falske for å rense ut det som er sant.

Det burde ikke overraske oss at falske profeter mer og mer blir fremtredende, men snarere tvert i mot inspirere oss til å søke det som er ekte med en enda større målbevissthet. Dersom vi ikke ønsker å bli forført av det falske, er ikke svaret å avvise all profeti, men heller å kjenne sannheten.

De som ikke kan kjenne sann profeti i de tider som kommer, vil i økende grad være offer for det falske. Dersom Gud planter noe, er det fordi vi vil komme til å trenge det. Dersom vi ikke planter en åker, men heller forsømmer den, er ugress den eneste høsten vi får. De som ikke mottar det Gud deler ut idag, vil ende opp med å høste det som vokser vilt.

Helt ifra begynnelsen har Gud vært nødt til å la mennesket velge mellom ekte og falskt, godt og ondt. Det var derfor han satte kunnskapens tre i hagen sammen med Livsens tre. Han satte ikke kunnskapens tre der forat vi skulle snuble og falle, men forat vi kunne bevise vår lydighet og kjærlighet til ham. Det kan ikke finnes sann lydighet fra hjertet, dersom friheten til å være ulydig ikke eksisterer.

At Herren advarer oss mot falske profeter i den siste tid, beviser bare at det også finnes de som er ekte, ellers ville han simpelthen sagt at i den siste tid vil alle profeter være falske. Noen tror at alle profeter i endetiden vil være falske, men dette er en grunnleggende motsigelse mot Joels profeti, at Gud vil øse ut sin Ånd over alt kjød, og det vil være henrykkelser, drømmer og profetier. Joel, 2, 28-29.

Det finnes en fare ved å være åpen for profetiske åpenbaringer som: drømmer, visjoner, og profetier. Derimot er det enda større fare dersom vi ikke er åpne for dem.

Åpenbaringer er ikke gitt oss for vår underholdning, men fordi vi trenger dem for den tiden vi lever i. Som Jesus også erklærte: «sannelig, sannelig sier jeg dere, den som ikke går inn i fårestien gjennom døren, men stiger over annensteds, han er en tyv og en røver. For ham lukker dørvokteren opp, og fårene hører hans røst, og han kaller sine får ved navn og fører dem ut. Når han har fått alle sine får ut, går han foran dem, og fårene kjenner hans røst. Joh. 10, 1-5.

Herrens får kjenner hans røst. De blir ikke forført av fremmede. De kjenner hans røst så godt at de kan skille den fra alle andres.

En av måtene Herren har talt på til sitt folk - helt fra de tidligste tider - har vært profetisk. Fordi vi vet at Gud alltid er den samme, og fordi skriften er så klar vedrørende åpenbaringer, drømmer og profetier som han vil gi sitt folk, er det nødvendig for oss at vi skiller hans åpenbaring fra fiendens og tolker hans budskap korrekt, og det er viktig at vi også har visdom til å utføre dem korrekt.

Formålet med profeti

Profeti er gitt til oppmuntring, men også til oppbyggelse. Mye av mitt liv og tjeneste er bygget på oppfylte profetier. Nesten hver eneste side av vår tjeneste, inkludert de steder jeg tjener eller preker i, er blitt profetert på forhånd. Jeg vurderer ikke engang å reise noe sted eller gjøre noe som helst uten at Herren har talt til meg om det på forhånd. Jesus gjorde det samme. Han reagerte ikke på menneskelige behov. Han gjorde bare hva han så Faderen gjøre.

Vi har ikke tid til å starte ting eller reise til steder som Gud ikke leder oss til å gjøre. Jeg tror at vår innvielse til å høre fra

Herren *før* vi gjør ting, setter oss i stand til å være fruktbærende med de ressursene og den tiden som er betrodd oss.

Jeg vet om andre som suksessivt har bygget sin tjeneste eller menighet på profetiske ord. Jeg vet om noen som har strandet og andre som har lidd etter alvorlige feilmanøvreringer fordi de ikke kunne bedømme profetier. Mange av disse problemene oppstod da de mottok sann profeti fra Herren, men mistolket eller feilbrukte det. For noen kan dette virke for komplisert, men det er slik prosessen er i følge Skriften, og vi vil måtte betale en dyr pris dersom vi utelater sann bibelsk visdom i forholdet til profetisk åpenbaring. Som Jesus sa i Matteus 22, 29: «Dere farer vill fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft.»

Mange begår feil idag fordi de kjenner Skriftene, men ikke Guds kraft. Det har aldri vært meningen at profeti skulle erstatte bibelen, heller ikke at bibelen skulle erstatte profeti.

Jeg har tilbrakt mye tid sammen med konservative, evangeliske ledere fra større tjenester og som Gud har begynt å tale til gjennom drømmer, visjoner og profetier. I mange av tilfellene, begynte de å gjøre dette, selv når det stred imot den enkeltes teologi. Dette har blitt så vanlig at jeg har begynt å lure på om det strengt tatt finnes noen evangeliske ledere som Gud ikke taler til på denne måten.

Ved Morning Star, er det nesten en jevn strøm av kontakt fra de som søker hjelp til å forstå hva som skjer med dem. På dette stadiet forstår de ikke at profeter også trenger deres hjelp like mye som konservative evangeliske trenger hjelp fra de som har noe erfaring med profetiske gaver.

Forat menigheten skal oppnå den modenhet som den er kalt til, må det finnes et forbund mellom de som kjenner skriftene og de som kjenner Guds kraft, og dette skjer nå i raskt tempo.

Jeg har gransket bibelen for å stadfeste at det jeg har lært gjennom mine erfaringer er bibelske, og det er jeg overbevist om. Jeg må innrømme at noen av dem har fått meg til å betrakte enkelte skriftsteder fra et helt annet perspektiv. Selv, så tror jeg dette er forenlig med selve hensikten av denne typen profetiske åpenbaringer. ***Profetier burde ikke brukes til å fastslå doktriner. (Læresetninger)*** Til det formålet har vi fått bibelen, og jeg tror at bibelens doktriner er komplett og aldri må tillegges noe. Selv bibelen har mange eksempler på profetiske åpenbaringer som er gitt til enkeltmennesker for nettopp å stadfeste skriftene.

Et fremstående eksempel på dette vil være den henrykkelsen som Peter fikk og som resulterte i hans reise til Cornelius' hus. Dette åpnet troens dør for hedningene. Denne erfaringen og frukten av dette, viste menigheten, at Herren også hadde til hensikt å spre evangeliet til hedningene. Dette skapte ikke ny doktrine, men stadfestet hva skriftene hadde sagt, og det Herren selv hadde lært dem, men som de tydeligvis hadde glemt.

Mange av de erfaringene som er tatt med i disse to bøkene, gjorde det samme for meg. De minnet meg stadig på min egen lære, og lærdom som jeg hadde hørt fra andre, men, som på sitt beste bare hadde hatt en overfladisk innflytelse på mitt liv. På denne måten var disse profetiske åpenbaringer en stadig utfordring for meg. De ga meg en nødvendig korrigering, ja, til og med irettesettelse på mitt eget liv og lære. Da det var jeg som hadde disse opplevelsene, tok jeg dem personlig, og jeg regner ikke med at de samme korrigeringene er nødvendig for alle.

Derimot tror jeg at mange av dem - om ikke de fleste- generelt er anvendelig for vår tids menigheter. Det er et antall gjentatte temaer i denne fremstilling. Disse er ikke bare gjentatte uttalelser, men noen av disse temaene er repitert fra ulike vinkler eller ordlagt forskjellige i ulike situasjoner. Jeg innser at dette sannsynlig-

vis ble gjort på grunn av min egen sløvhet, likesom Herren måtte gjenta seg selv om og om igjen til Peter. Jeg innser også at slike gjentagelser ikke er god litterær gramatikk, men det er heller ikke mitt mål. For hver gang noe er gjentatt, øker sannsynligheten for at det vil bli forstått. Jeg har derfor forsøkt å repetere alt, slik som det ble repetert for meg

PROFETISKE OPPLEVELSER

Jeg kan også forstå hvordan karakteristikken av noen av disse åpenbaringene vil forårsake teologiske problemer for enkelte. En av disse ville med sikkerhet være måten jeg traff og pratet med mange ny- og gammeltestamentlige karakterer, såvel som prominente mennesker i menighetens historie som nå er døde.

Det er bibelske eksempler på dette, slik som da Herren talte med Moses og Elias. Selv om Elias ble hentet uten å dø, vet vi at Moses døde. Vi har også eksemplet da Johannes falt ned og tilba engelen i Åpenbaringen 22, 9. Engelen irettesatte Johannes, og proklamerte at han også var en tjener som hans brødre.

Mange har forstått det derhen at dette var en av de hellige som hadde reist for å være med Herren. Selv om jeg kan forstå at noen fremdeles kan ha problemer med dette, finnes det også en annen forklaring. Det er forskjell på profetiske opplevelser og EGENTLIGE opplevelser. For eksempel da Esekiel ble tatt bort i ånden og ført til Jerusalem, er det klart at han ikke ble ført til det virkelige Jerusalem, selv om det synes veldig virkelig for ham. Mye av det han opplevde fantes ikke i virkeligheten, men var ment til å kommunisere med utlendingene. Selv om alle disse opplevelsene og menneskene virket veldig ekte for meg, spør jeg meg selv ærlig om jeg egentlig snakket med mennesker i himmelen.

Jeg tror at disse var profetiske opplevelser som var ment til å

bringe fram et budskap. Jeg vet ikke om stedene jeg så i himmelen var egentlige steder, eller åpenbart for meg på denne måten som de gjorde for å bringe budskapet fram.

Likevel er jeg åpen for at jeg virkelig så mennesker. Jeg ser ikke noe i ordet som motsier dette, selv om jeg forstår hvordan noen vil protestere. Slik som Abel fremdeles taler gjennom sin død, taler selvfølgelig de forskjellige bibelske menneskers liv deres budskaper. Disse opplevelser hjelper meg til å kaste lys over mine opplevelser mer enn noen gang.

Grunnen til at jeg tror at dette var profetiske opplevelser, og at jeg egentlig ikke snakket med virkelige personer er fordi opplevelsene ble fort glemt. Folk flest har hatt drømmer som er så realistiske, at når de våknet så trodde de at det var virke- ligheten for en kort stund. Likevel, selv den mest realistiske drømmen begynner å bli uklar, og etter en kort tid vil den være glemt.

Virkelige opplevelser er ikke slik. Jeg har hatt virkelige møter med Herren og med engler som nesten er like virkelige for meg nå som de var for flere år siden da jeg opplevde dem. Jeg har hatt mange drømmer og visjoner hvor jeg så både Herren og engler, men disse ble raskt tåkete og uklare. Bortsett fra noen få av mine opplevelser, inkludert disse bøkene, ble disse profetiske episodene tåkete og uklare likesom åpenbaringer, heller enn opplevelser og virkeligheter.

Det var av denne grunn jeg prøvde å skrive ned disse opplevelsene så fort som mulig. I noen tilfeller var jeg ikke i stand til det. Når jeg klarte å komme meg til et sted hvor jeg kunne skrive dem, hadde min hukommelse allerede begynt å svikte. Jeg kunne kjenne hvordan Den Hellige Ånd hjalp meg å huske, men jo lenger tid det gikk mellom opplevelsene og tiden jeg fikk til å skrive dem ned, ble jeg mer opptatt av om de var skrevet akkurat slik som jeg mottok dem.

I slike tilfeller var jeg klar over at mine egne doktriner eller fordommer kunne lett påvirke min skrivning, og selv om jeg anstrengte meg for at dette ikke skulle skje, godtok jeg muligheten for at dette kan ha skjedd noen steder. Av denne grunn har min kontinuerlige bønn vært at Den Hellige ånd skulle lede meg i skrivningen, og også at den skulle lede alle de som leser den. Han er gitt oss til å lede oss til sannheten og til Jesus. Min bønn er at du må kjenne igjen det som er sannhet og det som er fra Jesus, for å holde fast ved det som er sant og se bort fra det som ikke er sannhet.

SKRIFTENS UFEILBARHET

Selv om det er mange steder som jeg har forsøkt å gjengi de eksakte ordene fra Herren, slik som det ble sagt til meg, er de ikke Skriftene. Jeg tror ikke at noen profetisk opplevelse er ment til å ha samme tyngde som Skriftene. En profeti er veldig viktig for menigheten, for ellers ville vi ikke bli formant til å «jage etter kjærligheten, og søke med iver etter de åndelige gaver, men mest etter å tale profetisk». 1.Kor. 14,1.

Vi blir fortalt at den som taler profetisk, taler for mennesker til oppbyggelse, formaning og trøst. Den som taler i tunger oppbygger seg selv, men den som taler profetisk oppbygger menigheten. 1. Kor 14, 3-4.

Aldri har vi blitt fortalt at profeti er for å lære en doktrine. Vi har Skriftene til læren. Aldri har vi blitt fortalt at en profeti er ufeilbar. Det er derfor vi må prøve en profeti. Likevel oppbygger ikke profetien. Fordi profeti er en gave fra Den Hellige Ånd, må vi behandle alt som kommer fra ham som hellig. Men fordi det kommer gjennom mennesker, må det ikke bli tolket som ufeilbart.

Skriftene, slik som de er skrevet i orginalen er ufeilbare. De er

som et fjell av sannhet og åpenbaring av Gud og hans veier, og som vi kan bygge våre liv på med sikkerhet, og at skriftene blir stående i evighet. Jeg ser på profeti som manna som Herren serverte i ørkenen. Det er fra Herren og det vil hjelpe og oppholde oss i vandringen i hverdagen. Men hvis vi holder på med den lenger enn den er ment, vil det bli feil. Skriftene er permanente, det vil si evigvarende. Den er gitt slik at vi kan bygge våre liv på sannheten, men profeti er er gitt som oppmuntring. Strategisk vil den holde oss i Herrens vilje dag for dag.

Kvaliteten av et forhold vil bli bestemt gjennom kommunikasjonen, og hvilken som helst relasjon som ikke har kontinuerlig kommunikasjon er en døende relasjon. Profeti hjelper oss til å ha en kontinuerlig dag for dag relasjon med Herren. Det er derfor jeg tror at Skriften oppmuntrer oss spesielt til å søke etter denne gaven.

Jeg har søkt etter profetiens gave i mange år. Jeg gjorde det i lydighet til Skriften som oppmuntrer til å gjøre dette, og fordi jeg elsker de profetiske gaver. Jeg elsker profetiske opplevelser, selv om mange, bortsett fra noen få, har kritisert meg sterkt for det.
Likevel har jeg bedt mer om visdom og gaven av visdomsord, enn jeg har bedt om de andre gavene. Det er derfor jeg tror at Herren nesten alltid åpenbarer seg for meg i disse personlige opplevelsene som Visdommen. Jeg tror også at en sann og vis person elsker å bli irettesatt. Ordspråkene 6, 23 sier: «formaning med rettledning er livets vei.»

I hver eneste av disse opplevelsene mottok jeg en dyp og sterk tiltrengt rettelse i mitt liv. I denne boken er det også noen grunnleggende rettelser for menigheten generelt. Bortsett fra menighetene som jeg har personlig ansvar for, søker jeg ikke å se på problemene som river i Jesu legeme på jord.

Menigheten er Herrens brud, og jeg er meget forsiktig med hvordan jeg tenker å korrigere den. Akkurat som Paulus forklarte korintierne, så har vi en ånd av autoritet i hvilket vi må forbli. Det er ikke riktig av meg å irettesette andres barn. Men som en venn kan jeg kanskje snakke med foreldrene, og håpe på at de også vil føle den frihet at de kan komme med irettesettelse til mine barn.

Allikevel, i opplevelsene i denne boken, viste Herren meg at menigheten er på vei til noen forferdelige katastrofer hvis de ikke foretar noen grunnleggende forandringer.

Derfor, hvis du spør meg hva vi skal gjøre med dem, er alt jeg kan si nå, at jeg også arbeider med å utbedre dem. Jeg søker mer åpenbaring og en større forståelse og tolkning og visdom til å bruke dem riktig.

Jeg oppmuntrer deg igjen til å tenke igjennom alt. Selvom de profetiske opplevelsene jeg hadde da jeg mottok disse beskjedene eller hilsnene, var veldig virkelige da det hendte, virket de mange ganger uvirkelig for meg bare noen timer senere.

Det var mange ganger et problem når jeg forsøkte å skrive dem ned. Jeg gjorde mitt beste, og skrev dem ned så trofast som jeg kunne, men jeg står ikke fast på at disse er de eksakte ord som ble fortalt meg, eller at alt som er skrevet om disse hendelsene er akkurat som de hendte.

Selvom jeg kanskje har glemt noen av detaljene eller kanskje ikke fikk ordleggingen helt rett, er beskjedene eller hilsnene sanne! De er fra Herren, og tiden er nær.

Rick Joyner
November 1998

KAPITTEL 1

HERLIGHETEN

Jeg sto og stirret på døren som var den neste jeg skulle gå inn gjennom. Den var enkel og ikke direkte innbydende. Da jeg snudde meg for enda en gang å iaktta den enorme Dommerhallen, ble jeg overveldet av dens herlighet og størrelse. Jeg hadde ikke lyst til å dra derfra, selvom all ondskapen fra mitt eget hjerte ble avslørt hele tiden. Enda prosessen var smertefull, var det allikevel så befriende. Jeg ønsket ikke at det skulle stoppe. Jeg lengtet faktisk etter mere dom.

«***Og du skal oppleve mere»,*** brøt Visdom inn. Han kjente mine tanker.

«Det du har funnet her skal følge deg. Du trenger ikke komme hit for å bli forandret. Kraften fra korset er nok til å forvandle deg. Det du har opplevd her, kan du oppleve hver eneste dag. Den Hellige Ånd ble sendt for å dømme din synd og lede deg til sannheten og å vitne om meg. Han er med deg hele tiden. Du må bli bedre kjent med Den Hellige Ånd.

Mange tror på Den Hellige Ånd, men det er bare få som gir

plass til ham i deres liv. Etterhvert som denne tidsalder kommer til dets ende, vil dette endre seg.

Den Hellige Ånd er i ferd med å bevege seg over jorden som han gjorde i begynnelsen. Han vil fjerne kaoset og forvirringen som er spredt utover hele jorden og bringe fram herlighetens nye skapelse midt oppe i det hele.

Han vil gjøre alt dette gjennom mitt folk. Når Den Hellige Ånd beveger seg, vil Guds sønner og døtre profetere. Både de gamle og de unge vil drømme drømmer og se visjoner. De gjerninger som jeg gjorde og større gjerninger vil de gjøre i mitt navn, slik at JEG blir mektig herliggjort på jorden. Hele skapelsen sukker og stønner og venter på hva Den Hellige Ånd skal gjøre.

Hva du vil finne på den andre siden av døren, vil hjelpe deg til å bli forberedt på det som skal komme.

Jeg er Frelseren, men jeg er også Dommeren. Jeg er iferd med å åpenbare meg selv for verden som den rettferdige dommeren. Først vil jeg åpenbare min dom til mitt eget hus. Mitt folk er i ferd med å kjenne fellesskapet med Den Hellige Ånd. Da vil de forstå hans kraft til å dømme synden. De vil også forstå at han alltid vil lede dem til sannheten som vil sette dem fri. Dette er sannheten som vitner om meg.

Når mitt folk har blitt kjent med MEG som JEG ER, da vil jeg bruke dem som vitner om MEG.

Jeg er dommeren, men det er bedre for deg at du dømmer deg selv, så jeg slipper å dømme deg. Mine dommer er i ferd med å opprettes blant mitt folk. Jeg vil dømme mitt eget hus først. Senere vil jeg dømme hele verden.»

Visdommens herlighet overskygget alt annet som var rundt meg. Jeg hadde aldri sett slik strålende lysskinn tidligere, selv ikke her. Det ble bare sterkere ettersom han talte om sine dommer. Jeg lærte ved dette at å bli kjent med ham som dommeren, som var en større herlighet enn jeg før hadde visst.

Jeg begynte å føle meg så liten og ubetydelig i hans nærvær at det var vanskelig å konsentrere seg om det han sa. Just mens jeg tenkte at jeg ville bli overveldet av hans herlighet, strakte han seg fram og rørte ved pannen min, mykt, men likevel fast. Ved denne handling ble mitt sinn klart og fokusert.

"Du begynte å se på deg selv. Det vil alltid bringe deg inn i forvirring og gjøre det vanskeligere for deg å høre meg. Hver gang du opplever min berøring, vil tankene dine klarne opp. Hver gang du kjenner mitt nærvær, forstå da at jeg har kommet for å røre ved deg, for at du kan se Meg og høre Meg.

Du må lære å forbli i min nærhet uten å bli selvopptatt og selvbetatt. Det vil få deg til å vende deg fra sannheten som er i meg og vende deg til bedraget som er i din falne natur.

Mange mennesker faller når min Ånd rører ved dem. Tiden for å falle er forbi. Du må lære deg å stå fast når min Ånd beveger seg. Hvis du ikke står støtt når min Ånd beveger seg, kan han ikke bruke deg. Hedningene skal falle for meg, men jeg trenger mitt folk til å stå så jeg kan bruke dem.»

Stolt av falsk ydmykhet

Jeg hørte irritasjon i Herrens stemme da han sa dette. Jeg følte at det var denslags irritasjon som han hadde med sine disipler i

evangeliene. Med en gang forstod jeg at hans irritasjon vanligvis kom når de begynte å se på deres egen utilstrekkelighet og feilbarhet.

«Herre, tilgi meg, ba jeg ydmykt, men ditt nærvær er så overveldende. Hvordan kan jeg annet enn å føle meg liten når jeg er så nære deg som dette?

"Du er liten, men du må lære deg å forbli i mitt nærvær uten å se på deg selv. Du vil ikke være i stand til å høre fra meg eller å tale for MEG hvis du ser på deg selv. Du vil alltid være utilstrekkelig. Du vil alltid være uverdig for det jeg kaller deg til å gjøre. Men det vil aldri være din tilstrekkelighet eller verdifullhet som gjør at jeg bruker deg.

Du må ikke se på din utilstrekkelighet, men se på min tilstrekkelighet. Du må slutte å se på din uverdighet, men se på min rettferdighet. Når du blir brukt, er det på grunn av hvem JEG er og ikke hvem du er.

Du hadde rett da du følte min vrede da du begynte å se på deg selv. Dette er den vrede jeg følte ovenfor Moses da han begynte å klage over hvor utilstrekkelig han var.

Dette viser bare at du ser mere på deg selv enn på meg. Det er hovedgrunnen til at jeg kan bruke så få av mitt folk til det jeg ønsker å gjøre. Denne falske ydmykheten er egentlig en form for stolthet, og som fikk mennesket til å falle. Adam og Eva begynte å føle utilstrekkelighet, og at de trengte til å være mere enn jeg hadde skapt dem til å være. De påtok seg å gjøre seg selv til hvordan de skulle være. Du kan aldri gjøre deg selv til hvem du skulle være, men du må stole på meg til å gjøre deg til hvem du skal være.»

Selvom jeg aldri hadde forbundet falsk ydmykhet til å være det store fallet i Edens hage, forstod jeg nå at det var en stor snublesten som forhindret mange å bli brukbare for Herren, og jeg har undervist om dette mangfoldige ganger.

Nå, mens jeg stod i hans nærvær, ble min egen falske ydmykhet åpenbart for meg. Den så meget verre ut enn jeg noen gang hadde sett den i andre. Denne form for stolthet var frastøtende, og jeg kunne forstå hvorfor den frambrakte Herrens brennende vrede.

I hans nærvær vil alt som vi er, bli åpenbart, og selv etter all dom som jeg hadde utholdt, hadde jeg de mest grunnleggende feil å som holdt meg fra å kjenne ham og tjene ham slik som jeg var kalt til å gjøre. Enda så sjokkerende som dette var, så ønsket jeg ikke å dvele ved meg selv lenger, så jeg snudde meg og så på ham. Jeg hadde bestemt for åse så mye av hans herlighet som jeg kunne utholde mens han var sammen med meg på denne måten. Straks vendte min tristhet seg om til ekstase. Knærne mine skalv, men jeg bestemte meg for å bli stående så lenge jeg klarte.

Snart etter våknet jeg. I dagevis kunne jeg kjenne en energi som bruste gjennom meg og som gjorde at alt rundt meg syntes herlig. Jeg elsket alt jeg så. Et dørhåndtak syntes vidunderlig hinsides fatteevne. Gamle hus og biler ble så skjønne for meg at jeg ble lei meg for at jeg ikke var en kunstner så jeg kunne ha fanget deres skjønnhet og edelhet. Trær og dyr, alt syntes som meget spesielle personlige venner. Hver eneste person jeg så, var som et bibliotek av åpenbaring og mening, og jeg ble så takknemlig for evigheten så jeg kunne bli kjent med dem alle. Jeg kunne ikke se på noe uten å se praktfullheten. Det var vanskelig å forstå at jeg hadde gått gjennom så mye av mitt liv og mistet så mye.

Enda, med alle disse underfulle sinnsbevegelser og åpenba-

ringer som fløt gjennom meg, visste jeg ikke hva jeg skulle gjøre med det. Jeg forstod at hvis jeg ikke lærte hvordan jeg skulle bruke det for det gode, så ville det forsvinne, hvilket det også gjorde etter bare få dager. Det var som om livets mening var glidd bort fra meg, og jeg forstod at jeg måtte gjenvinne det. Det jeg hadde opplevd var mere enn noen rus, og jeg var hengitt. Dette var resultatet av å se hans herlighet, og jeg skulle se mere.

Jeg bestemte meg for å forbli i hans nærhet og la hans liv flyte gjennom meg for å kunne berøre andre. Jeg måtte forbli i Den Hellige Ånd og tillate ham å bruke meg. Dette var mitt kall.

KAPITTEL 2

TO VITNER

I dagevis hadde jeg vært i en dyp depresjon. Alt syntes så blekt. Selv lyden av mennesker irriterte meg, og noen forstyrrelse av noe jeg ønsket å gjøre, gjorde meg sint. Jeg trodde det verste om alle og måtte sloss for å holde borte de svarte tankene som steg opp i meg. Jeg følte det som om jeg hadde sklidd ned i helvete og skled dypere og dypere for hver dag.

Endelig ropte jeg ut til Herren, og nesten med en gang befant jeg meg foran døren og med Visdom stående ved min side.

«Tilgi meg, Herre. Jeg gled fra ditt nærvær hele veien ned til helvete, syntes det meg.»

«Hele verden ligger fortsatt i kraften fra den onde.»
Han gjentok, ***«og du vandrer på kanten av helvete hver eneste dag. Midt gjennom det er Livets sti. Det er dype grøfter på hver side av Livets vei, så du må ikke forville deg bort fra den smale vei.»***

«Vel, jeg falt ned i en av grøftene og kunne ikke finne veien ut igjen.»

«Ingen kan finne deres egen vei ut av disse grøfter. Når du følger din egen vei, vil du falle i en av dem, og din egen vei vil aldri lede deg ut av den. JEG ER DEN ENESTE VEIEN UT. Om du faller, så kast ikke tiden bort med å prøve å forstå alltting, du vil bare synke dypere og dypere ned i myra. Bare be om hjelp. Jeg er din hyrde, og jeg vil alltid hjelpe deg når du kaller på meg.»

«Herre, jeg ønsker ikke å kaste bort tiden ved å finne ut av alle ting, men jeg ville gjerne forstå hvorfor jeg falt så langt og så snart. Hva var det som fikk meg til å vende meg bort fra Livets vei og falle i grøften på denne måten? Du erVisdommen, og jeg vet at det er visdom å spørre.»

«Det er visdom å vite når du skal be om forståelse og når du bare spør om hjelp. Her er det visdom for deg å spørre. Bare når du er i min nærhet, kan du forstå. Din forståelse vil alltid bli forvrengt når du er deprimert, og du vil aldri se sannheten riktig fra den posisjonen. Depresjonen er vrangforestillingen som kommer av at du ser verden fra ditt perspektiv. Sannheten kommer når du ser verden gjennom mine øyne, fra der jeg sitter ved Faderens høyre hånd. Lik kjeruben i Esaias 6, disse som forblir i min nærhet vil si: «Hele jorden er fylt av hans herlighet!»"

Jeg kan huske at jeg som nyfrelst hadde lest denne teksten og egentlig trodd at disse kjerubene måtte ha blitt lurt. Jeg kunne ikke forstå hvordan de kunne si: «Hele jorden er fylt av hans herlighet,» når hele verden syntes å være fylt av krig, sykdom, barnemishandling, lovløshet og ondskap på alle kanter. Da talte Herren til meg en dag og sa: ***«Grunnen til at disse kjerubene sier at hele jorden er fylt av min herlighet, er fordi de bor i MIN***

nærhet. Når du bor i min nærhet, vil du ikke se noe annet enn herlighet.»

«Herre, jeg husker at du lærte meg dette, men jeg har ikke levd så bra etter det. Jeg har brukt mesteparten av mitt liv til å se det fra den mørke siden. Jeg gjetter på at jeg har tilbrakt mesteparten av mitt liv sittende i en av disse grøftene til Livets vei, istedenfor å gå på veien.»

«Det er sant,» svarte Herren.
«Bare av og til kom du opp og tok noen skritt for så igjen å skli ned på den andre siden. Likevel har du gjort noen framskritt, men nå er tiden for deg å forbli på veien. Du har ikke mere tid å kaste bort nede i disse grøftene.»

Herrens godhet og tålmodighet synes overveldende da han fortsatte.

«Hva fikk deg til å skli ned i grøften sist?» spurte han.

Etter å ha tenkt godt over det, kunne jeg se at jeg hadde blitt oppslukt av å opprettholde følelsen, istedenfor å kjenne Opphavet til mine følelser.
«Jeg tok mitt blikk bort fra deg,» bekjente jeg.

«Jeg vet det høres enkelt ut, men det var alt du gjorde. Å ta dine øyne bort fra meg, er det du trenger å gjøre for å drive bort fra Livets vei. Når du forblir i meg, vil du ikke se annet enn herlighet. Dette betyr ikke at du ikke vil se konfliktene, forvirringen, mørket og bedraget som er i verden. Men når du ser dem, vil du alltid se Mitt svar til dem. Når du forblir i meg, vil du alltid se hvordan sannheten overvinner bedraget, og du vil se på hvilken måte mitt kongedømme vil komme.»

«Herre, når jeg er her, er dette mere virkelig for meg enn noe annet jeg har opplevd på jorden. Men når jeg er på jorden så synes alt dette nesten som en uvirkelig drøm. Jeg vet at dette er den sanne og rette virkelighet og at jorden bare er forbigående. Jeg vet også at hvis dette stedet var mere virkelig for meg enn verden, da skulle jeg klare å vandre mer i din visdom og forbli på Livets vei. Du har sagt at det er visdom å spørre. Jeg spør deg om du kan gjøre denne plassen mer virkelig for meg når jeg er på jorden. Da ville jeg være mere istand til å vandre fullkomment på dine veier. Jeg ber deg også om å hjelpe meg å overføre denne realitet til andre. Mørket vokser stadig på jorden, og det er få som har visjoner. Jeg ber deg om du vil gi oss mere av din kraft, la oss se mer av din herlighet, og la oss kjenne den ekte sanne dommen som kommer av å være i ditt nærvær.

«Når du begynner å leve etter hva du ser med ditt hjertes øyne, vil du vandre med meg, og du vil se min herlighet. Hjertets øyne er ditt vindu til denne dimensjonen av Ånden. Gjennom ditt hjertes øye kan du komme til min nådes trone til alle tider. Hvis du kommer til meg, vil jeg bli mer virkelig for deg, og jeg vil også gi deg mere kraft.»

Mens han talte til meg, ble jeg dratt til å vende meg og å se på mengden av konger, prinser, venner og Herrens tjenere, som alle stod i Domshallen. Underet og herligheten av alt som skjedde der, var så enorm at jeg kunne ha forblitt der for alltid. Igjen ble jeg overrasket over at dette stedet bare var himmelens begynnelse. Men selv med disse undere, var det virkelige himmelens under - HERRENS NÆRVÆR.

Her i himmelens begynnelse var han Visdommen, og han var Dommeren, som er det samme.

«Herre» spurte jeg, «her er du Visdommen og Dommeren, men hva er du kjent som i de andre avdelingene i himmelen?»

«JER ER Visdommen og JEG ER Dommeren i hver eneste avdeling, men JEG ER mye mer. Fordi du har spurt, så vil jeg vise deg hvem JEG ER. Likevel har du bare begynt å bli kjent med meg som VISDOMMEN og DOMMEREN. I tiden som kommer, vil du se mer av Meg, men det er mere å lære for deg om mine dommer først.»

DET FØRSTE VITNET

«Guds dom er første skrittet inn i det himmelske kongeriket», sa en stemme som jeg ikke hadde hørt tidligere. «Når dommens dag kommer, vil kongen være kjent av alle og hans dommer vil bli forstått. Da vil verden bli satt fri. Du spurte etter hans dommer over ditt eget liv, men nå skal du begynne å be om at dommen skal komme til verden.»

Jeg vendte meg for å se hvem det var som hadde talt. Han var av høyvokst og skinnende, men i litt mindre grad enn de andre jeg hadde møtt i Domshallen. Jeg trodde han var en engel, men da sa han:

«Jeg er Lot. Du er blitt utvalgt til å leve i vanskelige tider, akkurat som jeg var utvalgt. Som Abraham levde og gikk i mellom for Sodoma, så må også du gjøre. Når stor perversitet blir løslatt på jorden, vil også store troende menn og kvinner fremstå. Likesom Abraham må også du bruke din tro og gå i forbønn for den ugudelige, og du må også vitne om Guds dommer som kommer over jorden. Herren kan ikke tillate den voksende ondskap blant menneskene stort lenger. Jeg tidde og mange gikk fortapt. Du må ikke gjøre som jeg. Du må ikke forbli stille.»

«Fortell meg mere. Hvordan advarer jeg dem,» spurte jeg.

«Jeg trodde jeg ville være en advarsel bare ved å være annerledes. Men å være annerledes er ikke nok! Den Hellige Ånds kraft til å overbevise om synd blir forløst ved det talte ord. Hva Herren gjorde med Sodoma, var et eksempel forat ikke andre skulle bli ødelagt på samme måte. Du kan advare dem som er på veien til ødeleggelse ved å fortelle dem min historie. Det er nå mange byer hvor ondskapen er blitt så stor at han ikke vil tolerere det stort lenger. Hvis de som kjenner Herren, ikke reiser seg snart, vil det bli mange flere som blir lik Sodoma meget snart.

Dommens dag kommer. Hele hans skapelse vil da vite om hans vise dommer, men du må ikke vente til den dagen. Du må søke hans dommer hver dag, og du må bekjentgjøre dem for verden. Hvis hans folk vil vandre i hans dommer, vil mange på jorden få vite om dem før den Store Dommedagen. Ved dette vil mange flere bli frelst. Det er hans ønske at ingen skal gå fortapt, og at ikke noen av hans folk skal lide fortapelse på den dagen.

Menneskene på jorden er blinde. De vil ikke bli seende hvis du bare prøver å være et vitne. Dommens budskap må gå fram i verden i ***ord.*** Den Hellige Ånd salver Ordet, men ordet må bli talt ut på rette måte, forat han kan salve dem.

Rettferdighet og dom er fundamentet for hans trone. Hans folk er blitt kjent med noe av hans rettferdighet, men få kjenner hans dommer. Hans trone vil forbli i hans hus, derfor må dommene begynne i hans eget hus.

Du må leve i den sannhet som du har lært her, og du må undervise i den. Hans dommer kommer. Hvis hans folk vil vandre i hans dommer før dommens dag, vil den dagen bli en herlighet for dem. Hvis de ikke lever i den, vil de også kjenne sorgen som

verden kommer til å kjenne. Hans dommer ville ikke være sanne hvis de ikke var like for alle. Gjennom deg og andre vil han fortelle sitt folk at de må dømme seg selv så de ikke skal bli fordømt. Dette må du fortelle verden.»

Lot ba meg å se på døren som jeg stod ved. Fremdeles syntes den mørk og lite innbydende, lik læresetningene om Guds dommer, tenkte jeg. Herrens herlighet som omsluttet oss, gjorde at døren så enda tristere ut. Allikevel visste jeg hvor herlige hans dommer virkelig er. Jeg hadde også forstått at nesten alle dører syntes triste til å begynne med, for så å bli herlige etterhvert. Det virket som jo tristere døren var, jo herligere var det på den andre siden. Bare det å gå gjennom hans dører krever tro, men det leder alltid til mer herlighet.

Lot fortsatte med mine tog av tanker. Som jeg allerede hadde erfart på dette sted, ble tankene overført til alle.

«Gjennom denne døren, vil du oppleve mer av hans herlighet. Hans herlighet er ikke bare glansen som du ser rundt ham eller på dette stedet. Heller ikke er det følelsene som du har når du forblir i ham. Hans herlighet er også åpenbart i hans dommer. Dette er ikke den eneste måten den er åpenbart, men det er denne måten som du er kalt hit for å forstå. Gjennom denne døren vil du lære en annen måte å se hans herlighet. Det er ved å se hans herlighet at hans folk blir forvandlet, og han er i ferd med å vise dem sin herlighet. Når de ser hans herlighet, vil de glede seg i alle hans veier, selv i dommene.

DET ANDRE VITNET

Da talte en annen stemme: «Jeg også stadfester denne sannhet. Guds dommer er i ferd med å bli åpenbart på jorden. Likevel vil nåde seire over dommen. Herren forlenger alltid nåden før dom. Hvis du vil advare folk om at hans dommer er nær, vil hans nåde frelse mange.»

Jeg kjente ikke igjen den stemmen som talte, men det var en annen mann med veldig høyde og verdighet og en glans som tydet på at han hadde en høy rang.

«Jeg er Jonas,» sa han. «Når du forstår Herrens dommer, forstår du også hans veier. Selv om du forstår dem, betyr ikke det at du alltid er enig i dem. Forståelse er nødvendig, men det er ikke nok. Herren vil også at du skal være enig med ham.

Du har ofte bedt om at Herrens nærvær skal følge deg. Det er visdom. Jeg var en profet, og jeg kjente ham. Likevel forsøkte jeg å flykte fra hans nærvær. Det var veldig dumt, men ikke så dumt som du tror. Jeg hadde begynt å forstå den sterke ilden som følger hans nærvær. Jeg hadde forstått det ansvar som følger med å leve nær ham. I hans nærvær vil alt av tre, høy og halm bli fortært. Hvis du drar deg nærmere ham med skjult synd i ditt hjerte, vil det drive deg til vanvidd, som mange har lært gjennom årene. Jeg forsøkte å flykte fra Herrens vilje og fra hans nærvær. Når du ber om hans virkelige nærvær, da ber du om virkeligheten av det du har sett her til å være med deg. Himlen er ditt sanne hjem, og det er rett av deg å lengte hit. Likevel, han er en hellig Gud, og hvis du vil vandre nær ham, da må også du være hellig. Desto nærmere du kommer ham, jo mere dødelig blir din skjulte synd.»

«Jeg forstår dette,» svarte jeg. «Det er derfor jeg ba om Herrens dommer over mitt eget liv.»

«Nå vil jeg spørre deg,» fortsatte Jonas. «Vil du søke ham? Vil du komme til ham?»

«Selvfølgelig,« svarte jeg. «Jeg begjærer hans nærvær mer enn noe annet. Ingenting er større enn å være i hans nærvær. Jeg vet at mange av mine motiv for å være i hans nærhet er selviske. Men å være sammen med ham hjelper meg til å bli satt fri fra denslags selviskhet. Jeg ønsker å være med ham. Jeg ønsker å komme til ham.»

«Vil du,» fortsatte Jonas. «Inntil nå har du vært mer dum enn jeg var. Du kan komme frimodig fram for hans nådes trone til alle tider og for alt du trenger. Men det er sjelden du gjør det. Å lengte etter hans nærvær er ikke nok. Du må ***komme*** til ham. Hvis du kommer nær til ham, vil han komme nær til deg. Hvorfor gjør du det ikke? Du er alltid så nær ham som ***du*** ønsker å være.

Mange har blitt kjent med hans veier, men de kommer ikke til ***HAM***. I den tid som snart vil komme, vil mange forlate hans veier, fordi de ikke kommer til ham. Du har ledd av min dumhet, som var stor, men dine er enda større enn mine. Jeg ler ikke av din dumhet, men jeg gråter over den. Din Frelser gråter over dem. Han går alltid i førbønn for deg. Når han gråter, så gråter hele himlen for deg. Jeg gråter fordi jeg vet hvor dumme hans folk er. Jeg kjenner deg fordi du er akkurat lik meg, og akkurat som meg, har menigheten løpt til Tarsis og ønsker å handle med verden meget mere enn å sitte foran hans herlighetss trone. Samtidig henger Guds dommers sverd over jorden. Jeg gråter over menigheten fordi jeg kjenner dere så godt.»

«Jeg er skyldig,» gråt jeg. «Hva kan vi gjøre?»

«Store stormer kommer over jorden,» fortsatte Jonas.

«Jeg sov når stormen kom over skipet som jeg flyktet i fra, Herren. Menigheten sover også. Jeg var Herrens profet, men hedningene måtte vekke meg opp. Slik er det også med menigheten. Hedningene har bedre dømmekraft enn menigheten har i denne tid. De forstår når menigheten går feil vei. De ryster menigheten mens de prøver å vekke den opp for at de skal kalle på sin Gud.

Snart vil verdens leder kaste dere overbord, akkurat som mannskapet på skipet måtte gjøre det med meg. De vil ikke la dere fortsette dit dere har tenkt dere. Dette er Guds nåde for dere. Han vil disiplinere dere med et stort uhyre som kommer opp av havet. Det vil svelge dere for en tid, men dere vil bli spydd ut igjen. Så vil dere forkynne hans budskap.»

«Er det ingen annen vei?» spurte jeg.

«Jo, det er en annen vei,» svarte Jonas, «selv om det har kommet og kommer. Noen er allerede i buken på dyret. Noen er i ferd med å kastes overbord, og noen sover fortsatt, men de fleste har vært ombord i skipet som går den gale veien og søker å forhandle med verden. Men du kan dømme deg selv, så vil han ikke dømme deg. Hvis du vil vekke deg selv opp og omvende deg og gå den veien han sender deg, vil du ikke bli oppslukt av dyret.»

«Er det dyret du referer til i Åpenbaringen 13. Kapittel?» spurte jeg.

«Det er det samme, Som du leser i det kapittelet, kommer dette dyret til å føre krig mot de hellige for å overvinne dem. Dette vil skje med alle dem som ikke omvender seg. Men du skal vite at de som ble overvunnet av det første udyret, vil bli spydd ut av det før det neste kommer, det som vil komme ut og opp av jor-

den. Men det vil bli lettere for deg om du omvender deg og ber om tilgivelse. Det er bedre enn å bli slukt av Dyret.

Liksom Lots historie er en advarsel for disse som gir seg over til perversitet, er min historie en advarsel for Herrens profet, menigheten. Menigheten løper fra Herrens nærvær. Den flykter inn i aktiviteter istedenfor til Herrens nærhet. Kanskje kaller dere aktivitet for tjeneste, men egentlig er det en flukt fra Herrens nærvær. Som jeg har sagt, flykter menigheten til Tarsis for å drive handel og søke havets skatter, mens de største skattene, himmelen skatter, er det få som søker.

Synden, å ville blande seg med verden, har innfiltrert menigheten, likesom jeg var bundet i dyrets buk med sjøgress og tang surret rundt mitt hode. Sjøgresset, som er omsorg for denne verdens ting, har viklet seg rundt tankene til menigheten. Det tok meg tre dager før jeg omvendte meg, fordi jeg var så fastlåst. For de kristne tar det mye lenger tid. Deres tanker er så innviklet i denne verden, og de har falt så dypt, at mange ikke har håp om å komme fri. Dere må vende dere ***til*** Herren istedenfor ***fra*** Herren.

Han kan oppklare enhver forvirring. Han kan bringe dere opp fra det største dyp. Løp ikke lenger ***fra*** ham! Løp ***til*** ham!»

Så tilføyde Lot: «Husk den barmhjertighet som Herren hadde med Ninive. Han viste bermhjertighet fordi Jonas forkynte. Han bodde ikke iblant dem for å være et vitne: Han forkynte Herrens ord. Kraften er i ordet. Det er ikke noe mørke som er så mørkt at Herrens ord ikke kan trenge i gjennom. Mange vil omvende seg og bli frelst hvis du vil gå til disse som Herren sender deg til og advare dem.»

Jonas fortsatte: «Når du kommer tilkort i Herrens nåde, og

synd holder deg fast, er det hardt for deg å komme til ham. Du må lære ***alltid*** å komme til ham til slike tider, ikke løp ***fra*** ham.

Når du går gjennom den døren, vil du komme inn i en tid da Herrens kraft og herlighet slippes løs på jorden som den ikke har gjort siden tidens begynnelse. Hele himmelen venter på det som du er i ferd med å få se. Det vil også bli tiden for det største mørke. Du kan ikke holde ut hverken hans herlighet eller mørket uten ved hans nåde. Du kommer ikke å vandre på hans veier om du ikke søker ham daglig. Du må ikke bare søke hans nærvær, men du må forbli i hans nærvær ustoppelig.

Disse som har forsøkt å følge ham ved bare å søke ham en gang i uken under menighetens gudstjeneste, mens de ellers i uken søker denne verden, vil snart falle ifra. De som påkaller hans navn og tror at han er deres tjener, vil også snart falle fra. Han er herre over alle ting, og alle vil snart forstå dette. Først må hans eget folk forstå dette, for, dommen begynner først med hans eget hus.

Det er dristighet å bare kalle på Herren når du ønsker noe. Du skal kalle på ham og spørre hva ***han*** ønsker, ikke hva du ønsker. Mange av disse som har noe tro, har også stor dristighet; linjen mellom de to kan være tynn. Når Guds dom kommer til hans eget hus, vil hans folk lære forskjellen mellom tro og det å ta noe for gitt. Disse som forsøker å gjøre hans gjerninger uten ham, vil falle fra. Mange har tro på Herren, men kjenner ham bare på avstand. De gjør store gjerninger i hans navn, men han kjenner dem ikke. (Matt. 7, 22-23) Disse som har kjent ham på avstand, vil snart gråte over deres dumhet.

Gud eksisterer ikke på grunn av hans hus. Hans hus eksisterer på grunn av **HAM.** I sin tålmodighet, har han ventet på utsiden

av sitt eget hus, bankende, kallende, men få har åpnet for ham. Disse som hører Herrens stemme og åpner opp for ham, vil sitte tilbords med ham. De vil også sitte sammen med ham på hans trone, og de vil se verden som han ser den. Selvsikkerhet kan ikke sitte tilbords med ham eller på hans trone.

Dristighet, er det hovmod som forårsaket det første fall. Alt mørke og ondskap som jorden høster, har kommet fra det.

Når Satan så Guds herlighet, vendte han sin vei mot dristighet. Satan bodde i hans nærhet og vendte seg allikevel fra ham. Dette er den største fare for disse som ser hans herlighet og kjenner hans nærvær. Bli ikke dristig på grunn av hva du har sett. Bli aldri stolt fordi du har visjoner. Det vil alltid lede deg til fall.»

NÅDEFULLE DOMMER

Som Jonas talte, ble hvert ord som et hammerslag. Jeg var forskrekket over min synd. Ikke bare skammet jeg meg over hva jeg hadde tenkt om ham, men jeg var mere skamfull over at jeg hadde sett ned på Jonas, for de samme ting som jeg selv også hadde gjort. Jeg forsøkte desperat å bli stående, men knærne kunne ikke holde meg oppe lenger, og jeg falt på mitt ansikt. Hans ord var som å bli flådd med en svepe, men samtidig var smerten velkommen. Jeg visste jeg trengte til å høre dem, og jeg ønsket ikke at Jonas skulle stanse å undervise meg før all min ondskaps veier var åpenbart. Ordenes åpenbaringskraft var stor, men det var meget mere enn det. Det var en kraft over det som gjorde at hvilken som helst undskyldning synes motbydelig. Ordene passerte enhver barrikade og gikk rett inn i mitt hjerte. Mens jeg lå der på bakken, kjentes det ut som jeg ble operert.

Lot tilføyde: «Mange troende har gjort det å falle under

Herrens nærvær til tøv og meningsløshet, men menigheten er i ferd med å falle under den samme kraft som fikk deg til å falle - overbevisning. Hvis du faller når du ikke klarer å stå, vil det resultere i at du står for sannhet.»

Fremdeles ønsket jeg ikke å bevege meg. Jeg ønsket ikke å gjøre noe før jeg hadde fått skikkelig tak på det Jonas hadde sagt. Jeg ville ikke at dommen skulle bli borte før den hadde gjort sitt verk. De syntes å forstå ettersom det ble stille for en tid, og så fortsatte Lot.

«Jonas hadde den største sålvelse over sin forkynnelse som er gitt noe menneske. Uten mirakler eller tegn når han forkynte, omvendte en av de mest syndige byer seg, som noen gang har eksistert. Hvis Jonas hadde forkynt i Sodoma, ville den byen ha forblitt inntil i dag. Den kraften som var i Jonas forkynnelse er et tegn. Når han våknet og var spydd ut av dyret, hadde han denne kraften. Dette er den kraften i forkynnelsen som vil bli gitt til menigheten i de siste dager. Dette er den kraft av overbevisning som Herren venter på å få gitt menigheten. Når den er spydd ut av dyret som har oppslukt den, vil selv de mest onde høre på dens ord. Dette er Jonas' tegn som vil bli gitt til menigheten. Ordene til dem som har oppstått fra dypet, vil ha kraft.»

Jeg var fremdeles svimeslått. Likevel var jeg bestemt på å løpe til Herren og ikke ifra ham, så jeg vendte meg og så direkte på Visdom.

«Herre, også jeg kan falle i det som skal komme. Jeg er skyldig i alle disse ting. Jeg har sett så mye av din herlighet, og fortsatt faller jeg i disse fellene og splittelsene som holder meg fra å trekke meg nær til deg. Vær så vennlig å hjelp meg i dette. Jeg trenger desperat din visdom, men også din barmhjertighet. Vær

vennlig å send meg nåde, og hjelp oss før du sender dommene som vi fortjener. Jeg ber om nåden fra korset.»

Visdommen svarte:

«Du vil bli gitt nåde fordi du har bedt om det. Jeg vil gi deg mer tid. Min nåde til deg er tid. Bruk denne tiden med visdom, for snart vil det ikke være mere tid. Tiden er nær når jeg ikke kan vente lenger. Hver dag som jeg utsetter min dom er nåde. Se til at du bruker den viselig.

Jeg vil alltid heller vise nåde enn dom, men enden er nær. Mørket tiltar, og tiden for store vanskeligheter vil snart komme over dere. Hvis du ikke bruker tiden som jeg gir deg, vil de kommende vanskeligheter innhente deg. Hvis du bruker tiden som jeg gir deg viselig, vil du overvinne og seire. Det er et karaktertrekk hos overvinnerne i hver eneste tidsalder - de kastet ikke bort tiden!

I min nåde gir jeg deg denne advarsel. Advar mitt folk som er i min nåde, at jeg ikke lenger vil la dem fortsette å ta min nåde som gitt. I min nåde vil min disiplin være over dem. Advar dem så de ikke gjør sine hjerter hårde, men at de omvender seg og vender seg til meg.

Det er også sant at du kan falle fra. Din kjærlighet vil bli kold, og du vil fornekte meg, hvis du ikke fornekter deg selv og tar opp ditt kors hver dag. De som søker å redde sitt eget liv, vil miste det, men de som mister sitt liv for min skyld, vil finne sant liv. Hva jeg vil gi til mitt folk vil være et liv i overflod, og mere enn de har bedt om, selv i deres dristighet.

Når jeg har sluttet å dømme mitt eget hus, vil jeg sende min dom over den hele jord. I min rettferdige dom vil jeg vise for-

skjell mellom mitt folk og de som ikke kjenner meg. Nå ligger verden i den ondes makt. Nå belønner han de urettferdige og står imot de rettferdige.

Når dommens dag kommer, vil hele verden forstå at jeg belønner den rettferdige og står imot de stolte.

Rettferdighet og rett er grunnvollen for min trone. Det er på grunn av min rettferdighet at jeg må dømme dem som kjenner sannheten, mye hårdere, fordi de ikke vil leve etter den. Jeg har tatt deg hit forat du skal se mine rettferdige dommer. Du har fått større forståelse her, men det betyr igjen at en enda sterkere og hårdere dom kommer over deg, hvis du ikke vandrer i det du har sett. Til den som er gitt meget, vil meget bli krevd. Her er du blitt kjent med nåden som går forut for dommen. Hvis du fortsetter å la synd innvikle deg, vil du kjenne strengheten i mine dommer. Mange av mitt folk elsker fremdeles synden. Disse som elsker synden og sin egen komfort og fremgang mer enn meg, vil snart kjenne min strenghet. Disse vil ikke bli stående i tiden som kommer.

Jeg vil vise strenghet mot de stolte og barmhjertighet til de ydmyke. Den største forvirring for mitt folk er ikke vanskeligheter, men fremgangen. Hvis mitt folk vil søke meg i tider med fremgang, kunne jeg betro dem mer av min sanne rikdom fra mitt kongerike.

Jeg bestemmer for deg å ha en overflod for hver god gjerning. Jeg vil at din gavmildhet skal flyte over. Mitt folk vil vokse i jordisk rikdom i tiden som ligger foran, selv i vanskelige tider, men rikdommen vil være fra meg og ikke fra den nåværende onde tidsalders fyrste. Hvis jeg ikke kan stole på deg i de verdslige rikdommer, hvordan kan jeg da betro de himmelske krefter i tiden som kommer?

Du må lære å søke meg i tider med fremgang, såvel som i fattigdom. Alt som jeg lar deg forvalte, er fremdeles mitt. Jeg vil bare stole mer på disse som er lydige.

Du skal vite at mørkets fyrste også gir fremgang. Han fortsetter å gi det samme tilbud til mitt folk som han ga til meg. Han vil gi denne verdens riker til de som vil bøye kne for ham og tjene ham ved å leve etter hans veier. Det er fremgang for verden og det er fremgang for mitt rike. Den kommende dommen vil hjelpe mitt folk til å kjenne forskjellen. Rikdommen som ble vunnet ved å tjene mørkets fyrste i denne onde tidsalder, og ved å bruke hans fremgangsmåter, vil bli en kvernsten som henger rundt deres hals når flodbølgen kommer. Alle vil snart bli dømt av sannheten. Disse som gjør fremgang gjennom meg, gjør ingen kompromiss med sannheten for å få fremgang.

«Mine dommer begynner med mitt hus for å lære dere disiplin, og forat dere skal lære å vandre i lydighet. Syndens lønn er døden, og lønnen for rettferdighet er fred, glede, herlighet og ære. Alle skal motta deres verdige lønn. Dette er dommen, og det er rett at den begynner med mitt eget hus.»

Så talte Lot og Jonas samtidig: «Og se nå Guds godhet og strenghet. Hvis du vil kjenne ham mere, vil du komme til å kjenne dem begge.

Domfellingen kom over meg som en caskade, men det var en caskade av levende vann. Den var rensende og forfriskende, og det var vanskelig.

Jeg visste også at hans korrigering ville bevare meg gjennom det jeg kom til å oppleve etter å ha gått gjennom døren. Jeg ønsket desperat all den korrigering som jeg kunne få før jeg gikk gjennom døren. Jeg visste at jeg ville trenge hans rettledning, og det var riktig.

KAPITTEL 3

LIVETS VEI

Jeg repeterte de ting som Lot og Jonas hadde talt til meg, når Herren begynte å tale.

«Du bad om å forstå virkeligheten av denne plass endog mens du vandrer i det jordiske riket. Dette er vikeligheten av hva du ba om - å se det som jeg ser det. Dette er ikke plassen som er virklig. Virkeligheten er hvorsom helst JEG ER.

Mitt nærvær gir hvilken som helst plass sann virkelighet, og gjør alt du ser på levende, fordi JEG ER LIV. Min far gjorde meg til LIVET for all skapelse, både i himmelen og på jorden. All skapelse eksiterer gjennom meg og for meg, og adskillelse fra meg er ikke noe liv, og der er ingen sannhet.

«Jeg er livet i hele skapningen. Jeg er til og med livet i mine fiender. JEG ER. Alt som finnes, eksisterer gjennom meg. JEG ER Alfa og Omega. JEG ER begynnelsen og JEG ER enden for alle ting. Der er ingen sannhet eller virkelighet bortsett fra meg. Det er ikke bare denne plass' virkelighet du søker, men

mitt nærværs virkelighet. Du søker den sanne kunnskap om meg, og denne kunnskapen gir liv. Denne virkelighet er like tilgjengelig på jorden som den er her, men du må lære deg å ikke bare se ETTER meg, men PÅ meg.

Jeg er Guds kraft. Jeg er åpenbaringen av hans herlighet. Jeg er liv, og jeg er kjærlighet. Jeg er også en person. Jeg elsker mitt folk og ønsker å leve sammen med dem. Faderen elsker meg, og han elsker også deg. Han elsker deg så meget at han ga meg for din frelse. Vi ønsker å leve nær deg. Vi elsker menneskene, og vår evige bolig vil være sammen med deg. Visdom er å kjenne meg, og å kjenne Faderen, og å kjenne vår kjærlighet. Lyset, herligheten og kraften som jeg er i ferd med å bli åpenbart i for verden, vil bli realisert gjennom de som har lært å kjenne min kjærlighet.

Min far har tiltrodd meg all makt. Jeg kan befale himmelen, og den lyder meg, men jeg kan ikke befale kjærlighet. Befalt kjærlighet er ikke kjærlighet i det hele tatt. Det kommer en tid da jeg krever lydighet fra alle nasjoner, men da er tiden for å vise din kjærlighet over. Mens jeg ikke krever lydighet, vil disse som kommer til meg lyde meg, fordi de elsker meg og elsker sannheten. Disse alene er de som er verdig til å regjere med meg i mitt rike - disse som elsker meg og tjener meg, selv om de får forfølgelse og avvisning. Du må ønske å komme til meg. Disse som blir vår bolig, vil ikke komme på grunn av befaling, eller på grunn av at de kjenner min kraft - de vil komme fordi de elsker meg og de elsker Faderen.

«Disse som kommer til sannheten, vil komme fordi de elsker oss og ønsker å være sammen med oss. Det er på grunn av mørket at dette er tiden for sann kjærlighet. Sann kjærlighet skinner klarest mot det største mørke. Du elsker meg mere når du

ser meg med ditt hjerte og lyder meg, selv om dine øyne ikke kan se meg som de gjør nå. Kjærlighet og tilbedelse vil være størst i det store mørket som kommer over jorden. Da vil all skapelse forstå at din kjærlighet til meg er sann, og hvorfor vi ønsker å bo hos mennesker.

Disse som kommer til meg nå og som kjemper mot alle verdens krefter som gjør opprør mot meg, kommer fordi de har en sann kjærlighet til Gud. De ønsker å være hos meg så mye at selv når alt synes uvirkelig, selv om det synes som en uklar drøm for dem, så risikerer de alt i håp om at drømmen er virkelighet. Dette er kjærlighet. Dette er kjærlighet til sannheten. Dette er den tro som behager min Far. Alle vil bøye kne når de ser min makt og herlighet, men disse som bøyer kne når de bare kan se meg utydelig gjennom troens øyne, er de lydige som elsker meg i Ånd og i sannhet. Disse vil jeg snart vise tillit til med makt og herlighet i den tid som kommer, hvilken er sterkere enn noe mørke.

Ettersom dagene blir mørkere over jorden, vil jeg vise mere av min herlighet. De vil trenge det for det mørke som kommer. Likevel husk at de som tjener meg, selv når de ikke ser min herlighet, er de trofaste og lydige som jeg vil betro min kraft. Lydighet og gudsfrykt er begynnelsen til visdom, men visdommens fylde er å adlyde fordi de elsker Gud. Da vil du se kraften og herligheten.

Du er ikke her på grunn av din trofasthet. Til og med den ydmykhet som fikk deg til å be om mine dommer, var en gave. Du er her fordi du er en budbringer. Fordi jeg kalte deg for denne årsak, ga jeg deg visdom til å be om mine dommer. Det er visdom for deg å være trofast til det du ser her, men den største visdommen for deg er å komme til meg hver eneste dag. Jo mere du kommer til meg, jo mere virkelig vil jeg være for deg.

Jeg kan være så virkelig for deg på jorden som jeg er for deg nå, og når du kjenner virkeligheten av mitt nærvær, vandrer du i sannheten.»

JEG ER

«Nå ser du meg som dommens Herre. Du må også se meg som Herre over sabbaten. JEG ER begge. Du må kjenne meg som Hærskarenes Herre og skue mine hærer, og du må se meg som Fredsfyrsten. JEG ER løven av Juda, og JEG ER også Lammet. Å kjenne min visdom er også å kjenne mine tider. Du vandrer ikke i visdom hvis du proklamerer meg å være Løven når jeg ønsker å komme som Lammet. Du må vite hvordan du følger meg som Hærskarenes Herre i striden, og du må vite når du sitter ned med meg som Herre over Sabbaten. For å gjøre dette må du kjenne mine tider, og du kan bare kjenne mine tider ved å forbli nær meg.

Den kommende dom over disse som påkaller mitt navn, men ikke søker min vilje, vil være at de stadig mer kommer ut av mine tider. De vil være på feil sted og gjøre feil ting, og til og med predike feil budskap. De vil prøve å høste når det er tid til å så, og så når det er tid for å høste. På grunn av dette vil de ikke bære noen frukt.

Mitt navn er ikke JEG VAR eller JEG KOMMER, men JEG ER. For virkelig å kjenne meg, må du kjenne meg i nåtid. Du kan ikke kjenne meg som JEG ER, hvis du ikke kommer til meg hver eneste dag. Du kan ikke kjenne meg som JEG ER, hvis du ikke forblir i meg.

Her har du fått en smak av mine dommer. Du er i ferd med å

se meg på andre måter. Du vil ikke være i fullstendig stand til å kjenne meg som JEG ER før i evigheten. Der er alle sidene av min natur i perfekt harmoni, men de er vanskelig å få øye på når du er i tidens sfære. Denne Dommerhallen reflekterer en-del av meg som verden snart skal se. Dette er en viktig del av ditt budskap, men det vil aldri være det hele. I én by vil jeg sende min dom, men i en annen kanskje nåde. Jeg vil sende hungersnød til en nasjon og overflod til en annen. For å forstå hva jeg gjør, må du ikke dømme ut fra hvordan det ser ut, men fra virkeligheten av mitt nærvær.

Hvis ikke din kjærlighet til meg blir sterkere, vil den bli kald i den tid som nå vil komme over jorden. JEG ER liv. Hvis du ikke holder deg nær til meg, vil du miste det liv som er i deg. JEG ER Lyset. Hvis du ikke holder deg nær til meg, vil ditt hjerte bli mørkt.

Alle disse ting har du forstått i ditt sinn, og du har undervist i dem. Nå må du forstå dem i ditt hjerte, og du må leve etter dem. Livets kilde springer ut fra hjertet, ikke sinnet. Min visdom er ikke bare i ditt hode, heller ikke bare i ditt hjerte. Min visdom er i perfekt forening med både hode og hjerte. Fordi mennesket ble skapt i mitt bilde, kan aldri hans hode og hjerte være enige uten i meg. Når ditt hode og hjerte forenes, da vil jeg kunne stole på deg og tiltro deg min autoritet. Da kan du be om hva du vil, og jeg vil gjøre det fordi du er forenet med meg.

På grunn av tidens vanskeligheter som du er kalt til å vandre i, har jeg latt deg oppleve å skue mitt Dommersete før den fastsatte tid av deres dom. Nå har dine bønner blitt besvart. Hva du ikke forstod gjennom den tid som du ventet på meg for å få svar på disse bønner, svarte jeg hver dag gjennom alt som jeg tillot å hende i ditt liv.

Det er bedre å lære om mine veier og dommer gjennom opplevelser i livet enn å lære dem på denne måten. Jeg har gitt deg disse opplevelser fordi du er en budbringer, og tiden er kort. Du visste allerede det du har lært her, men du levde ikke etter den kunnskapen. Jeg har gitt deg denne opplevelsen av nåde, men du må velge å leve etter den.

Jeg vil bruke mange budbringere for å undervise mitt folk til å leve i rettferdige dommer, så de ikke går fortapt når mine dommer kommer over jorden. Dere må høre mine budbringere, og lyde deres ord som er fra meg uten å utsette, for tiden er nå kort. Å høre dem uten å adlyde, vil bare føre en strengere dom over deg. Dette er rettferdig dømming. Til hvem meget er gitt, vil meget bli krevd.

Dette er tiden da kunnskapen øker. Kunnskap om mine veier øker også blant mitt folk. Din generasjon har blitt gitt mer forståelse enn noen annen generasjon, men få lever etter deres forståelse. Tiden er kommet da jeg ikke lenger vil tolerere dem som sier at de tror på meg, men ikke adlyder meg.
De lunkne er i ferd med å bli tatt bort fra mitt folk. Disse som ikke adlyder meg, tror egentlig ikke på meg. Gjennom deres liv lærer de mitt folk at ulydighet er akseptert.
Som Salomo skrev: Fordi dommen over de onde gjerninger ikke utføres straks, svulmer menneskenes hjerter så de drister seg til å gjøre det som er ondt. Dette har hendt med mange av mitt eget folk, og deres kjærlighet har blitt kold. Mine dommer vil komme raskt som en nåde for å hjelpe mitt folks hjerter fra å gi seg fullstendig over til det onde. De er iferd med å forstå at syndens lønn er døden. De kan ikke fortsette å påkalle meg om å befri dem i vanskeligheter når de fortsetter å elske synd.
Jeg vil gi litt mere tid så dere kan dømme dere selv, forat jeg kan slippe å dømme dere, men tiden er kort.

Fordi du har vært her, vil mye bli forventet av deg. Jeg vil også tilføre deg mere nåde, forat du skal leve etter den forståelsen som du har fått, men du må komme innfor min Nådes Trone hver dag for å få den. Jeg sier til deg igjen, nå er tiden for jorden kommet når ingen vil bli istand til å bli stående i sannheten uten å komme til min Nådes Trone hver dag. Hva jeg vil fortelle deg er at du og disse som er med deg, ikke bare kan leve, men bli stående og seire. Ettersom mitt folk blir stående og seirer i den mørkets tid som kommer, vil skapningen forstå at lyset er mektigere enn mørket.

Liv og død har blitt plantet på jorden, og liv og død er iferd med å bli høstet. Jeg kom for å gi dere liv. Den onde kommer for å gi død. I tiden som kommer, vil begge bli sett i deres fylde. Jeg vil derfor gi disse som lyder meg en overflod av liv som aldri før har vært sett på jorden. Det vil bli en adskillelse mellom mitt folk og de som tjener den onde. Velg livet så du må leve. Velg livet ved å adlyde meg. Hvis du velger meg, og lyset som er i deg er det sanne lys, vil det bli klarere for hver eneste dag. Ved dette vil du vite at du vandrer i mitt lys. Frøet som er plantet i god jord, vil alltid vokse og mangfoldiggjøres: du vil bli kjent på dine frukter.

KAPITTEL 4

SANNHET OG LIV

Mens Herren talte syntes hans herlighet å tilta. Til tider var den så sterk at jeg trodde jeg vil bli oppslukt av den. Hans herlighet brant, men den var ikke lik en flamme. Den brant fra innsiden og ut. På en eller annen måte kjente jeg at jeg enten ville bli oppslukt av hans herlighet, eller ved det onde som jeg ville møte etter å ha gått gjennom døren. Hans ord var gripende og gjennomtrengende, men jeg visste at det var meget viktigere å skue hans herlighet, så jeg bestemte meg for å gjøre det så lenge jeg kunne.

Han viste seg mer strålende enn solen. Jeg kunne ikke se alle hans ansiktstrekk på grunn av stråleglansen. Men som jeg fortsatte å se, begynte mine øyne å justere seg til noe av hans stråleglans. Hans øyne var lik ild, men ikke rød. Den var blå, slik som den varmeste delen av ilden. De var strenge, men enda hadde de tiltrekningskraft av endeløst under.

Hans hår var sort og glitret med hva jeg trodde var stjerner, inntil jeg forstod at det glinset av olje. Jeg visste at dette var enhetens olje, hvilket jeg hadde sett i en tidligere visjon. Denne olje

stråler lik kostbare edelstener, men er mere skjønn og mere verdifull enn noen jordisk skatt. Mens jeg så på hans ansikt, følte jeg at oljen begynte å dekke meg, og den gjorde det slik, at smerten fra hans herlighets ild, ble lettere å bære. Den frembrakte fred og hvile som kom over meg mens jeg så på hans ansikt. Når jeg så bort fra hans ansikt, ville den stoppe.

Jeg følte meg draget til å se på hans føtter. De var også som flammende ild, men var mere som bronse eller gyllen flamme. De var vakre men også skrekkinngytende, som om de var i ferd med å gå de mest fryktelige skritt. Mens jeg så på hans føtter, kjente jeg det som et jordskjelv inne i meg, og jeg visste at når han gikk, ville alt som kunne rystes bli rystet. Jeg kunne ikke tåle det for et øyeblikk, så jeg falt på mitt ansikt.

Når jeg så opp, så jeg rett på døren. Nå var den enda mindre attraktiv enn før. Samtidig følte jeg en desperat trang til å gå gjennom den før jeg kunne velge å ikke gjøre det. Det var mitt kall å gå gjennom døren, og å la det være ville bety å være ulydig. I hans nærvær ville selv tanken om å være ulydig bli en base av selviskhet og mere motbydelig enn bare tanken på å vende tilbake til verdens rike.

Som jeg så på døren, hørte jeg en annen stemme begynne å tale som jeg ikke før hadde kjent. Jeg snudde meg for å se hvem som talte. Han var en av de mest naturlige attraktive mennesker jeg hadde sett, kongelig og sterk.

«Jeg er Abel,» sa han. «Den autoritet som Herren er i ferd med å gi hans folk, er salvelse til sann enhet. Når der bare var to brødre på jorden, kunne vi ikke leve i fred med hverandre. Fra min tid inntil deres har menneskeheten gått frem i økende mørke. Mord vil bli utført på jorden som aldri før. Selv deres verdenskriger var bare startskuddet som leder til det som skal komme. Men

husk dette: kjærlighet er sterkere enn døden. Kjærligheten som Faderen vil gi disse som tjener ham, vil overvinne døden.»

«Vær vennlig å fortell meg alt som det har blitt gitt til deg å fortelle meg,» svarte jeg, da jeg forstod at han hadde mye å si.

«Mitt blod taler fortsatt. Blodet til enhver martyr taler fremdeles. Ditt budskap vil leve videre hvis du stoler på det livet du har i Gud mer enn det livet du har på jorden. Vær ikke redd døden så skal du seire over den. Disse som ikke frykter døden, vil ha det største budskap gjennom den tiden som kommer, når død blir virkelighet på jorden.»

Jeg tenkte på alle krigene, fattigdommen og plagene som hadde vært på jorden bare i mitt århundre.

«Hvor mye mer død kan bli virkelig?» spurte jeg.

Abel forsatte uten å svare meg, og som jeg forstod å være svaret.

«Blodets offer har allerede blitt gitt for deg. Stol på kraften fra korset, for det er sterkere enn livet. Når du stoler på korset, kan du ikke dø. Disse på jorden har makt for en tid til å ta ditt jordiske liv, men de kan ikke ta ditt liv om du har omfavnet korset.

En stor forening vil komme til Herrens folk som bor på jorden. Dette vil skje når hans dommer kommer over jorden. De som er i enhet, vil ikke bare utholde hans dommer, men de vil også ha fremgang på grunn av dem. Ved disse vil han bruke sitt folk til å advare jorden. Etter advarslene vil han så bruke sitt folk som et tegn. På grunn av splittelsene og konfliktene som stadig tiltar i mørket, vil enheten i hans folk være et tegn som hele verden vil se. Hans disipler vil bli kjent for deres kjærlighet, og

kjærligheten frykter ikke. Bare ekte kjærlighet kan bringe sann enhet. De som elsker vil aldri falle. Sann kjærlighet blir aldri kold, men sann kjærlighet vokser.»

Kjærlighet forløser liv

En mann som var nesten lik Abel, kom og stod ved siden av ham.

« Jeg er Adam,» sa han.

«Autoriteten over jorden ble gitt til meg, men ved å adlyde den onde, ga jeg den fra meg. Nå regjerer han i mitt og ditt sted. Jorden ble gitt til mennesket, men den onde har tatt den. Autoritteten som jeg mistet ble gjenopprettet på korset. Jesus Kristus er den siste Adam. Han vil snart ta sin makt og regjere. Han vil regjere gjennom mennesker, fordi han ga jorden til menneskene. Disse som lever i din tid, vil forberede jorden for hans styre.»

«Vær så snill å fortell meg mer,» spurte jeg, litt overrasket over å se Adam. Men fordi jeg ønsket å høre alt hva han hadde å si, spurte jeg:

«Hvordan skal vi forberede den for ham?»

«Kjærlighet,» sa han. «Dere må elske hverandre. Dere må elske jorden, og dere må elske Livet. Min synd forløste døden som nå flømmer som elver over jorden. Deres kjærlighet vil forløse elver med LIV. Når ondskapen råder, er døden sterkere enn livet, og døden seirer over livet. Når rettferdigheten regjerer, seirer livet, og livet er sterkere enn døden. Snart vil livet fra Guds sønn svelge døden som ble forløst gjennom min ulydighet. Det er ikke bare å leve, du må elske – men elske LIVET. Døden er din fiende. Du er kalt til å være en Livets budbringer.

Når Herrens folk begynner å elske, skal han bruke dem til å fri-

gjøre sine dommer. Hans dommer skal man lengte etter. Hele verden stønner og er i fødselssmerter mens de venter på hans dommer. Når de kommer, vil verden lære rettferdighet. Det som han er i ferd med å gjøre, vil han gjøre gjennom sitt folk. Hans folk vil bli stående som Elias i de siste dager. Deres ord vil stenge himmelen eller bringe regn. De vil profetere jordskjelv og hunger, og det vil skje, og de vil stanse jordskjelv og hunger.

Når de løser himmelens hærskarer, skal hærskarer marsjere på jorden. Når de holder hærer tilbake, vil det bli fred. De skal bestemme når han skal vise barmhjertighet, og når han skal vise sin vrede. De vil ha denne makten fordi de elsker, og de som elsker vil være ett med ham. Det du skal se gjennom denne døren vil være en hjelp til din forberedelse for det han nå står i ferd med å gjøre gjennom sitt folk.

Jeg kjenner til makt, og jeg kjenner også til maktens ansvar. På grunn av den mektige autoriteten som ble gitt til meg, er jeg ansvarlig for det som har hendt på jorden. Likevel dekket Guds nåde meg, og Guds enorme redningsplan vil snart oppsluke mitt feilgrep. Freden kommer til å bli tatt bort fra jorden. Men du er kalt til å hjelpe til med å gjenopprette den. Fred seirer i himmelen, og du er kalt til å føre himmelen til jorden. De som forblir i hans nærvær, skal kjenne fred og sprede fred.

Selve jorden vil skjelve og ryste. Vanskelige tider, større enn noen gang tidligere, skal bevege seg over jorden som store havsbølger. Likevel vil de som kjenner ham ikke ble plaget. De vil stå fast foran de opprørte hav og si: Fred,vær stille, og havet skal bli stille. Selv de minste av hans folk vil være som en sterk festning av fred og som vil bli stående gjennom alt det som kommer. Hans herlighet skal først bli åpenbart for hans folk og deretter gjennom dem. Selve skapelsen vil kjenne ham igjen gjennom hans folk og adlyde dem likesom ham.

Dette er den makt jeg hadde, og den kommer til å bli gitt menneskeheten igjen. Jeg brukte min autoritet til å vende Paradiset til en villmark. Herren vil bruke sin autoritet til å vende villmarken til Paradis igjen. Dette er den autoriteten han vil gi til sitt folk. Jeg brukte min på feil måte, og døden kom inn i verden. Når hans autoritet blir anvendt i rettferdighet, skal den forløse Livet. Vær forsiktig med hvordan du anvender makten. Med autoritet kommer ansvar. Også du kan bruke den på feil måte, men du vil ikke gjøre det hvis du elsker. Som alle i himmelen vet:
«Kjærlighet mislykkes aldri!»»»

«Hva med jordskjelv, hunger og til og med kriger som du sa ville bli forløst på jorden? Er ikke dette å forløse død?» spurte jeg.

«All død som forløses i verden er for å berede veien for Livet. Alt som er sådd må høstes, unntak for dette er de som har sådd ondt, men som i ånd og sannhet kaller på korset. Korsets hærskarer vil bli forløst, og de vil marsjere i kraft av korset, og bære barmhjertighetens offer til alle. De som sier nei til Guds nåde, har forkastet Livet.»

«Det er et stort ansvar,» sa jeg. Hvordan vet vi at vi har forkastet Guds nåde?»

«Ulydighet brakte død, og lydighet vil bringe liv. Når jeg vandret med Gud, lærte han meg sine veier. Mens jeg vandret med ham, begynte jeg å kjenne ham. Du må vandre med ham, og Gud vil lære deg sine veier. Din autoritet er hans autoritet, og du må være ett med ham for å bruke den. Hans hærskares våpen er ikke kjødelige. De er åndelige og meget mer kraftfulle enn noe jordisk våpen. Dine mektigste våpen er sannhet og kjærlighet. Selv den siste ødeleggelsens dom er Guds kjærlighet i nåde.

Når sannhet som er talt i kjærlighet, blir forkastet, da har døden blitt valgt fremfor livet. Du vil forstå dette mens du vandrer

med ham. Du vil komme til å forstå at Ånden som han har gitt, bringer liv og ikke død. Det er en tid for å overlate mennesket til å høste det det har sådd, men du må gjøre alt i lydighet. Jesus kom for å gi LIV. Han ønsker ikke at noen skal gå fortapt, og dette må være ditt ønske også. Av denne årsak må du også elske dine fiender, hvis du vil bli gitt den tillit og autoritet som han ønsker å gi sitt folk.

Tiden som ligger foran er fullendelsen av det som er skrevet. Hans folk har bedt om mer tid, og han ga det til dem. Allikevel har få brukt den viselig. Du har litt mer tid, men snart kan tiden ikke lenger bli utsatt. Tiden er nær da tiden selv syntes å gå raskere. Som det står skrevet, når han kommer, vil han komme raskt. Likevel må du ikke frykte tidene. Hvis du frykter ham, trenger du ikke å frykte noe av det som kommer over jorden.

Alt som er i ferd med å skje, kommer slik at hans visdom igjen kan råde på jorden slik som i himmelen. Alt av det onde som menneskeheten har sådd, er i ferd med å høstes. Det gode som han har sådd, vil også bli høstet. Godhet er sterkere enn ondskap. Kjærlighet er sterkere enn død. Han vandret på jorden for å ødelegge djevelens verk, og han vil avslutte det han har begynt.

KRAFT OG KJÆRLIGHET

Mens Adam talte, ble jeg fanget av hans nåde og ære. Jeg begynte å under meg på om han hadde levd resten av sitt liv etter fallet, uten å synde igjen, for han virket så ren. Da han så mine tanker, byttet han teme raskt for å svare på dem.

«Jeg levde lenge på jorden fordi synden ikke var rotfestet i meg. Selv om jeg hadde syndet, var jeg skapt til å vandre med

Gud, og min lengsel var fortsatt ham. Jeg kjente ikke syndens dybder som de følgende generasjoner gjorde. Etter hvert som synden tiltok, ble livet kortere. Men i enhver generasjon vil de som vandrer med Gud berøre livet som er i Gud. Fordi Moses vandret så nær Gud, ville han ha levd hvis Herren ikke hadde tatt ham hjem. Enok vandret så nær Herren at Gud var nødt til også ta ham til seg. Det er hva Jesus sa: Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver som lever og tror på meg skal aldri dø.

Hva du ser i meg er ikke bare mangel på synd, men Livets nærvær som jeg hadde på jorden. Hva vi var på jorden, vil forbli en del av oss for alltid. Jeg kan se på de andre her, som er en del av den store skyen av vitner, og vite mye om deres liv på jorden.

«Så du er en del av den store skyen av vitner.»

«Ja, min historie er en del av det evige evangelium. Min hustru og jeg var de to første til å smake synden, og de første til å se våre barn høste resultatet av ulydigheten. Vi har skuet døden som spredte seg gjennom hver generasjon, men vi har også fått skue korset og sett seieren over synd.

Siden korset har Satan skrytt av at Jesus kunne redde mennesker, men ikke ***forvandle*** dem. Gjennom tidenes største mørke og ondskap som vil komme nå, vil hans folk stå som et vitnesbyrd for all tid, at han ikke bare frelste folk fra synd, men at han også fjernet synden i dem. Gjennom dem vil han fjerne synd fra hele jorden. Han vil nå demonstrere for hele skapelsen kraften i hans nye skapelse. Han kom ikke for bare å tilgi synd, men for å frelse mennesker fra synden, og han vender tilbake til et folk som er ubeflekket av verden. Dette vil skje i de mest vanskelige tider.

Jeg var skapt til å elske Herren og å elske alle folk som var på jorden. Jeg vemmedes ved synet av alle elver som er blitt til kloakk. Enda mer vemmedes jeg ved synet av hva som har hendt i

menneskers sinn. Menneskesinnets tanker som nå fyller menneskenes sinn er like motbydelig som kloakken som fyller elvene. Men menneskenes tankefloder vil engang bli rene igjen, likedan som elvene på jorden. Ved dette vil for all fremtid, bli bevist at godhet er sterkere enn ondskap.

Herren gikk ikke til korset bare for å forsone, men også for å gjenopprette. Han vandret på jorden som en mann for å vise menneskeheten hvordan de skulle leve. Han vil nå åpenbare seg selv gjennom sine utvalgte for å vise dem hvordan de var skapt til å være. Denne demonstrasjon vil ikke bare komme gjennom kraft, men gjennom kjærlighet. Han vil gi deg kraft fordi han er allmektig, og kraft er også en åpenbaring av ham. Likevel bruker han sin makt på grunn av sin kjærlighet, og det må også dere gjøre. Selv hans dommer kommer på grunn av hans kjærlighet. Når du utsender dem, må det være på grunn av kjærlighet. Selv hans siste dom på jorden vil være hans siste nåde.»

Jeg så på Adam, Abel, Lot og Jonas som de stod der sammen. Jeg visste at det ville ta evigheten for å forstå dybdene av den store åpenbaring av det mektige Guds evangelium som hvert av deres liv representerte. Adams ulydighet banet veien for Abels lydighet, hvis blod fremdeles taler som en forløper til frelsen. Rettferdige Lot kunne ikke frelse en by, men en urettferdig Jonas kunne det, likesom de fire evangeliene der syntes å være uten ende til å få forståelse og lærdom fra dem. Dette var også mitt kall.

KAPITTEL 5

DØREN

Desperat forsøkte jeg å absorbere hvert eneste ord som disse menn hadde talt til meg. Aldri hadde Visdom sagt så meget til meg på en gang, likevel kjente jeg at hver mening var avgjørende, og jeg ville ikke glemme noenting. Jeg tenkte på hvor fint det skulle være å få innrisset vært eneste ord på sten som Moses, og bære Herrens ord til hans folk på en slik måte at de skulle bevares ubesudlet av meg. Da Visdom kjente mine tanker som før, besvarte han dem.

«Det er forskjellen mellom den gamle pakt og den nye. Du skal skrive mine ord i en bok, og de skal inspirere mitt folk. Men den sanne kraften i mine ord, kan bare sees når de er skrevet i HJERTET hos mitt folk. Levende brev er mektigere enn brev som er skrevet på papir eller sten. Ettersom det ikke er bibelen du skriver, kommer ordene som du skriver til å påvirkes av deg. Likevel skal dine bøker bli slik som jeg ønsker dem, for jeg har forberedt deg på denne oppgaven. De kommer ikke til å være fullkomne, for fullkommenheten vil ikke komme til jorden før

jeg kommer. For å nå fullkommenheten, må menneskene se på meg. Allikevel er den bok jeg skriver mitt folk, og de vise kan se meg i mitt folk og i deres gjerninger.

Min Fader sendte meg til jorden fordi han elsket verden, og jeg sender ut mitt folk i verden fordi jeg elsker verden. Jeg kunne ha dømt verden etter min oppstandelse. Men verdens kurs ble tillatt å fortsette, så mine rettferdige kunne bli prøvd, og kraften av hva jeg gjorde på korset kunne bli sett i menneskeheten. Jeg gjorde dette fordi jeg elsker. Dere er vitner om min kjærlighet. Dette er mitt bud til dere: Elsk meg og elsk din neste. Bare da vil dere være sanne vitner. Også når jeg befaler dere å tale om mine dommer, må det skje i kjærlighet.

Hvert menneskes liv finnes i min bok, og deres liv er en bok som skal leses av hele skapelsen i all evighet. Verdens historie er Guds visdoms bibliotek. Min gjenløsning er en demonstrasjon av vår kjærlighet, og korset er den største kjærlighet skapelsen noensinne vil erfare. Selv englene som står foran min Fader, elsker gjenløsningens historie så meget, at de lengter etter å bo blant mennesker. De undret seg når vi skapte menneskene til vårt bilde. De stod undrene når menneskene valgte det onde midt i Paradiset, som vi hadde skapt for menneskene. På grunn av forløsningen er nå det ødelagte gudsbilde opprettet, og den åpenbares enda herligere blant menneskene. Herligheten finnes fortsatt i jordiske kar, hvilket gjør det lettere å se den for dem som har øyne å se med.

Dette er den nye skapelse som er større enn den første skapelsen. Gjennom min nye skapelse skal vi skape et nytt paradis som er større enn det første paradis. Hver mann, kvinne og barn som tar i mot min forløsning er en bok som jeg skriver og som skal bli lest i all evighet. Gjennom min nye skapelse skal vi

også gjenoppbygge den tidligere skapelsen, og det skal atter bli et Paradis. Jeg skal gjenopprette alle ting, og all ondskap skal overvinnes med det gode.

Min menighet, er boken som jeg vil skrive, og hele verden er med å leser den. Inntil nå har verden ønsket å lese boken som den onde har skrevet om min menighet. Men snart vil MIN bok bli offentliggjort.

Jeg skal snart sende ut mine siste dagers apostler. Jeg vil ha mange lik Paulus, Johannes, Peter og de andre. For å forberede dem, sender jeg mange som er lik Døperen Johannes og som vil lære dem hengivenhet til meg og legge grunnen til sinnsendring i deres liv. Disse apostler skal også være lik Johannes Døperen. På samme måte som den høyeste gleden i Johannes' liv var å høre brudgommens røst, vil disse ha sin glede ved å se min brud gjøre seg rede for meg. Derfor skal jeg anvende dem til å bygge veier gjennom villmarken og elver gjennom ørkenene. De vil senke ned høye steder og reise opp det lave. Når du går gjennom denne døren, vil du møte dem.

Jeg skal snart sende ut mine siste dagers profeter. De skal elske meg og vandre med meg likesom Enok gjorde i sin tid. De skal demonstrere min makt og bevise for verden at jeg er den eneste sanne Gud. Hver og en skal være en ren kilde fra hvilken det bare flyter levende vann. Til tider vil deres vann bli hett for å rense, til tider kaldt til vederkvegelse. Jeg vil også gi dem lyn i den ene hånd og torden i den andre. De skal svinge seg som ørner over jorden, men de skal slå seg ned på mitt folk som duer fordi de vil ære min familie. De vil komme over byer lik hvirvelvind og jordskjelv, men de vil gi lys til de ringe og ydmyke. Når du går gjennom døren, vil du også møte dem.

Jeg er i ferd med å slippe løs mine siste dagers evangelister. Jeg vil gi dem et gledesbeger som aldri vil renne ut. De vil helbrede de syke og kaste ut demoner. De vil elske meg og elske rettferdighet. De skal bære sitt kors hver dag og ikke leve for seg selv, men for meg. Gjennom dem vil verden forstå at jeg lever, og at jeg har blitt gitt all autoritet og makt. Disse er de fryktløse som vil angripe fiendens porter og slå til mot jordens mørke plasser og lede mange til min frelse. Også disse finnes rett bak døren, og du vil møte dem.

Jeg vil snart slippe løs mine hyrder som vil ha MITT hjerte for fårene. De skal gi føde til mine får fordi de elsker meg. Dette er den kjærlighet som vil røre ved menneskenes hjerter – at mitt folk gir sitt liv for hverandre. Da skal verden lære å kjenne meg. Jeg har gitt dem utvalgt føde til å betjene mitt husfolk. Disse er de trofaste som jeg skal betro å vokte mitt hus. Også disse finnes bak døren, og du kommer til å treffe dem.

Jeg skal snart slippe løs de siste dagers lærere over jorden. De skal kjenne meg og undervise mitt folk så de lærer å kjenne meg. De skal elske sannheten. De skal ikke vike for mørket, men de skal avsløre det og drive det tilbake. De skal åpne kildene som deres fedre gravde og servere Livets rene vann. De skal også føre ut Egyptens skatter og bruke dem til å bygge min bolig. Du vil møte disse også rett bak døren.»

Mens Herren talte, så jeg på døren. Nå, for første gang ville jeg gå gjennom den. Hvert ord han talte medførte en stigende forventning til mitt hjerte, og jeg ville så gjerne møte de siste dagers tjenere.

«Du har i mange år visst i ditt hjerte at disse er på vei. Jeg har ført deg hit for å vise deg hvordan du skal kjenne dem igjen og hjelpe dem på deres vei.»

Jeg gikk gjennom døren.

KAPITTEL 6

FENGSLET

Plutselig stod jeg i en stor fengselsgård. Der var enorme vegger som jeg aldri hadde sett før. De fortsatte så langt jeg kunne se, hundre fot høye og meget tykke. Det var andre gjerder og piggtråd foran veggen. Ved hver eneste 100 fot var det vakttårn langs toppen av den enorme veggen. Jeg kunne se vaktmennene i hver og en, men de var for langt borte for meg til å se mye av dem.

Det var grått, mørkt og trist, som synes å reflektere perfekt den massen av mennesker som stod der i fengselsgården. Over hele gården satt folk i grupper etter hvert sitt slag. Gamle sorte menn var i en gruppe, unge sorte menn var i en annen. Gamle og unge hvite menn satt også hver for seg, og kvinner var også separert. For hvert folkeslag synes det å være det samme. Disse med fornemme karaktertrekk var separert, bortsett fra de yngste barna.

Mellom gruppene syntes mange folk å virre rundt. Mens jeg så på, skjønte jeg at de prøvde å finne sin egen identitet, ved å lete etter den gruppen som de var mest lik. Likevel var det helt klart og tydelig at i disse gruppene fikk man ikke lett del.

Ettersom jeg så nærmere på disse menneskene, kunne jeg se at de hadde dype sår og mange arr fra gamle sår. Bortsett fra barna, syntes de nesten alle å være blinde og kunne bare se godt nok til å forbli i hver sin gruppe. Selv inne i gruppene holdt de konstant øye med hverandre for å se om det var noen forskjell på dem. Når de fant noe som var annerledes, om det var ganske lite, så ville de angripe den ene som var annerledes. De syntes alle å være sultne, tørste og syke.

Jeg gikk mot en eldre man og spurte ham om hvorfor de alle var i fengsel. Han så på meg i stor forskrekkelse og proklamerte med en streng undertone at de slett ikke var i fengsel, og hvordan kunne jeg spørre om noe så dumt. Jeg pekte på gjerdene og vaktene, og han svarte: Hvilke gjerder? Hvilke vaktmenn?
Han så på meg som jeg hadde fornærmet ham forferdelig, og jeg forstod at hvis jeg spurte ham om noe mer, ville jeg bli angrepet.

Jeg stilte det samme spørsmål til en ung kvinne og fikk den samme respons. Jeg forstod da at de var så blinde, at de verken kunne se gjerdene eller vaktmennene. Disse folk visste ikke at de var i fengsel.

VAKTMANNEN

Jeg bestemte meg for å spørre vaktmannen om grunnen til at disse menneskene var i fengsel. Som jeg gikk mot gjerdene, kunne jeg se hull i dem som lett kunne klatres igjennom. Da jeg kom til selve muren, fant jeg at den var så uregelmessig bygd at den var lett for meg å klatre i. Hvem som helst kunne lett flykte, men ingen forsøkte da de ikke visste at de var i fengsel.

Da jeg kom til toppen av muren, kunne jeg se langt av gårde,

og der så jeg solen skinne bortenfor murene. Den skinte ikke inn i fengselsgården på grunn av de høye murene og skyene som hang over den. Jeg så et bål langt borte i enden av fengselsgården hvor barna var samlet. Røyken fra disse bålene laget en tykk sky over gården, og ved å gjøre det, som egentlig bare skulle være en skygge fra muren, til en forferdelig kvelende tåke. Jeg lurte på hva som brant.

Jeg vandret bortover muren til jeg nådde vaktmannens post. Jeg var overrasket over å finne vaktmannen kledd i en fin dress med krage som viste til at han var en eller annen minister eller prest. Han ble ikke sjokkert over å se meg, og jeg tenkte at han regnet med at jeg var en annen vakt.

«Herre, hvorfor er alle disse mennesker i fengsel?» spurte jeg.

Det spørsmålet sjokkerte ham, og jeg så frykten og mistenksomheten komme over ham som et teppe.

«Hvilket fengsel?» svarte han. «Hva snakker du om?»

«Jeg snakker om disse mennesker som er i fengselsgården,» sa jeg, og kjente en merkelig frimodighet. «Du er naturligvis en fengselsvakt siden du er i vakttårnet, men hvorfor er du kledd slik?» fortsatte jeg.

«Jeg er ikke fengselsvakt! Jeg er en evangeliets tjener. Jeg er ikke deres vaktmann. Jeg er deres åndelige leder. Dette er ikke et vakttårn – det er Herrens hus! Sønn, hvis du tror at spørsmålene dine er morsomme, så ler ikke jeg!»

Han grep geværet sitt og synes klar til å skyte på meg.

«Unnskyld meg for at jeg har forstyrret deg» svarte jeg, og følte at han ganske sikkert ville bruke geværet sitt.

Mens jeg vandret bort, ventet jeg å høre skudd når som helst. Denne mannen var så usikker, at jeg visste at han ville skyte før han tenkte, hvis han følte seg truet. Jeg kunne også forstå at han var ekte bekymret. Han visste egentlig ikke at han var en vaktmann.

SKOLELÆREREN

Jeg gikk bortover muren til jeg var på sikker avstand, og vendte meg så for å se på «ministeren.» Han skrittet frem og tilbake i vakttårnet og var voldsomt irritert. Jeg lurte på hvorfor mine spørsmål forstyrret ham så veldig. Det var helt klart at mine spørsmål ikke gjorde ham åpen for å se tingene annerledes, men heller gjorde ham mer usikker og mer dødelig.

Mens jeg vandret, kjente jeg en desperasjon for å finne ut hva som foregikk, og jeg undret meg på hvordan jeg kunne forandre mine spørsmål for ikke å fornærme den neste vakten som jeg ville prøve å snakke med. Da jeg ankom det neste vakthuset, ble jeg overrasket over vaktens utseende. Det var ikke en annen «minister,» men en dame på rundt 25 år.

«Frøken, kan jeg stille deg noen spørsmål?» spurte jeg.

«Selvfølgelig, hva kan jeg hjelpe deg med?» sa hun med en overlegen mine. «Er du en av foreldrene til disse barna?»

«Nei,» svarte jeg. «Jeg er en forfatter,» hvilket jeg visste var det svaret hun skulle ha fra meg. Som jeg hadde tenkt, fikk jeg hennes oppmersomhet.

Jeg ønsket ikke å gjøre den samme feilen som med «ministeren» ved å kalle stedet han stod i for et vakttårn. Derfor spurte jeg den unge damen hvorfor hun stod her på denne plassen. Hennes svar var meget raskt, og hun synes å være overrasket over at jeg ikke visste det.

«Jeg er en skolelærer. Synes du ikke at det er naturlig at jeg er på skolen min?»

«Så dette er din skole,» svarte jeg og så meg rundt i vakttårnet.

«Ja, jeg har vært her i tre år nå. Og kanskje blir jeg her resten av mitt liv. Jeg elsker det, og jeg gjør så mye.»

Den siste uttalelsen var så mekanisk at jeg forstod at med litt press så ville jeg oppdage mer.

«Hva underviser du? Det må være interessant når du vurderer å gjøre det resten av livet.»

«Jeg underviser i vitenskap og samfunds-studier. Det er min jobb å forme det filosofiske verdens bilde for disse unge hjernene. Det jeg lærer dem vil styre dem resten av livet. Hva skriver du?» spurte hun.

«Bøker,» svarte jeg. «Jeg skriver bøker for ledere,» avventende hennes neste spørsmål. Jeg visste at hvis jeg hadde sagt «kristne lederseminar bøker,» hadde vår samtale vært over. Hun syntes å være enda mer interessert etter dette svaret.

«Lederskap er et viktig emne,» begynte hun med et litt overlegen tone. «Forandringer skjer så fort at vi må ha det riktige lederverktøyet for å styre disse forandringene i riktig retning.»

«Hvilken retning er det?» spurte jeg.

«Mot den fremgang som bare kan bringe trygghet og fred,» svarte hun som om hun var overrasket over at jeg kunne spørre så dumt.

«Jeg mente ikke å fornærme deg,» svarte jeg, «Men jeg er interessert i ditt syn på dette. Hva tror du er den beste måten å oppnå fred og trygghet på?"»

«Gjennom undervisning, selvsagt. Vi er jo sammen på dette romfartøyet Jorden, og vi må jo komme overens. Gjennom undervisning hjelper vi de stor massene ifra huleboere- og stammementaliteten til å forstå at vi er alle like, og hvis vi alle gjør vår del for samfunnet, kan vi alle ha fremgang sammen.»

«Dette er interessant,» svarte jeg. «Men vi er ikke alle like. Det er også interessant at alle de mennesken der nede er i ferd med å bli enda mer delt og splittet enn noen gang. Tror du kanskje det er på tide å moderere din filosofi noe?»

Hun stirret på meg både forskrekket og irritert, men åpenbart ikke fordi hun et øyeblikk overveide om det jeg sa var sant.

«Herre, du er komplett blind,» svarte hun tilslutt.

«Nei, jeg tror at jeg ser veldig bra,» svarte jeg. «Jeg har nettopp kommet gående fra folkemengden, og jeg har aldri sett slik splittelse og hat mellom disse forskjellige gruppene av mennesker. Det synes for meg at konflikten mellom dem er verre enn noen gang.»

Jeg kunne forstå at mine uttalelser var som slag i ansiktet på den unge damen. Det var som hun ikke kunne tro at slike ting noen gang kunne bli sagt, langt mindre tro at det kunne være en sjangse for at det også var noe sannhet i det. Mens jeg i akttok henne, forstod jeg at hun var så blind at hun nesten ikke kunne se meg. Hun befant seg i et så høyt tårn at det var ingen mulighet å se menneskene der nede. Hun visste egentlig ikke hva som foregikk, men hun trodde oppriktig på at hun kunne se alt.

«Vi er i ferd med å forandre verden,» sa hun med tydelig forakt. «Vi forandrer folk. Hvis det fremdeles er folk som oppfører seg som udyr slik som du beskrev, vil vi forandre dem også. Vi vil få overhånd. Menneskeheten vil seire.»

«Det er et meget stort ansvar for en som er så ung,» kommenterte jeg.

Hun brisket seg enda mer ved den uttalelsen, men før hun kunne svare, kom det tilsyne to kvinner som kom gående mot døren til vakttårnet langs toppen av muren. Den ene var en sort kvinne omkring de femti, og den andre var en meget velkledd hvit kvinne i begynnelsen av trettiårene. De snakket med hverandre mens de vandret, og begge virket selvsikre og edle. Jeg kunne forstå at de kunne se, hvilket var tydelig ettersom de hadde nådd toppen av muren.

Til min overraskelse, grep den unge skolelærerinnen et gevær og skrittet utenfor vakttårnet for å møte dem. Det var klart at hun ikke ønsket disse kvinnene nærmere. Hun hilste dem med en veldig unaturlig hyggelig tone og overlegenhet som det synes at hun ville overføre på dem. Til min overraskelse ble disse to kvinnene veldig fryktsomme og ekstremt respektfulle overfor en som var så meget yngre.

«Vi har kommet for å spørre om noe som våre barn blir undervist i, og som vi ikke forstår,» sa den sorte kvinnen og prøvde å manne seg opp.

«Å, jeg er sikker på at det blir undervist i en masse som dere ikke forstår,» svarte lærerinnen kort og konsist.

Kvinnene holdt øye med lærerinnens gevær som hun håndterte på en slik måte at de hele tiden måtte være oppmerksomme på den. Jeg stod tett ved, forskrekket over hele situasjonen.

Lærerinnen snudde seg og så nervøst på meg. Jeg forstod at hun var engstelig for at jeg skulle si noe til disse kvinnene. Mens hun fingret med geværet, krevde hun at jeg skulle forsvinne. Kvinnene så opp for å se hvem hun snakket til, da forstod jeg at de ikke kunne se meg. Deres frykt hadde forblindet dem.

Jeg ropte ut til kvinnene og oppmuntret dem til å ha frimodighet, og tro på det som de hadde kjent i deres hjerter. De så i min retning som om de bare kunne høre en lyd. De holdt på å miste hørselen deres også. Da den unge kvinnen merket dette, smilte hun. Hun rettet geværet mot meg og blåste i en fløyte. Jeg følte at hun trodde at jeg var den farligste personen som levde.

Jeg visste at jeg ikke kunne vente på dem som hun kalte på med fløyten. Jeg forstod at hvis jeg bare tok et skritt bakover, så ville jeg være trygg på grunn av den unge lærerinnens blindhet. Jeg hadde rett. Jeg fjernet meg mens hus skrek og blåste i fløyten.

Tilsist ble hun så rasende at hun begynte å skyte på de to kvinnene.

Mens jeg stod på toppen av muren mellom to vaktposter i undring over alt dette, følte jeg nærværet av Visdom.

«Du må tilbake til fengselsgården. Jeg vil være med deg. Vit at du har visjonen til å unnslippe enhver felle og våpen. Bare husk på at frykt kan forblinde deg. Som du vandrer i tro på at jeg er med deg, vil du alltid se den vei du skal gå. Du må også være forsiktig så du bare åpenbarer din visjon til dem som jeg leder deg til. Visjoner er det vaktene frykter mest. Jeg vet at du ønsker å stille meg en masse spørsrmål, men de vil bli bedre besvart gjennom de opplevelser som du får der.»

KAPITTEL 7

DEN UNGE APOSTEL

Jeg klatret ned og begynte å vandre gjennom fengselsgården. Da jeg passerte fangene, syntes de nesten helt uintressert i meg eller alt bråket på muren. Da husket jeg at de ikke kunne se så langt. En ung sort mann kom inn på min vei og så på meg med strålende og spørrende øyne.

«Hvem er du,» sa vi begge samtidig.

Mens vi stod og så på hverandre, sa han til sist:

«Mitt navn er Stefan. Jeg kan se. Hva ellers ønsker du å vite om meg som du ikke allerede vet.»

«Hvordan kan jeg vite noe annet om deg?» spurte jeg.

«Den som hjalp meg til å se, sa at en dag ville andre komme som ikke er fanger. De vil også kunne se, og de vil fortelle oss hvem vi er, og hvordan vi kan komme bort fra fengselet.

Jeg begynte å protestere at jeg ikke visste hvem han var, da jeg husket at Visdom hadde fortalt meg om disse som jeg ville møte når jeg gikk gjennom den neste døren.

«Jeg kjenner deg, og jeg vet noe om deg,» tilkjennegjorde jeg. «Men jeg må bekjenne at dette er det underligste fengselet jeg noen gang har sett.»

«Men det er det eneste fengselet,» protesterte han.

«Hvordan vet du det når du bare har vært her hele ditt liv?» spurte jeg.

«Denne som hjalp meg til å se, fortalte meg at dette bare var det eneste. Han sa at hver eneste sjel som noen gang hadde blitt fengslet, ble holdt fanget her. Han fortalte alltid sannheten, så jeg tror dette.»

«Hvem er den som hjalp deg til å se?» spurte jeg. Jeg ønsket ikke bare å vite hvem som hadde hjulpet ham til å se, men hvordan dette fengselet var som holdt enhver sjel fanget.

«Han fortalte meg aldri sitt egentlige navn, men han kalte seg selv «Visdom.»»»

«Visdom! Hvordan så han ut?» spurte jeg.

«Han var en ung sort atlet. Han kunne se bedre enn alle andre og det syntes som han kjente alle her. Det er merkelig allikevel. Jeg har møtt også andre her som sier at de har møtt Visdom, men alle beskriver ham forskjellig. Noen sa at han var hvit, andre at han var en kvinne. Hvis det ikke er mange «Visdommen» er han en mester i å forkle seg.»

«Kan du føre meg til ham,» spurte jeg.

«Jeg ville ha gjort det, men jeg har ikke sett ham på lenge. Jeg er redd han har reist eller kanskje er død. Jeg har vært ganske mismodig siden han forlot oss. Min visjon begynte å bli svakere inntil jeg så deg. Såsnart jeg så deg, visste jeg at alt han hadde fortalt meg var sant. Han sa at du kjente ham også, så hvorfor spør du meg så meget om ham?»

«Jeg kjenner ham! Og vær ved godt mot. Din venn er ikke død. Jeg vil også fortelle deg hans riktige navn, men først må jeg stille deg noen spørsmål.»

«Jeg vet at jeg kan stole på deg, og jeg vet at du og andre som kommer, vil ønske å møte enhver som kan se. Jeg kan ta deg til noen av dem. Jeg vet også at du og de andre kommer til å hjelpe en mengde av disse fangene til å se. Jeg er overrasket over en ting allikevel.»

«Hva er det?»

«Du er hvit. Jeg har aldri trodd at de som kommer for å hjelpe oss til å bli frie ville være hvite.»

«Jeg er sikker på at det er mange andre som kommer som ikke er hvite,» svarte jeg. «Jeg forstår at du allerede har en ganske stor visjon, og jeg vet at du kan forstå hva jeg er i ferd med å fortelle.»

VERDIEN AV VISJONEN

Jeg så på Stefan for å være sikker på at han lyttet. Jeg ble beveget over at han var så åpen og lærevillig, i rak motsetning til lærerinnen som var i samme alder. Denne mannen vil bli en sann lærer, tenkte jeg mens jeg fortsatte.

«Når vi kommer til det siste stedet i visjonen, vil vi ikke dømme folk etter hudfargen, kjønn eller alder. Vi vil ikke dømme andre etter utseende, men etter ånden.»

«Det lyder slik som våre lærere brukte å undervise oss,» svarte Stefan litt overrasket.

«Det er en forskjell allikevel,» fortsatte jeg.

«De forsøkte å få deg til å tro at vi alle er like. Men av en årsak er vi skapt forskjellige. Sann fred vil bare komme når vi respekterer våre forskjelligheter. Når vi virkelig vet hvem vi er, vil vi aldri føle oss truet av de som er annerledes. Når vi er frie, er vi frie til å vise ære og respekt til disse som er annerledes. Vi vil alltid søke å lære fra hverandre, akkurat som du nå gjør med meg.»

«Jeg forstår,» svarte Stefan. «Jeg håper jeg ikke fornærmet deg ved å si at jeg var overrasket over at du var hvit.»

«Nei, jeg ble ikke fornærmet. Jeg forstod. Jeg ble oppmuntret over at du var i stand til å gjenkjenne meg på tross av min hudfarge. Men husk at hver gang vi åpner våre hjerter til lærdom fra dem som er annerledes, vil vår visjon øke. Dine øyne er allerede klarere enn da vi møttes.

«Jeg tenkte akkurat på hvor fort min visjon er blitt gjenopprettet,» kommenterte Stefan.

«Jeg vet nå hvorfor jeg er her,» tilla jeg. Du må tenke på at din visjon er den dyrebareste eiendom som du har. Hver dag må du gjøre det som er nødvendig for å øke din visjon. Hold deg borte fra folk og ting som vil gjøre at du mister din visjon.»

«Ja, som for eksempel å bli motløs.»

«Akkurat! Motløshet er vanligvis begynnelsen til å miste visjonen,» sa jeg. «For å gjennomføre våre intensjoner, må vi stå i mot motløshet i hvilken som helst form. Motløshet forblinder.»

«Når jeg begynte å se, begynte jeg å føle at jeg hadde en visjon, kanskje til og med en som var viktig,» fortsatte Stefan.

«Kan du hjelpe meg til å forstå hva mitt mål er?»

«Ja, jeg tror jeg kan. Det å forstå våre mål, er den beste måten som vår visjon vokser på. Det er også en av våre største vern mot motløshet som ødelegger visjonen. Jeg tenker at min hovedoppgave er å hjelpe deg og de andre, viss innsikt er i ferd med å bli opprettet, til å kjenne sine mål. Men først trenger vi å snakke om ting som er mer viktig.»

NEDGRAVDE SKATTER

Når Stefan talte, kunne jeg høre stemmen til Visdommen, så jeg forstod at denne unge mannen hadde blitt undervist av Herren. Jeg forstod også at han ikke visste Herrens navn og ville ha vanskelig for å forstå at navnet til Visdom var Jesus. Jeg visste at jeg ville trenge visdom til å skifte ut Visdommen navn.
Jeg tenkte på apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere som Visdom hadde sagt at jeg ville møte når jeg gikk gjennom døren. Jeg hadde aldri drømt om at jeg ville møte dem på en slik plass som dette. Som jeg så utover den store massen av folk, føl-

te jeg hans nærvær. Han var med meg selv i dysterheten i dette forferdelige fengslet. En tilskyndelse vellet opp i meg. Dette er det jeg har blitt forberedt til, tenkte jeg.

«Stefan, hva ser du når du ser på denne store skaren av mennesker,» spurte jeg.

«Jeg ser forvirring, fortvilelse, bitterhet og hat. Jeg ser mørke,» svarte han.

«Det er virkelig sant, men se igjen med ditt hjertes øye. Bruk visjonen din,» kommenterte jeg.

Han stirret en lang stund. Så sa han med litt forsiktighet.

«Jeg ser nå en stor åker med nedgravde skatter. Skatten er overalt og i nesten alle slags fasonger.»

«Det er riktig,» svarte jeg. «Dette er også en åpenbaring av ditt mål. Du er en skattesøker. Noen av de største sjelene som noen gang har levd er fanget her, og du skal være behjelpelig til å finne dem og sette dem fri.»

«Men hvordan vil jeg finne dem, og hvordan vil jeg sette dem fri, når jeg ikke selv engang er fri?»

«Du vet allerede hvordan du skal finne dem, men det er sant at du ikke vil være i stand til å sette dem fri før du selv er fri. Det er din neste leksjon. Ved å se med dine hjertes øyne vil du alltid huske ditt mål i alle situasjoner. Det du ser fra ditt indre vesen vil alltid åpenbare ditt mål.»

«Er det på den måten du visste at jeg ville være en skattesøker?»

«Ja. Men du må bli fri før du kan være den du er skapt til å være. Hvorfor har du ikke flyktet gjennom disse hullene i gjerdet?» spurte jeg.

«Da jeg først begynte å se, så jeg gjerdene og muren. Jeg så også hullene i gjerdene og har gått gjennom dem. Når jeg gikk til muren, forsøkte jeg flere ganger å klatre opp, men frykten overmannet meg fordi jeg er redd for høyder. Jeg tenkte også at hvis jeg gikk over muren så ville jeg bli skutt.»

«Disse vaktene kan ikke se på langt nær så godt som du tror,» svarte jeg. «De er nesten like blinde som folket her.»

Dette syntes virkelig å overraske Stefan, men jeg kunne også se at det åpnet hans øyne mer.

«Kan du se toppen av muren»? spurte jeg.

«Ja, jeg kan se den herfra.»

«Jeg vil at du skal huske dette,» forsatte jeg.«Jeg har nå vært på mange steder. Kall dem forskjellige verdener, eller riker om du vil. Det er et viktig prinsipp som jeg har funnet å være sant på enhver plass, og du må huske det for resten av ditt liv.»

«Hva er det?»

«Du kan alltid gå så langt som du kan se. Hvis du kan se toppen av muren, kan du gå dit. Når du går til toppen av muren, vil du bli i stand til å se lenger enn du noen gang har sett før. Du må fortsette å gå så langt du kan se. Stopp aldri så lenge du kan se videre.»

«Jeg forstår,» svarte han umiddelbart.«Men jeg er fortsatt redd for å klatre. Den er så høy. Er den sikker?»

«Jeg vil ikke lyve for deg og si at den er trygg, men jeg vet at det er mye mer farlig å ikke klatre den. Hvis du ikke bruker din visjon ved å gå i det du ser, vil du miste den. Da vil du forgå her.»

«Hvordan kan jeg søke etter skattene som er her hvis jeg går?»

«Det var et godt spørsmål, men det er også et som hindrer mange i å fullføre sine mål. Jeg kan bare fortelle deg nå at du har en meget betydningsfull reise som du må fullføre først. Ved enden av din reise, vil du finne en dør som leder deg tilbake til fengslet akkurat som jeg. Når du vender tilbake, vil din visjon være så stor at de aldri vil klare å fange deg her igjen. Din visjon vil også være stor nok til at du ser skattene som er her.»

KAPITTEL 8

LYSET

Stefan snudde seg og så på muren igjen.

«Jeg kjenner fremdeles stor frykt,» beklaget han seg.

«Jeg vet ikke om jeg tør gjøre det.»

«Du har visjon, men du mangler tro. Visjon og tro må arbeide sammen,» sa jeg.«Det er en grunn til at din tro er svak.»

«Vær snill å fortell meg hva det er! Er det noe som vil hjelpe min tro til å vokse så min visjon øker?»

«Ja, tro kommer ved å kjenne hvem Visdom virkelig er. Du må kjenne hans sanne navn. Ved å kjenne hans virkelige navn, vil gi deg nok tro til å gå over muren til frihet. Jo bedre du kjenner hans navn, dess større hinder og barrierer vi du klare å overkomme på din reise. En dag vil du kjenne hans navn så godt at du kan flytte fjell.»

«Hva er hans navn?» tryglet Stefan.

«Hans navn er Jesus.»

Stefan så ned på bakken og så opp i luften som om vantro ville komme over ham. Jeg iakttok ham mens kampen foregikk mellom hans hjerte og hans sinn. Tilslutt så han på meg igjen, og til min store lettelse, hadde han fremdeles håp i sine øyne. Jeg forstod at han hadde lyttet til sitt hjerte.

«Jeg hadde mistanke om det,» sa han. Faktisk så visste jeg det hele tiden at du ville si det. Jeg vet også at du forteller meg sannheten. Men jeg har noen spørsmål. Kan jeg spørre dem?»

«Selvfølgelig.»

«Jeg har kjent mange folk som har brukt navnet Jesus, men de er ikke frie. Faktisk så er de de mest bundne folk som jeg kjenner her. Hvorfor?»

«Det er et godt spørsmål, og jeg kan fortelle deg hva jeg har lært på min egen reise. Jeg tror at ethvert tilfelle er forskjellig, men det er mange som kjenner hans navn, men de kjenner ikke ***HAM.*** Istedenfor å komme nærmere ham og bli forvandlet ved å se ham som han er, forsøker de å gjøre ham til deres bilde. Å kjenne navnet Jesus er mye mer enn å vite hvordan det staves eller si det. Det er å kjenne ham som han virkelig er. Det er derfra sann tro kommer.»

Jeg kunne fremdeles se tvil i Stefans øyne, men det var enslags god tvil, den tvil som ønsker å tro heller enn å tvile. Jeg fortsatte.

«Det er andre som virkelig elsker Jesus og begynner oppriktig å kjenne ham, men også de holdes fanget. Det er disse som får sårene eller feil lidelser på reisen til å vende dem tilbake. Disse har smakt friheten, men de vender tilbake til fengslet på grunn av skuffelser eller feilgrep. Du kan lett kjenne dem igjen, fordi de snakker alltid om fortiden istedenfor fremtiden. Hvis de fortsatte å gå etter deres visjon, ville de ikke alltid se bakover.

«Jeg har møtt mange av dem,» bemerket Stefan.

«Du trenger til å forstå noe hvis du vil ha ditt spørsmål besvart. Hvis du vil fullføre din bestemmelse, kan du ikke bli mismodig eller oppmuntret ved andre som bruker navnet Jesus. Vi er ikke kalt til å plassere vår tro på hans folk***, men på ham.*** Selv de største sjeler vil til tider skuffe oss fordi de fremdeles er mennesker.

Mange som er lik disse som jeg nettopp beskrev kan også bli store sjeler. Visjoner og tro kan bli gjenopprettet, selv i disse som

er blitt motløse og skuffet. Som en skattesøker er dette din jobb. Vi kan ikke vrake noe menneske – de er alle skatter for ham. Ved å kjenne ham virkelig og vandre i sann tro, gjør at du ikke dømmer HAM ved hans folk, enten det er de beste eller de verste,» delte jeg med ham.

«Jeg tenkte alltid om Jesus at han var den hvite manns Gud. Han syntes aldri å gjøre noe for vårt folk.»

«Han er ikke den hvite manns Gud. Han var ikke engang selv hvit. Heller ikke er han den sorte manns Gud. Han skapte alt, og han er Herren over alt. Når du begynner å se ham som Gud over noen gruppe, har du storlig redusert ham som han er, og du har storlig redusert din egen visjon.»

TRO OG LYDIGHET

Jeg iakttok ham stille mens Stefan kjempet med mange andre ting i sitt hjerte. Jeg forsatte å føle nærværet til Visdom, og jeg visste at han kunne forklare alle ting meget bedre enn jeg. Tilslutt så Stefan opp på meg, og lyset i hans øyne skinte sterkere enn noensinne.

«Jeg vet at alle spørsmålene som jeg har kjempet med, ikke i virkeligheten har noe å gjøre med Jesus slik som han ***egentlig er,*** men ***hvordan*** folk har sagt at han er. Jeg vet at det du sier er sannhet. Jeg vet at det var Jesus som ga meg visjonen, og at han er Visdom. Jeg må selv finne ut hvem han egentlig er. Jeg må søke ham. Jeg må tjene ham. Jeg vet også at han har sendt deg hit for å hjelpe meg å starte. Hva skal jeg gjøre?»

«Visdom er her nå,» begynte jeg.«Du hørte ham når jeg talte akkurat som jeg hørte ham tale gjennom deg. Du kjenner allerede stemmen hans. Han er din lærer. Han vil tale til deg gjennom mange forskjellige mennesker, til og med gjennom disse som du

vet ikke kjenner ham. Vær rask til å høre og lyde, og hvis du har sann tro, vil du alltid adlyde.

Du sa at du ville tjene ham. Det betyr at du ikke lenger vil leve for deg selv, men for ham. I nærvær av Visdom vet du forskjellen mellom det som er rett og det som er galt. Når du blir kjent med Visdom, vil du også forstå hva som er ondt. Du må oppgi det onde du har gjort i fortiden, liksåvel som det som kommer til å friste deg i fremtiden.

Du kan ikke leve som andre gjør. Du er kalt til å være en korsets soldat. Når du omfavnet hans navn og sannheten om hvem han er – når det store lys kom i dine øyne – når freden og tilfredsheten begynte å flyte inn i din sjel for bare noen få øyeblikk siden, ble du født pånytt og begynte et nytt liv. Visdom har talt til deg noen ganger, ledet og lært deg, men nå ***lever*** han i deg. Han vil aldri forlate deg igjen. Men han er ikke din tjener, men du er hans.»

«Jeg kan føle ham,» innrømmet Stefan.«Men, å, som jeg ønsker å se ham igjen!»

«Du kan se ham med ditt hjertes øyne til enhver tid. Dette er også ditt kall – å se ham mere klart og å følge ham mere nært. Det er hva reisen er for. På din reise vil du lære om hans navn og kraften av korset. Når du har blitt trenet, vil du komme tilbake hit med den kraften, og du vil hjelpe mange av disse fangene til å bli frie.»

«Vil du fremdeles være her?»

«Jeg vet ikke. Noen ganger vil jeg ha arbeid å gjøre her, og noen ganger vil jeg ha arbeide med å hjelpe andre på deres reiser. Kanskje møter jeg deg igjen derute hvor du går. Jeg er også fortsatt på min egen reise. Dette er en del av den. På din reise, vil det være mange dører som du må gå gjennom. Du vet aldri hvor de vil lede deg. Noen vil kanskje bringe deg tilbake hit. Noen dører

fører deg kanskje inn i ørkenen, som mange må igjennom. Noen fører til herlige himmelske opplevelser, og det er fristende å alltid se etter disse dører. Men det er ikke alltid de vi trenger for å fullføre vår bestemmelse. Velg ikke dørene etter deres utseende, men spør alltid Visdom om å hjelpe deg.»

Stefan vendte blikket mot muren. Jeg betraktet ham da smilet kom fram.

«Jeg kan klatre den muren nå,» sa han.«Jeg ser til og med fram til utfordringen. Jeg innrømmer at jeg fremdeles kjenner frykten, men det gjør ikke noe. Jeg vet at jeg kan bestige den, og jeg kan ikke vente på å se hva som er bak den. Jeg vet at jeg er fri. Jeg er ikke lenger en fange.»

Jeg vandret med Stefan til det første gjerdet. Han var overrasket over at det ikke bare var hull i den, men hvor som helst han rørte ved dem, falt gjerdene fra hverandre i hans hånd og lagde andre hull.

«Hva er disse gjerdene laget av,» spurte han.

«Illusjoner,» forklarte jeg.«Hver gang noen flykter gjennom dem, blir et hull laget for andre som de kan gå igjennom. Du kan gå gjennom hullene som allerede er her, eller lage et selv.»

Stefan valgte et sted som var tett med piggtråd, strekte ut armene sine og gikk rett inn i det og åpnet et stort hull mens han gikk. Jeg visste at han en dag ville komme tilbake og lede mange andre gjennom det hullet han nå hadde laget. Å betrakte ham var en ren fornøyelse. Jeg følte Visdoms nærvær så sterkt at jeg visste at jeg ville se ham hvis jeg snudde meg rundt. Jeg gjorde det og hadde rett. Den store gleden jeg hadde opplevd kunne sees i hans ansikt også.

KAPITTEL 9

FRIHET

Mens jeg stod ved side av Visdom og så på at Stefan gikk gjennom gjerdene, ropte han ut:«Hva er muren laget av?»

«Frykt.»

Jeg så at Stefan stoppet og så på muren. Den var enorm. Mange greide aldri å passere gjerdene. Og jeg visste at dette var en avgjørende prøve for Stefan.

Uten å se seg tilbake, ropte han igjen:«Vil du hjelpe meg å klatre over den?»

«Jeg kan ikke hjelpe deg,» svarte jeg.«Hvis jeg prøver å hjelpe deg, vil det bli dobbelt så langt og enda vanskeligere. For å overvinne din frykt, må du møte den alene.»

«Jo mer jeg ser på den, jo verre synes den,» hørte jeg Stefan si til seg selv.

«Stefan, du har gjort din første feil,»

«Hva gjorde jeg?» skrek han nedslått og allerede full av frykt.

«Du stoppet.»

«Hva gjør jeg nå? Det føles som om føttene er for tunge til å beveges.»

«Se på hullene som du laget i gjerdene,» sa jeg. Så ser du på toppen av muren og begynner å gå. Når du kommer til muren, så

fortsett å gå. Ikke stans for å hvile. Det er ikke noen hvile å finne ved å henge på siden av muren. Så fortsett å klatre til du når toppen.»

Til min store lettelse begynte han å bevege seg fremover igjen. Han gikk nå meget saktere, men han beveget seg. Da han var kommet til muren, begynte han å klatre, sakte men sikkert. Når jeg visste at han ville klare det, gikk jeg til muren og klatret den raskt så jeg kunne møte ham på den andre siden.

Jeg visste at Stefan ville bli tørst, så jeg ventet på ham ved en bekk. Når han kom dit, var han overrasket over å se meg, men meget glad. Jeg var også overrasket over å se forandringen i ham. Ikke bare skinte hans øyne mere strålende og klarere enn noen gang, men han vandret med en tillit og fornemhet som var overveldene. Jeg hadde sett ham som en korsets soldat, men jeg hadde ikke sett ham som den store fyrste som han tydeligvis var kalt til å være.

«Fortell meg om det,» sa jeg.

«Det var så vanskelig å begynne å gå igjen og fortsette vandringen. Jeg visste at hvis jeg noen gang stoppet, ville det kanskje bli enda vanskeligere å starte igjen. Jeg tenkte på alle de du hadde fortalt meg om, disse som kjente Herrens navn, men aldri hadde klatret muren i tro til hans navn. Jeg forstod at jeg kunne bli en av dem. Jeg bestemte meg da for, at selv om jeg falt, selv om jeg døde, ville jeg heller dø enn å være i dette fengslet. Jeg ville heller dø enn å ikke se hva som var på den andre siden, og ikke gjøre den reisen som jeg var kalt til å gjøre. Det var hårdt, mye vanskeligere enn jeg trodde, men det er allerede verd det.»

«Her, drikk av denne bekken. Du vil finne alt vannet og føden som du trenger på reisen. Det vil alltid være der når du virkelig trenger det. La hungeren og tørsten holde deg i bevegelse. Når du finner forfriskninger, hvil deg så den stunden det varer og fortsett så vandringen.»

Han drakk raskt, og så stod han opp ivrig etter å forsette reisen.

«Jeg vil ikke se deg igjen på en stund, så det er noen få ting jeg nå vil fortelle deg som vil hjelpe deg på reisen.»

Stefan så på meg med en slik fokusering og klarhet at det var vidunderlig. De som har opplevd det største fangenskap, vil elske friheten mest, tenkte jeg. Jeg pekte på det største fjellet som vi kunne se.

«Nå må du klatre det fjellet. Når du kommer til toppen, så se så langt du bare kan. Merk deg vel hva du ser, og se på veien som vil lede deg dit du skal. Lag et kart over veien i dine tanker. Det er dit du er kalt til å gå.»

«Jeg forstår,» svarte han.«Men kan jeg ikke se fra en av disse lavere fjellene? Jeg er ikke lenger redd for å klatre, men jeg er ivrig etter å fortsette reisen.»

«Du kan se steder fra disse lavere fjellene, og komme deg til dem mye raskere. Du kan velge å gjøre det. Det vil ta lenger tid og være mye vanskeligere å klatre det høye fjellet, men derfra vil du være i stand til å se meget lenger og se noe som er meget større. Reisen fra det høye fjellet vil også være mer vanskelig og ta lenger tid. Du er fri og kan velge den ene eller den andre reisen.»

«Du tar alltid det høyeste fjellet, gjør du ikke?» spurte Stefan.

«Jeg vet at det alltid er best, men jeg kan ikke si at jeg alltid har valgt det høyeste fjellet. Jeg har ofte valgt den letteste og raskeste vei. Men jeg ble alltid bedrøvet når jeg gjorde det. Jeg tror nå at det er visdom å alltid velge å klatre det høyeste fjellet. Jeg vet at de største skattene er alltid på slutten av den lengste og vanskeligste reisen. Jeg tror at du også er av den slags skattejegere. Du har overvunnet enorm frykt. Nå er tiden inne til å vandre i stor tro.»

«Jeg vet at det du sier er sant, og jeg vet i mitt hjerte at jeg må klatre det høyeste fjellet nå, ellers vil jeg alltid velge det som er

mindre enn det jeg kunne ha klart. Jeg er bare så ivrig etter å komme i gang og ankomme mitt bestemmelsested.»

«Tro og tålmodighet vandrer i sammen,» svarte jeg.

«Utålmodighet er i virkeligheten mangel på tro. Utålmodighet vil aldri lede deg til Guds høyeste hensikt. Godt kan bli den største fiende av det beste. Nå er det tid til å etablere et mønster i ditt liv ved å velge det høyeste og det beste. Dette er veien til å forbli nær Visdom.»

«Hva annet har du å fortelle meg før jeg går?» spurte Stefan der han satt på en sten og klokt ventet tålmodig på å motta alt han trengte før han dro videre. Jeg tenkte at han kanskje allerede kjente Visdom bedre enn jeg kjente ham.

EN ADVARSEL

«Det er en annen visdom som ikke er Guds visdom, og det er en annen som kaller seg«visdom». Han er ***ikke*** Visdom, han er vår fiende. Han kan være vanskelig å gjenkjenne fordi han prøver å fremkomme som Visdom, og han er veldig god til det. Han kommer som en lysets engel, og vanligvis bringer han sannhet. Han vil ha en form av sannhet, og han har visdom, men det har tatt meg lang tid til å bli istand til å skjelne den fra Sannheten og Visdommen. Jeg har lært at jeg fortsatt kan bli lurt av ham i det øyeblikket jeg tenker at jeg ikke kan det. Visdom har fortalt meg at vi aldri kan bli lurere enn fienden – vårt vern er først å gjenkjenne og så motstå ham.»

Stefans øyne ble vidåpne ettersom uttrykket«jeg vet» kom over ham.

«Jeg vet hva du taler om!» brøt han inn. Jeg møtte en masse mennesker i fengslet som fulgte ham der. De snakket alltid om en høyere visdom og en høyere kunnskap. De virket alltid å være

edle og fine folk, men de føltes ubehagelige. Når jeg fortalte dem om Visdom, sa de at de også kjente«Visdom,» og at han var deres indre leder. Allikevel, når jeg lyttet til dem, kunne jeg ikke føle at jeg ble ledet til frihet ved det de sa, men heller til sterkere trelldom i dette fengslet. Jeg følte bare mørke rundt dem, ikke som det lyset jeg følte når jeg talte med Visdom. Jeg visste at det ikke var det samme.»

«Den sanne Visdom er Jesus. Det vet du nå. Sann visdom er å søke ham. En visdom som ikke leder deg til Jesus er en falsk visdom. Jesus vil alltid sette deg fri. Den falske visdom vil alltid lede deg til trelldom. Allikevel, sann frihet ligner ofte først på trelldom, og trelldom ligner vanligvis på frihet til å begynne med.»

«Det kommer ikke til å bli enkelt?» klaget Stefan.

«Nei. Det kommer ikke til å bli lett, og det er det ikke ment å være heller. Mistanke er ikke det samme som sann dømmekraft. Men hvis du vil mistenke noe, så mistenk det som synes lett. Jeg har ennå ikke funnet«lett» gjennom noen dør eller vei som har vært rett. Å ta den letteste veien, er den sikreste måten til å bli misledet. Du er kalt til å bli soldat, og du er nødt til å sloss. Nå er hele verden i den falske visdoms makt, og du må overvinne verden for å nå ditt mål.»

«Jeg har allerede måttet gjøre ting som har vært hårdere enn jeg noensinne har gjort før,» reflekterte Stefan.«Men du har rett – det er hårdt, men det er verd det. Jeg har aldri kjent slik glede, slik tilfredshet, slikt håp. Frihet er hårdt. Det er vanskelig å velge hvilket fjell jeg skal bestige. Over der visste jeg at jeg kunne ha valgt å ikke bestige muren. Jeg følte at frykten over å gjøre det valget var frykten på innsiden av meg. Men da jeg hadde gjort valget,visste jeg at jeg ville klare meg over toppen. Men vil det aldri bli lettere?»

«Jeg tror ikke det, men på en måte blir en hårdere kamp til mer fullkommen seier. Det kan ikke bli seier uten strid. Jo større krig, jo større seier. Jo flere seire du opplever, desto mer ser du fram til neste krig, og du løftes til og med høyere for å møte de større. Hva som gjør det lett, er at Herren alltid leder oss til seier. Hvis du holder deg nær til ham, vil du aldri feile. Etter enhver krig, enhver prøve, er du mye nærmere ham og kjenner ham mye bedre.»

«Vil jeg alltid føle dette mørke når den falske«visdom» prøver å forføre meg?»

«Jeg vet ikke. Jeg vet at mørke kommer når vi søker oss selv. Når han forførte den første mann og kvinne til å spise fra kunnskapens tre om godt og ondt, så var det det første de gjorde å se på seg selv. Når den falske visdom kan få oss til å bli selvsentrert, vil vårt fall i trelldom bli sikker. Forføreren prøver alltid å få deg selvopptatt. Kallet til å fullføre vårt mål er ikke for vår skyld, men for Herrens skyld og for hans folks skyld.»

«Har noen noensinne klart det uten å bli lurt?»

«Jeg tror ikke det. Selv den store apostel Paulus innrømmet at han hadde blitt forført av Satan. Peter ble narret noen få ganger som er skrevet i Skriften, og vi kjenner ikke til hvor mange ganger som ikke er opptegnet. Men vær ikke opptatt av å bli bedratt. Det er faktisk en av de største feller. Han forfører mange ved å få dem til å frykte hans kraft til å bedra, enn å ha tillit til Den Hellige Ånds kraft til å lede dem til hele sannheten Disse som har falt i denne snaren, faller ikke bare i større trelldom i frykt, men de vil angripe hvem som helst som vandrer i den friheten som kommer av tro. Jeg er sikker på at du ikke vil komme langt opp på fjellet før de angriper deg.»

«Og de kjenner navnet Jesus,» spurte Stefan litt forvirret.

«De må ha kjent til hans navn for å komme over muren og til å ha gått så langt. Jeg mener – kjente de virkelig til hans navn noen gang?»

«Jeg er sikker på at de gjorde det. Men stå og se gjennom dalen foran deg og rundt hvert fjell. Hva ser du?»

«Det ser ut som små fengsler. Det ser ut som det er mange som er lik den jeg kom ut av.»

«Det er derfor jeg var overrasket når du fortalte meg at Visdom hadde sagt at dette var det eneste fengslet. Men etter at jeg var der for en liten stund, forstod jeg hva han mente. Se på de høye murene. Se på gjerdene. De er alle like. Hvis du blir fanget på reisen, vil de ikke bringe deg tilbake hit. De vet at du ville foretrekke døden fremfor det, men de vil ta deg til et av de andre fengslene. Når du nærmer deg dem, er det vanskelig å se at de er fengsler fra utsiden, men på innsiden er de alle like – med mennesker som er splittet og fengslet av deres egen frykt.»

«Jeg er glad for at du viste dem til meg,» forsøkte Stefan seg.«Jeg så ikke engang fengslene når jeg så denne veien fra toppen av muren, eller da jeg så etter fjellet som jeg skal klatre. Og du tror at jeg vil bli angrepet mange ganger av disse som vil forsøke å fange meg og sette meg i et av dem. Og disse folk vil bruke navnet Jesus?»

«Herren selv, advarer oss i Skriften, at i de siste dager vil mange komme i hans navn og proklamere at han virkelig er Kristus, og de vil forføre mange. Tro meg, det er mange lik dette, og jeg tror ikke at mange av dem vet at de er forførere. Jeg kan fortelle deg et karakteristisk trekk som jeg har sett i disse som jeg har møtt – de ga opp deres reise og kom til kort i deres mål. Det skal tro til å fortsette, og de valgte å følge frykt istedenfor tro. De begynner å tro at frykt er tro, og egentlig ser fryktens mur rundt deres fengsler som tilfluktsted av sannhet. Frykt vil gjøre det med din visjon, og du kan begynne å se festninger på den måten. Få av disse mennesker er virkelig uærlige. De er oppriktige, men de er forført av en av de mest kraftfulle forførere av alle – frykten for å bli forført.»

«Skal jeg bekjempe dem?»

«Jeg forstår ditt spørsmål og har spurt meg selv om det mange ganger. De ødelegger troen til så mange og gjør mye mer skade til de som blir opholdt enn alle kultene og sektene til sammen. Det vil komme en tid da alle disse snublestenene blir tatt bort, men nå tjener de den hensikt å gjøre veien vanskeligere.»

«Visdom ønsker å gjøre det hårdere?» Det er allerede så vanskelig bare å kjempe i mot vår egen frykt. Hvorfor ønsker han å gjøre det vanskeligere ved å la oss kjempe mot alle disse fryktsomme menneskene også?»

«Reisen vil bli akkurat så lett eller så hård som han ønsker å gjøre den. Dette livet er en midlertidig reise som tjener til å berede dem som skal regjere med ham i den tiden som kommer, som sønner og døtre av Den Høyeste for all tid. Enhver prøve har den hensikt å forvandle oss til hans bilde. En av de første ting vi må lære oss er å ikke kaste bort en eneste prøve, men å gripe den som den anledning den er. Hvis din vei er mer vanskelig, er det fordi du har et høyere kall.»

NØDVENDIGHETEN AV DISIPLIN

«Mange er kalt, men få er utvalgt, mange vil komme til bryllupsfesten, men få vil være bruden.»

Vi snudde oss og så at Visdom stor bak oss. Han åpenbarte seg som den unge atlet som Stefan hadde blitt kjent med.

«Løp løpet som er satt foran deg, og prisen vil være større enn du kan forstå på dette tidspunkt. Du vet at det trenges disiplin til å forberede seg for løpet. Disipliner deg nå for rettferdighet. Jeg har kalt alle til å løpe, men få løper for å vinne. Disipliner deg for å vinne.»

Så var han borte.

«Hvorfor gikk han?» spurte Stefan.

«Han sa alt som trengtes å si på denne tid. Han talte til deg om disiplin. Jeg vil ta det som det mest viktige ord for deg i denne tid.»

«Disiplin. Jeg brukte å hate dette ord!»

«Han talte til deg om løpet. Var du en løper?»

«Ja, jeg er veldig rask. Jeg var alltid den raskeste i min skole, og var til og med tilbudt et stipend for å løpe for et hoveduniversitet.»

«Jeg tar det som du ikke aksepterte det.»

«Nei, jeg gjorde ikke det.»

«Var grunnen mangel på disiplin når du ikke gikk til universitetet?»

«Nei det var...»

Det ble en lang pause i stillhet mens Stefan så ned på sine føtter.«Jo, jeg tror det var det - sannsynligvis.»

«Ikke bekymre deg om det nå. Likevel må du forstå noe. De fleste som har kapasitet i hver eneste gren eller yrke vil aldri fullende det høyeste, for de mangler en ting – disiplin. Det du må gjøre nå er mere viktig enn noen skole eller bane. Tydeligvis har disiplin vært en svakhet hos deg, og det har allerede kostet deg en masse, men i Kristus blir alle ting nye. De ting som har vært dine største svakheter, kan bli dine sterkeste sider. Du er nå hans disippel. Det betyr at du er en som blir disiplinert.»

«Jeg vet at du forteller meg sannheten, og jeg vet at i dette løpet ønsker jeg ikke å tape.»

«Ser du stien som leder opp på fjellet?»

«Ja.»

«Den heter disiplin. Hold deg på den til du når toppen.»

KAPITTEL 10

Hæren

Plutselig stod jeg på et høyt fjell og så utover en stor slette. Foran meg var det en stor hær som marsjerte i en bred front. Det var tolv divisjoner i i fortroppen som skilte seg skarpt ut fra den enorme mengden av soldater som fulgte etter dem. Disse divisjonene var igjen delt opp i det jeg antok å være regimenter, bataljoner, kompanier og rekruttavdelinger. Divisjonene var adskilt med deres faner, og regimentene var adskilte ved deres forskjellige fargede uniformer.

Bataljonene, kompaniene og rekruttavdelingene var adskilt ved slike ting som belter eller epaletter som hver gruppe bar. Alle bar rustning som var i skinnende sølv. Skjoldene syntes å være rent gull og våpenene syntes å være rent sølv og gull. Bannerne var kolossale, 30 til 40 fot lange. Mens soldatene marsjerte, blinket deres rustning og våpen i solen som lyn, og bannernes blafring og deres føtters skritt, hørtes som rullende torden. Jeg tror ikke jorden noen gang har vært vitne til noe som var likt dette tidligere.

Da jeg var nær nok til å se deres ansikt – han- og hunkjønn, gammel og ung fra enhver rase, lå det en veldig besluttsomhet i

deres ansikt, uten at de var anspent. Strid lå i luften, men i rekkene kunne jeg merke slik en dybde av fred at jeg visste at ikke en eneste en fryktet striden som de marsjerte mot. Den åndelige atmosfære som jeg følte nær dem var frykinngytende som deres utseende.

Jeg så på deres uniformer. Fargene var strålende. Hver soldat hadde også rangsemblemer og medaljer. Generalene og andre høye rekkers offiserer marsjerte i rekkene sammen med de andre. Likevel var det tydelig at disse som hadde høyere rang, var i ledelsen og ingen syntes å være overfølsomme for sin rang. Fra den høyeste offiser til den laveste syntes de å være nære venner. Det syntes å være en hær med enestående disiplin, enda det også syntes å være en stor familie.

Mens jeg studerte dem forekom dem meg å være uselviske – ikke på grunn av mangel på identitet, men fordi de alle var så sikre på hvem de var, og hva de skulle gjøre. De var ikke opptatt av seg selv eller å søke anerkjennelse. Jeg kunne ikke merke ambisjoner eller stolthet i noen av rekkene. Det var overveldende å se så mange som var så enestående, men likevel i slik harmoni og marsjerte i perfekte skritt. Jeg var sikker på at det aldri hadde vært en slik hær på jorden som denne.

Da jeg var bak frontdivisjonene så jeg en meget større gruppe som var sammensatt av hundreder av divisjoner. Hver av disse var av forskjellig størrelse. Det minste antall var på omkring to tusen og den største i hundreder av tusener. Selv om denne gruppen ikke var så skarp og fargerik som den første, var også denne en fryktinngytende hær pågrunn av dens størrelse. Denne gruppen hadde også banner, men de var ikke på langt nær så store og imponerende som de i den første gruppen. De hadde alle uniformer og rang, men jeg var overrasket over at mange av dem ikke

hadde engang et komplett sett av rustningen, og mange hadde ikke våpen. Rustningene og våpnene som de bar var nesten ikke pusset og skinte ikke som de i den første gruppen.

Da jeg så nærmere på rekkene, kunne jeg se at de alle var bestemte og hadde én hensikt, men de hadde ikke den samme innstillingen som den første gruppen. De syntes å være mer opptatt av sin egen rang og deres rang som var rundt dem. Jeg følte at dette var en forvirrende hemming i deres innstilling. Jeg kunne også merke ambisjoner og sjalusi i rekkene, som uten tvil førte til videre forstyrrelser. Allikevel følte jeg at den andre divisjon hadde en høyere grad av oppofrelse og mål enn noen armé på jorden. Denne var også en kraftfull tropp.

Bak denne andre arméen, var det en tredje som marsjerte så langt bak de første to arméer, at jeg ikke var sikker på om de kunne se gruppene som var foran dem. Denne gruppen var mange ganger større enn den første og den andre arméen til sammen. Den syntes å bestå av millioner på millioner. Mens jeg betraktet det på avstand, ville denne arméen bevege seg i forskjellige retninger lik en stor flokk med fugler, først fare én vei og så den neste uten å bevege seg i strak retning lenge. På grunn av de uberegnelige bevegelsene, gled den lenger og lenger bort fra de første to gruppene.

Da jeg kom nærmere, så jeg at disse soldatene hadde blasse, fillete grå uniformer som verken var presset eller renset. Nesten enhver var blodig og såret. Noen få forsøkte å marsjere, men de fleste vandret i den rådende retning hvilken de andre gikk fram. Bekjempelse brøt konstant ut i rekkene og forårsaket at mange ble såret. Noen av soldatene prøvde å holde seg nær til de frynsete bannerne som var spredt i deres rekker. Men selv de som holdt seg nær bannerne hadde heller ikke en klar identi-

tet, fordi de hele tiden beveget seg fra ett banner til et annet banner.

I denne tredje arméen ble jeg overrasket over at det bare var to grader – generaler og menige. Bare noe få hadde et stykke av rustning på, og jeg så ikke noe våpen uten noen lekevåpen som generalene bar. Generalene brisket seg med disse lekevåpen, som det å eie dem, gjorde offiserene spesielle. Men selv de som var i rekkene kunne fortelle at våpnene ikke var ekte. Dette var trist fordi det var åpenbart at disse i rekkene ønsket desperat å finne noen som som var ekte, og som de kunne følge etter.

Det syntes ikke å være noen ambisjoner uten blant generalene. Dette var ikke på grunn av uselviskheten som var i den første arméen, men fordi det var så liten omsorg. Jeg tenkte at ambisjonens nærvær i den andre gruppen ville i det minste være bedre enn forvirringen som hersket i denne gruppen. Generalene her var mer oppsatt på å tale om dem selv og angripe hverandre, slik som den lille gruppen rundt bannerne gjorde konstant. Jeg kunne se at krigene innenfor rekkene var årsaken til de store streifene og uregelmessige forandringer av retningene som disse gruppene ville gjøre fra tid til tid.

Som jeg så på millionene i den siste gruppen, følte jeg at selv med deres enorme antall, brakte de ikke egentlig styrke til arméen, men heller gjorde den svakere. I en virkelig strid ville de gjøre mer av passivitetet enn aktivitet. Bare å oppholde dem med mat og beskyttelse ville koste mer i midler enn den verdien de kunne tillegge arméens mulighet til å stride. Jeg tenkte at en menig i den første og andre gruppen ville være mer verd enn mange generaler fra den tredje. Jeg kunne ikke forstå hvorfor den første gruppen tillot denne gruppen å være et tilheng bak dem. De var åpenbart ikke ordentlige soldater.

SIPPORAS VISDOM

Plutselig var jeg på fjellet hvor jeg kunne se hele arméen. Mens jeg iakttok den, la jeg merke til at hele sletten foran arméen var tørr og støvete, men etter de tolv første divisjonene hadde passert, ble øyeblikkelig jorden mørkegrønn med trær som ga skygge og bar frukt, og rene bekker fløt gjennom landet. Denne arméen gjenopprettet jorden. Jeg tenkte på forskjellen det ville bli på denne arméen og verdens arméer når de drar gjennom et land. De ville plyndre og herje til landet var aldeles ødelagt.

Jeg betraktet den andre divisjonen mens de passerte over den samme grunn. De forlot broer og mange bygninger, men grunnen var ikke etterlatt i så god tilstand som den var før de passerte. Gressset var ikke så grønt. Bekkene var liksom mudret, og mye av frukten var blitt tatt.

Jeg så hva som hendte når den tredje gruppen passerte den samme grunn. Gresset var enten borte eller så nedtrampet i jorden at det ikke var synlig. De få trærne som var igjen var plyndret. Elvene var forurenset. Broene var ødelagt og umulig å passere. Bygningene var forlatt som ruiner. Det så ut som denne gruppen hadde tilintetgjort alt det gode som de to første hadde gjort. Mens jeg så på dette, vellet vreden opp i meg.

Jeg følte at Visdom stod ved siden av meg. I en lang tid sa han ingenting, men jeg kunne føle at han også var vred.

«***Selviskhet ødelegger,***» sa han tilslutt.

«Jeg kom for å gi liv og det i overflod. Selv når min armé har modnet seg, vil det være mange som påkaller mitt navn og følger etter de som følger meg, men de kjenner meg ikke og går ikke på mine veier. De ødelegger frukten av disse som følger meg. På grunn av dette, vet ikke verden om de skal anse mitt folk som en velsignelse eller forbannelse.»

Mens Visdom sa dette, følte jeg en veldig varme komme fra ham. Den forsterket seg til den var så smertefull at det ble vanskelig for meg å konsentrere meg om det han sa. Men jeg kjente at jeg følte hva han følte, og at det var en viktig del av budskapet som han meddelste til meg. Smerten var en kombinasjon av medlidenhet for jorden og vrede mot egoismen i denne arméen. Begge følelsene var så sterke at jeg følte at de holdt på brenne inne i meg.

Mens Herrens vrede fortsatte å stige, følte jeg at han kunne ødelegge hele arméen. Da husket jeg hvordan Herren hadde møtt Moses når han var på veien til Egypt i lydighet til Herren. Herren søkte å drepe ham inntil hans hustru, Sippora, omskar deres sønn. Dette hadde jeg aldri forstått før nå. Fordi omskjærelse taler om å fjerne det kjødelige, eller den sanselige natur, var hendelsen med Moses en profetisk forløper av synden til presten Eli, som hadde brakt en forbannelse over seg selv og nederlag for Israel, fordi han hadde forsømt å disiplinere sine sønner.

«Herre, reis opp disse med Sipporas visdom!» ropte jeg ut.

Den brennende følelsen fortsatte, og en dyp bestemthet kom over meg til å gå til lederen av denne store arméen og fortelle dem historien om Sippora, og at alle i Herrens hær måtte bli omskåret på deres hjerter. Den kjødelige natur måtte skjæres bort. Jeg forstod at hvis de marsjerte lenger før dette var gjort, var hele arméen i fare for å bli ødelagt av Herren selv, slik som han nesten hadde drept Moses da han var på vei til Egypt.

Så stod jeg i Dommerhallen foran dommersetet. Herren fremkom fortsatt som Visdom, men jeg hadde aldri sett ham mer heftig, heller ikke at hans ord komme med mer styrke.

«***Du har alt sett denne arméen i ditt hjerte mange ganger. Jeg er nå i ferd med å verve ledere som vil lede denne armé.***

Jeg vil sende deg til mange av disse ledere. Hva vil du si til dem?»

«Herre, dette er en stor armé, men jeg sørger fremdeles over tilstanden til den tredje gruppen. Jeg kan ikke forstå hvorfor de er tillatt å fremstå som en del av din armé. Jeg ville like å si dette før de fortsatte, at den første og den andre arméen skulle vende om og jage vekk den tredje gruppen. De var i virkeligheten meget nær en stor pøbelhop.»

«***Det du så i dag er fremdeles i fremtiden. Det presteskapet som jeg er i ferd med å forløse, vil samle denne arméen og utruste dem til å bli alt som du så. Ved denne tid er nesten hele min armé i den tredje gruppens tilstand. Hvordan kan jeg la dem bli drevet bort?»***

Jeg ble overveldet ved dette, selvom jeg visste at jeg aldri hadde sett Herrens folk i en så god tilstand som den andre gruppen i denne arméen.

«Herre, jeg vet at jeg kjente din vrede mot denne gruppen. Hvis nesten hele din armé er i denne tilstanden nå, er jeg bare taknemlig for at du ikke har tilintetgjort oss alle sammen. Da jeg så på den tredje gruppen, følte jeg at deres sørgelige tilstand var på grunn av mangel på trening, utrustning og visjon, dertil forsømmelse av å omfavne korset som omskjærer hjertet. Jeg tror jeg må gå til dem med budskapet om Sippora, men de trenger også sersjanter til å inneksisere dem og offiserer til å trene dem.»

Visdom fortsatte:«***Husk den første arméen som du så foran fjellet. De var også ikke forberedt for striden, og når striden begynte, løp disse som ikke var beredt. Likevel kom mange tilbake med rustning på og hadde byttet ut villfarelsen med sannhet. De første to gruppene av arméen ble også vekket opp og foran-***

dret ved striden da de så sin sanne tilstand. Da ropte de på meg, og jeg sendte dem hyrder etter mitt eget hjerte.

Alle mine hyrder er lik kong David. De er ikke leiesvenner som søker deres egen plass eller possisjon, men de vil legge ned sine liv for mitt folk. De er også fryktløse i kampen mot mine fiender og rene i deres tilbedelse av meg. Jeg er i ferd med å sende disse hyrder frem. Du må gå tilbake med budskapet om Sippora. Snart kommer tiden når jeg ikke vil forbli hos disse som søker å være regnet med mitt folk, men som ikke omskjærer sitt hjerte. Du må gå og advare dem om min vrede.

Jeg sender deg også tilbake for å vandre med profetene som jeg sender frem som Samuel for å la strømme olje over mine sanne hyrder. Mange er nå ansett for å være de minste av sine brødre, men du vil finne at de trofast tjener sin lille flokk, og som trofaste arbeidere i hva som helst jeg gir dem å gjøre. Disse er mine trofaste som er kalt til å bli konger. Disse vil jeg betro min autoritet. De vil berede mitt folk for den store endens strid.»

Jeg undret meg i mitt hjerte om vi nå var i den tilstand som den tredje gruppen, hva var det da å gjøre med generalene som ikke synes å være virkelige generaler i det hele tatt.

«***Du har rett. De er ikke ekte generaler,»*** svarte Herren.

«Jeg utvalgte ikke dem, men de utvalgte seg selv. Allikevel så vil noen av dem bli forandret, og jeg vil gjøre dem til generaler. Andre vil bli brukbare offiserer. Men mesteparten vil flykte ved synet av kamp, og du vil aldri se dem igjen.

Husk dette: Ved en tid var alle i de to første gruppene en del av den siste. Når du går med budskapet om Sippora, proklamer da at jeg ikke lenger vil tolerere sanseligheten i mitt folk. De som jeg i sannhet har kalt og som er trofaste og lojale ved å

lyde meg, vil ikke flykte fra omskjærelsen, men vil stå i mot det kjødelige i leiren så de ikke vil bringe dom over dem. Mine hyrder er ansvarlige for tilstanden til mine får. Mine generaler er ansvarlige for tilstanden hos mine soldater. Disse som jeg har kalt vil ta dette ansvaret fordi de elsker meg. De elsker mitt folk, og de elsker rettferdighet.»

HÆRSKARENES KAPTEIN

Nå var jeg ikke lenger foran dommersetet, men på fjellet og så nedover på armeen igjen. Visdom stod ved min side. Han var besluttsom, men jeg følte ikke lenger den smerte og vrede som jeg hadde gjort før.

«***Jeg har tillatt deg å se litt inn i framtiden,»*** begynte Visdom.

«Jeg sender deg til dem som er kalt til å forberede min armé og lede den. Disse er de som har kjempet striden på fjellet. Disse er de som har møtt hæren til Anklageren og forblitt trofaste. Disse er de som har voktet over mitt folk og beskyttet dem med sitt eget liv. De er kalt til å være ledere i min armé, som vil kjempe i den store striden til slutt, og vil bli stående uten frykt og vil stå imot all mørkets makt.

Som du kan se, marsjerer denne arméen, men det vil bli tider da den slår leir. Å slå leir er like viktig som å marsjere. Da er det tid for planlegging, trening og å skjerpe dyktigheten i våpen. Det er også tid for de i den første gruppen å vandre iblant de i den andre, og for ledere av den andre gruppen til å vandre iblant de i den tredje gruppen, for å finne dem som er kalt til å nå det neste nivå. Gjør dette mens du kan, for tiden er nær når Åpenbaringen 11, 1-2 vil bli fullført.

Disse som ønsker å bli kalt med mitt navn, men ikke vandrer på mine veier, vil bli trådt under føtter. Før den største store strid,

vil min armé være hellig likesom jeg er hellig. Jeg vil fjerne de som ikke er omskåret på hjertet og lederne som ikke holder fram min rettferdighet. Når det siste slaget er utkjempet, vil det ikke være noen tredje gruppe som du ser her.

Inntil nå har min armé kastet bort mesteparten av tiden når de har slått leir. Akkurat som jeg leder mitt folk fremover med et klart mål, slik er det også når jeg kaller min armé til å slå leir, det er en hensikt. Den styrke som arméen som marsjerer har, vil bli avgjørende ved kvaliteten av dets leir. Når det er tid til å stanse og slå leir for en sesong, er det for å lære mitt folk mine veier. En armé er en armé enten den er i kamp eller i fred. Du må lære hvordan du slår leir, hvordan du marsjerer, og hvordan du kjemper. Du vil ikke gjøre noe av dette godt, hvis du ikke gjør dem alle riktig.

Min armé må være klar til å gjøre alt av dette inn i sesongen og ut av sesongen. Kanskje du tenker at nå er det tid til å marsjere, men jeg vil lede deg til å slå leir fordi jeg ser ting som du aldri kan se, selv fra denne visjonens plass. Hvis du følger meg, vil du alltid gjøre riktige ting til riktig tid, selv om det ikke synes riktig for deg. Husk at jeg er kapteinen over hæren.

En armés avgjørelse vil bestemmes ved edelheten i deres misjon, hvor godt de er forberedt for deres misjon, og hvordan de blir ledet. Denne arméen vil marsjere med den mest edleste misjon som har vært gitt til noe menneske. Likevel er få av mitt folk blitt utrustet for sin oppgave, og de som nå leder mitt folk, følger deres egne begjæringer. Nå vil jeg oppreise ledere som vil trene og utruste mitt folk. De vil alltid følge meg fordi jeg er hærskarenes kaptein.

Mange arméer opplever både seire og nederlag. Min armé har marsjert i mange århundrer. Den har også hatt mange seire og nederlag. Min armé har tapt mange slag fordi de angrep

fienden når jeg ikke ga befaling om det. Andre led nederlag fordi de angrep fienden med utrente folk. De fleste av deres ledere har gjort dette fordi de søkte sin egen ære. Som Paulus skrev i hans tid:«de søker alle sine egne interesser.»

Andre ledere har hatt mine interesser i sitt hjerte og oppriktig søkt seier over ondskap for mitt navn skyld, men de trente ikke deres folk godt nok. De vandret ikke med meg som deres Visdom. Nå vil dette bli forandret. Jeg vil være hærens kaptein. Bli ikke oppgitt over hvordan mitt folk oppfører seg, men husk på hva de vil bli. Jeg vil nå reise opp ledere som bare vil marsjere når jeg gir ordre til det. Når min armé følger meg, vil den vinne hvert slag. Når de slår leir, vil de kjenne mitt nærvær, og de vil vokse seg sterkere på mine veier.

I framtiden vil du komme til en tid når du ser min armé eksakt slik som den er nå. Ved den tid vil du føle min brennende vrede. Du vil forstå at jeg ikke vil forbli hos dem som fortsetter i den tilstand som den tredje gruppen er i. Da vil jeg stoppe marsjeringen av hele arméen inntil de i denne gruppen har blitt disiplinert til å bli soldater eller blir spredt. Jeg vil disiplinere de i den andre gruppen til å kaste vekk deres onde ambisjoner og leve for meg i sannhet. Så vil min armé marsjere fremover, ikke for å ødelegge, men for å gi liv. Jeg vil være i deres midte og trå mine fiender under denne arméens føtter. Jeg kommer til å være hærskarenes kaptein.»

KAPITTEL 11

STADEN

Så stod jeg på et annet fjell og så utover en stor stad. Stadens herlighet var hinsides hva jeg noen gang før hadde sett eller forestilt meg. Enhver bygning og hvert hjem var unik og vakker. Enhver så dyktig laget at det tok pusten fra en, alle symetrisk med hverandre og de omkringliggende marker, fjell og leier av vann. Det var som om staden vokste i stedenfor å bli bygget. Jeg følte at jeg så på noe som hadde vært bygget av en rase som ikke hadde falt, og hadde vandret i den rettferdighet og renhet som Adam og Eva hadde i begynnelsen.

Et vesentlig trekk som utpekte seg var de store glassvinduer i hver eneste konstruksjon eller bolig. Glasset var så klart og rent, og vinduene og dørene var plassert slik, at alt virket som jeg ikke bare følte meg velkommen inn i hver bolig, men invitert. Det syntes som om ingenting ble skjult, og det var ingen fare for at noe ville bli stjålet.

Så så jeg på folket i staden. De synes familiære, men på samme tid visste jeg at jeg aldri hadde møtt noen som var lik dem. De

var slik som jeg tenkte meg at Adam var før fallet. Enhvers øyne skinte med en dybde av forstandighet, og det syntes å være nesten over all fatteevne, langt forbi selv den mest strålende person jeg noen gang hadde kjent. Jeg forstod at det var resultatet av en orden og fred som var komplett fri for forvirring og frykt, eller kanskje av fryktens forvirring. Der var ingen ambisjoner, fordi enhver var så sikker og hadde så mye glede av hvem de var og hva de gjorde. På grunn av at alle her var frie, var de også komplett åpne. Fattigdom og sykdom syntes helt ufattelig.

Jeg så på gatene i denne byen. Det var mange hovedveier i midten som alle gikk i samme retning, og mange små gater som var forbundet til disse store hovedveier. Mens jeg så på en av de største hovedveiene, ble kunnskap meddelt meg om sannheten av Hellighet. Jeg så på en annen hovedvei og kjente sannheten om Helbredelse. Mens jeg så på en tredje, begynte jeg å forstå ting angående Dom. Ved å se på enhver gate, forstod jeg forskjellige sannheter. Jeg så virkeliggjort, at enhver hovedvei var en vei til den enkelte sannhet. Folket vandret og levde i enhver hovedvei, og de syntes å reflektere sannheten på den hovedveien de var i.

Min oppmerksomhet ble vendt til de mange gater som forbandt hovedveiene. Som jeg så på hver av dem, følte jeg en meddelelse av Åndens frukter, så som kjærlighet, glede, fred eller tålmodighet. Dette kom som følelse istedenfor forståelsen som kom når jeg så på hovedveiene.

Jeg merket meg at mens noen av disse gatene var forbundet med enhver hovedvei, hadde noen av hovedveiene bare en eller to gater forbundet til dem. For eksempel kunne jeg bare komme til hovedveien om Hellighet ved å vandre på gaten om Kjærlighet. Jeg kunne bare komme til hovedveien om Dom ved å vandre på gaten om Kjærlighet og Glede. Men hovedveien om Nåde var forenet med alle gatene. For å komme på en av hovedveiene om Sannhet, måtte jeg vandre på en gate ved navnet etter en av Åndens frukter.

Folk spaserte på hovedveiene og gatene, mens andre satt på kantene av dem. Noen var i husene til en gate eller hovedvei, og andre bygde hus på dem. Husenes beboere serverte konstant føde og drikke til disse som vandret eller satt. Så merket jeg at det ikke var noen restauranter, hoteller eller sykehus i byen. Jeg forstod snart at disse ikke var nødvendige, fordi ethvert hjem var et senter av gjestfrihet og helbredelse.

Nesten alle hjemmene var åpne for de reisende. De som ikke var åpne ble brukt til spesielle anledninger, slikt som studie eller langvarig helbredelse. Jeg undret meg på at noen ville trenge helbredelse her, men senere ble jeg vist årsaken. Likevel kunne jeg ikke forestille meg et mer vidunderlig sted for rekonvalesens. Jeg kan fortelle at ethvert hjem hadde blitt bygget for gjestfrihetens store embede, hjelp og helbredelse, også de som ble bygget på hovedveien om Dom, hvilket syntes å være stedet for den største aktivitet. På grunn av dette var selv hovedveien til Dom attraktiv. Hver eneste gate virket ikke bare trygg, men mer tiltrekkenede enn noen annen vei eller hovedvei som jeg før hadde sett, selv ikke i parker. Denne byen var langt mer strålende enn noe idealsamfund noen filosofer kunne oppfinne.

Min oppmerksomhet ble dratt til hovedveien om Dom. Den syntes å være den minst bereiste hovedveien, men nå var den i ferd med å bli mer aktiv. Jeg la da merke til at de andre gatene og hovedveiene fløt mot denne. Selv om hovedveien om Dom var i ferd med å bli et senter av aktivitet, synes folk fremdeles å nøle med å gå inn på den.

Mens jeg så mot enden av hovedveien, kunne jeg se at veien var en vedvarende skråning, og der var et høyt fjell ved enden som var innhyllet i en fin og dyp stråleglans. Jeg visste at hvis folk kunne se enden av denne veien, ville det ha vært mange flere som ville reise den veien. Så merket jeg at jeg ble dratt til den-

ne veien fordi jeg hadde samme følelsen for den som til den store Dommerhallen. Jeg visste at det var denne veien som ledet til kunnskapen om Herren som den rettferdige dommer.

FREDENS BÅND

Jeg undret meg på om dette var himmelens Stad eller Det Nye Jerusalem. Da observerte jeg at selv om disse folk var av høy verdighet, langt over hva jeg hadde sett på jorden, hadde de ikke den herlighet eller verdighet til disse som var i den laveste possisjon i Dommerhallen. Jeg undret meg over dette da jeg følte at Visdom stod nær meg igjen.

«Disse er de samme folk som du så i min armé,» begynte han.

«Staden og armén er den samme. Mine kommende ledere har hatt visjoner av både min armé og min Stad. Jeg bygger begge, og jeg vil bruke de ledere som jeg nå forbereder til å fullføre det jeg begynte for generasjoner siden. Mine generaler vil bli byggmestere av min Stad, og mine byggmestere vil også bli generaler. Disse er de samme.

En dag trenger vi ikke arméen lenger, men denne Staden vil vare evig. Du må forberede arméen for den nåværende strid, men bygg alt som du bygger for fremtiden.

Det er en fremtid for jorden. Etter mine dommer, vil det være en herlig fremtid. Jeg holder på å vise mitt folk fremtiden, slik at fremtiden vil være i deres hjerter. Som Salomo skrev: Alt Gud gjør vil bli stående for all tid. Når mitt folk blir lik meg, vil de bygge det som vil bestå. De vil gjøre alt som de gjør med fred i nåtiden og med en visjon for fremtiden. Staden som jeg byg-

ger er bygget på sannhet i menneskenes hjerter. Min sannhet vil bestå, og de som vandrer i sannhet vil etterlate frukt som vil bestå.

Jeg kommer til jorden i mitt folk som Visdom for å bygge min Stad. Kunnskapen om sannheten vil fylle min Stad, men visdom vil bygge den. Visdommen som vil komme over mine bygningsmenn, vil få verden til å undre seg over min Stad, langt mer enn hva de undret seg over den byen som Salomo bygget. Menneskene har tilbedt deres egen visdom etterat de spiste av kunnskapens tre. Verdens visdom er i ferd med å blekne for min visdom som jeg vil åpenbare gjennom min Stad. Da vil disse som tilber andre visdommer bli skamfulle. Alt som Salomo gjorde var en profeti om hva jeg er i ferd med å bygge.

I alt hva du har sett av Staden har jeg bare gitt deg et overfladisk glimt. Fra tid til annen vil du bli vist mer, men nå må du se én ting. Hva merket du deg mest ved Staden?»

Det ene som utmerket seg mest var harmonien. Alt i byen syntes å passe så fullkomment sammen, og hele byen syntes å passe perfekt inn i sine omgivelser,» svarte jeg.

«***Det perfekte bånd av fred er kjærlighet,»*** fortsatte Herren.

«I min by vil det være enhet. I alt som jeg skapte var det harmoni. Alle ting passer sammen i meg. Alt jeg gjør på jorden er å opprette den orginale harmonien mellom min Far og hans skapning og blant alle skapninger. Når menneskene lever i harmoni med meg, vil jorden være i harmoni med ham, og det vil ikke være jordskjelv, oversvømmelser og stormer. Jeg kom for å bringe fred på jorden.»

Mens han talte visste jeg at jeg så inn i fremtiden, akkurat som da jeg hadde sett arméen. Jeg visste også at det han hadde sagt

om å bygge med fred i nåtiden og med en visjon for fremtiden, også var nødvendig for den harmonien jeg så. Tiden var også en del av hans skapelse som vi måtte tilpasse oss.

Visdom vendte seg så til meg så at jeg så direkte inn i hans øyne, og sa:

«Jeg kjenner min skapelse. Jeg elsker markens dyr og havets fisker. Jeg vil gjenopprette alle ting som de var ment til å være, men jeg må først gjenopprette menneskeheten. Jeg kom ikke bare for å frelse, men for å gjenopprette. For å være en del av min virksomhet i gjenopprettelsen, må du ikke bare se andre som de er, men slik som de skal bli. Lik Esekiel må du se selv de tørreste ben bli til en overmåte stor armé. Du må profetere liv til benene inntil de blir den arméen jeg har kalt dem til å være. Så vil min armé marsjere. Når min armé marsjerer, vil den gjenopprette og ikke ødelegge. Den vil stride mot det onde, men den vil også bygge Staden av rettferdighet.

Alle jordens skatter kan ikke oppveie verdien av en enkelt sjel. Jeg vil bygge min by i menneskenes hjerter med menneskers hjerter. Disse som tar vare på den store visdom – kunnskapen om de evige skatter – vil bli brukt til å bygge min Stad. Du vil kjenne mine bygningsmenn ved denne visdom – de har ikke deres sinn i jordiske ting, men i de himmelske skatter. På grunn av dette vil verden bringe all dens rikdom til min Stad, som de gjorde på Salomos tid.

Jeg holder på å forløse mine vise bygningsmestere. Du må vandre med dem, og de må alle vandre i sammen. Hver av hovedveiene og gatene som du så i denne Staden, vil begynne som en festning av sannhet på jorden. Hver festning vil stå i mot mørkets krefter, og disse krefter vil ikke være istand til å stå seg mot dem. De vil bli lik et fjell med elver som flyter fra dem for å

vanne jorden. Enhver vil være et tilfluktsby og en havn for alle som søker meg. Ingen våpen som blir smidd i mot den vil ha fremgang, og ingen våpen som jeg gir dem vil feile.»

HERRENS BYGNINGSMENN

Mens Visdom talte, ble mine øyne åpnet for å se den skjønneste dal som jeg noen gang hadde sett. Fjellene som formet dalen og dalen selv var grønnere enn jeg noen gang kunne huske å ha sett. Bergene var lik festninger laget av sølv. Trærne var fullkomne og tette. Det var en elv i midten som ble tilført vann fra bekker som fløt fra hvert fjell rundt den. Vannet glitret med en blåfarge som var den blåeste fargetone jeg noensinne hadde sett og stod i skjønn harmoni med himmelen. Hvert eneste gresstrå var perfekt. Dalen var fylt med mange slags dyr som syntes å være de beste i deres rase uten sykdom eller skrammer. De passet fullkomment inn i dalen og med hverandre. Jeg hadde aldri sett en slik en attråverdig plass på jorden.

Jeg undret meg på om jeg så Edens Hage. Da ble jeg var noen få soldater i full rustning som var på inspeksjon i dalen. Andre soldater fulgte hver bekk til elven, og så fulgte de elven til den plass hvor de første soldatene inspiserte. Først tenkte jeg at disse soldatene passet ikke i det hele tatt på denne plassen, men av en eller annen grunn falt jeg raskt til ro med dem, fordi jeg forstod på en måte at de skulle være der.

Jeg så på soldatene. De var røffe og krigsherdet, likevel vennlige og tilnærmelige. De var barske og bestemte, men likevel syntes de å være i fullkommen fred. De var alvorlige og edrue, likevel fulle av glede og kvikke til å le. Jeg tenkte at selv om krig alltid er forferdelig om jeg måtte gå i krig, var det heller ingen

annen gruppe av soldater som jeg ville kjempe sammen med, side om side.

Jeg merket meg deres rustning som syntes å være tilpasset akkurat til hver enkelt av dem. De passet så perfekt og de beveget seg med slik eleganse at man skulle tro de ikke hadde noen rustning på seg. Jeg kunne merke at den var lettere, men sterkere enn noen annen rustning jeg hadde sett. De syntes å være en perfekt kombinasjon av fargene fra vannet, fjellene og blå himmel. Jeg forstod snart at det var refleksjoner av disse fargene i en renhet som jeg aldri hadde sett før i noen refleksjon. Rustningene selv var av en«annen verden» i sølv, dypere og renere enn noe sølv på jorden. Da jeg lurte på hvem disse soldatene var, begynte Herren å tale.

«***I min Faders hus er der mange boliger,***» svarte han.

«Dette er mine bygningsmenn. Hvert av mine hus vil være en festning som jeg vil sende min armé ut ifra. Noen vil dra frem og kjempe for de fattige og undertrykte, mens andre vil dra frem som små kompanier som vil plyndre tilfluktstedene til fienden og bringe tilbake byttet. Noen vil sende hærskarer for å innta byer hvor min sannhet og rettferdighet skal regjere. Andre vil slutte seg til med hærer fra andre festninger for å frigjøre nasjoner med min sannhet, min kjærlighet og min kraft.

Disse festninger er ikke bare for beskyttelse av mitt folk, men for mobilisering, trening og utsendelse av min armé utover hele jorden. De mørkeste tider vil komme snart, men mitt folk vil ikke bli funnet bortgjemt. De vil gå frem for å overvinne det onde med det gode. De vil overvinne ved å ikke elske sine egne liv. Selv i døden vil de gå, for de elsker andre mer enn sine egne liv. Disse vil være de fryktløse som jeg vil sende fram før jeg kommer tilbake.

Selv profetiene om deres komme vil slå frykt inn i hjertene til mine fiender. De vil ikke ha noen frykt. De vil elske. Kjærlighet er meget sterkere enn frykt, og deres kjærlighet vil bryte fryktens makt som har holdt menneskeheten i lenker fra begynnelsen. Fordi de har valgt å dø daglig, har dødens frykt ingen makt over dem lenger. Dette vil gi dem kraft over hver fiende som bruker fryktens makt. Jeg var engang død, men nå lever jeg for alltid. De som kjenner meg, kan ikke frykte døden. Derfor vil de som kjenner meg, følge meg hvorsomhelst jeg går.

Hver av mine boliger vil være i en dal lik denne. Den er levende med det livet som var på jorden før fallet. Her har kraften av min forsoning brakt fram sant liv igjen. Mine boliger vil bare være der hvor alle mine bekker flyter sammen til én. Mine bygningsmenn vil komme fra hver eneste bekk, men de vil arbeide som én. Akkurat som store hus trenger forskjellige håndverkere, slik er det også med mitt hus.

Som du ser av disse, vil mine bygningsmenn ha visdom til å fullføre kartleggingen før de bygger. Hvert av mine hus vil passe fullkomment inn i landskapet hvor de er plassert. Ikke i samsvar med menneskets oppmålinger, men i samsvar med mine. Den første evnen som mine bygningsmenn utvikler, er evnen til kartlegging og oppmåling. De må kjenne landet fordi jeg konstruerte landet for mitt folk. Når du bygger med min visdom, vil det du bygger passe fullkomment inn i landskapet.»

Så stod jeg ved en av bekkene i dalen. Jeg begynte å følge den til toppen av et fjell. Da jeg nærmet meg toppen, begynte jeg å høre høye forferdelige lyder. Da jeg så forbi dalen, kunne jeg se kriger og store jordskjelv som rev i stykker jorden. Stormene og brannene syntes å omringe dalen fullstendig. Det var som jeg stod på grenseskillet mellom himmel og helvete og så inn i hel-

vete selv. Jeg visste på en måte at helvete var uten makt til å gjøre noe inngrep i dalen, men synet var så forferdelig at jeg snudde og løp tilbake til dalen. Da følte jeg at Visdom stod ved siden av meg.

«***Det er der du må leve, mellom døden og livet. Frykt ikke, bare tro. Du har vært svak, men nå er jeg med deg, så vær frimodig og sterk. Frykt må ikke herske over deg. Gjør ingenting på grunn av frykt. Gjør det du nå gjør på grunn av kjærlighet, og du vil alltid triumfere. Kjærlighet er innholdet i mot. Kjærlighet vil overvinne tilslutt. Oppmuntre mine bygningsmenn med disse ord***»

KAPITTEL 12

LIVETS ORD

Så var jeg tilbake i den store Domshallen og stod foran den samme døren igjen. Jeg var fremdeles litt overveldet av det jeg hadde sett på ytterkanten av dalen, men hans ord hørtes fremdeles innen i meg.«Kjærlighet, kjærlighet,» repeterte jeg om og om igjen.«Jeg må ikke glemme styrken i kjærlighet. Det er fullkommen fred i kjærlighet. Det er frimodighet i kjærlighet. Det er kraft i kjærlighet.»

Jeg så på døren Jeg visste at dette var døren til hans menighet. Jeg visste at festningene som Visdom talte om var menigheter og bevegelser. Jeg begynte å tenke på noen menigheter og bevegelser som alt holdt på å forberede seg for det jeg hadde sett. Jeg begynte å tenke på de åndelige oppsynsmenn som jeg kjente, men som jeg aldri hadde tenkt på på den måten før. Det syntes for meg at de fleste av dem var så krigsherjet at de bare forsøkte å overleve, og at de til og med stred mot hverandre i deres desperasjon.

Jeg tenkte på krigen som har blitt kjempet på fjellet. Fienden hadde brukt kristne til å angripe kristne som prøvde å bestige fjellet. Selv om den krigen tilslutt ble vunnet, og mesteparten av de kristne satt fri fra undertrykkerenes makt, visste jeg at det vil-

le ta lang tid å bli helbredet for disse sår som krigene hadde påført dem. Mange hadde vært under anklageren så lenge at det fremdeles var en del av deres natur å anklage. Det ville ta en god stund før deres tanker ville bli fornyet. Jeg visste at menigheten fremdeles hadde en lang vei å gå for å bli forenet.

Hvor begynner vi, tenkte jeg ved meg selv. Hva kan jeg gjøre hvis jeg går gjennom den døren?

«***Du behøver ikke begynne. Det er allerede ferdig,***» svarte Visdom.

«Jeg fullførte enheten av mitt folk på korset. Selv om det synes at fienden har seiret siden korset, har han egentlig bare arbeidet mot den planen som min Far og jeg hadde fra begynnelsen. Når du forkynner korset og lever ved dets kraft, gjør du min vilje. De som tjener meg og ikke deres egne ambisjoner, vil snart gjenkjenne hverandre og bli føyet i sammen. Disse som har sann gudsfrykt behøver ikke frykte noe på jorden. Disse som frykter meg, vil ikke frykte hverandre, men vil elske hverandre og sitte sammen ved mitt bord.

Jeg har kalt deg til å se, og du vil se hvordan mitt kongedømme vil komme. Djevelen vil bli kastet ned til jorden og vil komme til jorden med stor vrede. Men frykt ikke for hans vrede, for jeg er også i ferd med å vise min vrede mot all urettferdighet. Den onde, og alle som følger ondskapen vil snart kjenne min vrede. Du må se disse ting, men du må ikke frykte dem. Jeg bor i mitt folks midte, og jeg er større enn alt. Når du beskuer meg, vil du ikke frykte. Hvis du frykter, skuer du ikke meg.

Når det onde i mennesket har blitt helt forenet med den onde, vil en tid med store vanskeligheter komme over jorden. Da vil hele menneskeheten og hele skapelsen forstå opprørets gagnløshet og tragedie. På samme tid vil mitt folk bli helt forenet

med meg, og mitt enorme lys vil stå imot det store mørke. De som vandrer i lydighet vil skinne som stjernene på himmelen.

Ydmykhet og lydighet vil alltid lede til meg. Når du kommer til meg, vil du beskue og manifestere min herlighet. Himmelen og jorden er i ferd med å iaktta forskjellen mellom lys og mørke. Du er kalt til å leve mellom mørket og lyset for å kalle fram de som lever i mørke. Selv nå ønsker jeg ikke at noen går fortapt.»

I herligheten som omsluttet oss, var det vanskelig å huske mørket og de forferdelige hendelsene som jeg nettopp hadde vært vitne til. Jeg tenkte på forskjellen mellom hans herlighet og menneskenes største pomp og prakt.

«Hvor ynkelige og ubetydelige vi er!» utbrøt jeg.«Hvis hele menneskeheten fikk bare et glimt av ditt dommersete, ville de snart omvende seg. Herre, hvorfor viser du deg ikke til verden så den ikke behøver å tåle all denne ondskapen? Ingen ville velge ondskapen hvis de så deg som du er.»

«Jeg vil åpenbare meg selv. Når ondskapen har løpt ut sin fulle forbannelse, vil jeg vise meg selv for verden. Etter hvert som den onde blir åpenbart gjennom det falne mennesket, vil jeg bli åpenbart gjennom det gjenopprettede mennesket. Da vil verden se meg – ikke bare i herligheten som jeg har i himmelen, men slik som min herlighet vises mot mørket. Min herlighet er mer enn du ser her; det er min natur. Etter at jeg har åpenbart min natur i mitt folk, vil jeg komme tilbake i den herlighet som jeg har her. Inntil da søker jeg de som vil følge meg fordi de elsker meg og elsker sannheten – ikke bare fordi de elsker denne herligheten og kraften.

«Disse som velger å lyde når hele verden er ulydig, er verdige til å være arvinger med meg. Disse vil være verdige til å herske

med meg og til å se min herlighet og til å dele den. Disse er de som ikke lever for seg selv, men for meg. Noen av de største av mine brødre er i ferd med å bli åpenbart. De vil stå for sannheten mot det største mørke. De vil forbli faste gjennom de største motganger. Jeg har hentet deg hit, og jeg sender deg tilbake for å oppmuntre dem til å bli stående og ikke falle – for deres frelse er nær.

Jeg sender deg også til de mektige. Satan så min Faders herlighet og betraktet myriadene som tjente ham. Likevel så falt han. Han falt fordi han begynte å stole på herligheten og kraften som Faderen hadde delt med ham, istedenfor å stole på Faderen. Disse som jeg vil betro kraften og herligheten som jeg deler med dem i disse tider, må ikke sette sin lit til kraften eller herligheten – men til meg. Sann tro er aldri i deg selv, i din visdom eller i kraften som jeg gir deg. Sann tro er i meg.

Ettersom du vokser i den sanne troen som er i meg, vil du vokse i avhengighet av meg, og du vil stole mindre på deg selv. De som begynner å stole på seg selv, vil ikke klare å bære vekten av min kraft eller herlighet. De kan falle akkurat som den onde gjorde. Min kraft blir gjort fullkommen i svakhet, men du må aldri glemme at i du i deg selv er svak, og at du i deg selv er en dåre.

De som er verdig til å regjere med meg i tiden som kommer, vil bevise det ved å leve i det mørke og svakhet som det menneskelige kjød er, og allikevel tjene og stole på meg. Selv de største av englene vil med glede bøye seg for disse som har vært prøvet på denne måten. Englene undrer seg når lidende menn og kvinner som har skuet så lite av herligheten som er her, forblir trofaste i meg og i min sannhet selv i mørke. Disse er verdige til å bli kalt mine brødre og til å bli kalt sønner og døtre av min far.

På jorden ser sannheten ofte ut som svak og lett overvinnelig. De som ser herfra vet at min sannhet alltid seirer. Tiden da jeg reiser meg opp og sender mine dommer til jorden, har bare blitt utsatt, slik at mine brødre kunne bevise deres kjærlighet til meg ved å stå for sannheten uansett pris. Min sannhet og min godhet vil triumfere for all evighet, og det vil også de som kommer til meg, fordi de elsker sannheten. Disse vil lyse som stjernene som var skapt til ære for dem.»

Mens Visdom fortsatte å tale, var det som å bli vasket i en dusj av levende vann. Til tider hadde jeg skammet meg fordi jeg i nærværet av hans herlighet var sløv og lett distrahert her, så vel som jeg var det på jorden. Men nå mens han talte til meg, renset hans ord meg så at en våkenhet kom til mitt sinn som var langt forbi vanlig mental oppmuntring. Jo mer jeg ble renset, jo mer syntes hans ord å eksplodere med en opprensende effekt og klarhet. Jeg så ikke bare hans herlighet, men følte hans herlighet på innsiden av meg. I hans nærvær, hørte jeg ikke bare sannheten, men absorberte sannheten.

HANS ELSKEDE BRUD

Denne sensasjonen av å bli renset ved hans ord, var mer vidunderlig enn det kan beskrives, men den var kjent. Jeg vet at jeg hadde kjent dette mens jeg hørte på en salvet tale av en som hadde vært i Herrens nærvær. Den var ikke sløvende men eksakt motsatt. Istedenfor å nedsløve sansende, kviknet de til. I hans nærvær følte jeg at tusenvis av bruddstykker med informasjon som jeg hadde samlet i alle år, ble alle samlet sammen for å gi en dyp og omfattende mening til alt han sa. På denne måten ble ethvert begrep som en sterk søyle av forståelse i min forstand. Det

ble da til en sterk lidenskap ettersom jeg kjente en dyp kjærlighet til hver eneste sannhet.

Når han talte, ble der forløst en energi som gjorde meg istand til å se hver enkelt sannhet i en større dybde enn noen gang tidligere. Hans ord meddelte ikke bare informasjon – men ***liv.*** Denne store opplysning var likt det jeg opplevde etter at jeg hadde bestemt meg for ikke å prøve å skjule noe da jeg stod foran Dommersetet. Jo mer jeg åpnet mitt hjerte til hans ord for å avsløre mørke i meg og til å forvandle meg, dess mer kraft syntes hans ord å ha i meg.

Herren ga ikke bare ut informasjon mens han talte, men på en måte ordnet han pånytt mitt hjerte, slik at disse sannhetene ville bli fundamentet for forståelse, og forståelsen forløste en kjærlighet til sannheten. For eksempel trodde jeg at jeg hadde en god forståelse av menigheten som Kristi brud. Etter hvert som han talte om presteembetene som ble sendt ut for å gjøre hans brud klar, da så jeg i mitt hjerte det som syntes å være hver eneste menighet jeg kjente. De ble med engang mye mer enn bare en gruppe av mennesker, de ble hans ***elskede.*** Jeg følte en brennende lengsel etter å hjelpe dem med å forberede seg for ham. Å tilbakedrive synd og skjøgedom med verden, knakk nesten knærne mine ettersom jeg så hva det gjorde med hans folk. Jeg visste at jeg følte hva han følte.

Hans rensende sannhet strømmet ned over meg. Den renhet jeg følte var mer vidunderlig enn jeg noen gang hadde trodd var mulig. Det var som om jeg hadde levd mitt liv i kloakk og nå ble gitt en varm dusj. Kraften av rensende sannhet grep meg så mektig at jeg ønsket desperat å bringe den tilbake for å dele den med hans folk.

«***Jeg er i ferd med å forløse kraften av den salvede sannhet for å rense mitt folk,***» fortsatte Visdom.

«***Min brud vil bli renset for all hennes besmittelse. Jeg sender***

fram mine budbærere som vil være flammer av ild som brenner med nidkjærhet for min hellighet og mitt folks hellighet.»

Etter hvert som han talte følte jeg dybden og kraften i budskapet om hellighet. Da visste jeg uten spørsmål sannhetens kraft til å utrette dette. En visjon av den prakfulle bruden som han fortjener, ble brent inn i mitt hjerte. Jeg ønsket inderlig å dele dette med hans folk, slik at de ville bli fullstendig fokusert på å gjøre seg rede for ham. Jeg kunne ikke bare begripe at jeg kunne gjøre noe annet uten at dette ble mitt forsett.

Han begynte å tale om sannhetens og rettferdighetens festninger. Mens han talte, så jeg menighetene som var så velkjente og hvordan de slet. Jeg fikk en byrde som aldri før for dem, forat de skulle bli dyktiggjort i hans sannhet. Jeg visste at de var svake fordi de ikke vandret i sannheten. Sorgen som jeg følte for dem ble nesten mer enn jeg kunne bære.

«Hvorfor vandrer de ikke i sannheten?» utbrøt jeg.

«***Du begynner å kjenne byrden som Nehemias følte da han hørte at Jerusalem var i nød fordi dets murer var brutt ned,»*** forklarte Visdom.

«***Jeg gir mine budbærere ilden for å se min brud renset. Jeg gir dem også byrden som Nehemias bar for å se frelsens murer gjenopprettet. Så vil mitt folk ikke lenger være i nød.***

Du har sett mitt folk som min armé, min Stad og min brud. Nå ser du ikke bare disse, men du føler dem. Bare når min sannhet kommer fra hjertet, har den kraft til å forvandle mennesket. Levende vann må komme fra det innerste vesen – hjertet. Akkurat som du kjente min sannhet rense deg, gjør jeg mine budbringere om til flammer av ild som vil tale sannhet. Ikke bare med forståelse, men med kraft til å forvandle men-

neskenes hjerter. Sannheten som jeg sender vil ikke bare dømme mitt folk synder, men den vil også rense dem fra deres synder.»

Mens han talte kom det en stor tjenesteiver opp i meg til å gjøre noe. Guddommelige strategier begynte å komme til meg som jeg visste ville hjelpe hans folk. Jeg kunne ikke vente med å komme i gang. Nå trodde jeg at selv de mest døde ben skulle bli til en overmåte stor hær! I nærvær av Visdom syntes ingenting umulig. Jeg hadde ikke vanskeligheter med å tro at hans menighet ville bli en brud uten feil eller rynke. Eller at hans menighet ville bli en stor Stad som stod lik en festning av sannhet til beskuelse for hele verden. Jeg hadde ingen tvil om at hans folk, og selv om de nå syntes svake og overvunnet, var i ferd med å bli en armé av sannhet som ikke mørkets krefter kunne motstå. Jeg følte kraften av sannheten som aldri før. Jeg visste at hans kraft var mye sterkere enn mørket.

LIVETS ORD

I hans nærvær følte jeg at jeg kunne tale frem visjonen jeg hadde mottatt om hans brud, og at hvem som helst som hørte det ville bli forvandlet. Det kjentes som jeg kunne tale til den mest nedslåtte lille menighet med slik kraft at de raskt ble til mektige festninger av sannhet. Jeg visste også at på jorden hadde ikke mine ord den kraften.

«***Dine ord vil ha den kraften når du forblir i meg,***» skjøt Visdom inn.

«Jeg kalte deg ikke for å preke om meg. Jeg kalte deg til å være en stemme som jeg kunne tale gjennom. Når du blir i meg og mine ord blir i deg, vil du bære frukt som varer. Ved mitt ord

ble skapelsen til, og ved mitt ord vil den nye skapelsen komme fram i deg og mitt folk. Mine ord er ånd og liv. Mitt ord gir liv. Du er ikke bare kalt til å undervise om meg, men å la meg undervise gjennom deg. Dersom du bor i min nærhet, vil dine ord bli mine ord, og de vil ha kraft.»

Jeg tenkte på hva Margareth Browning engang hadde sagt: Hver eneste busk er i flammer med Guds ild, men bare de som ser ***det*** tar av seg skoene. Resten plukker bare bærene.»

«Herre, jeg ønsker å se deg i alle ting,» sa jeg

«Jeg vil gi mine budbærere visjonen til å se mitt mål i alle ting,» svarte han. «Jeg vil gjøre mine budbærere som flammer av ild, slik som jeg viste meg i den brennende busken. Min ild vil hvile over dem, men de vil ikke bli fortært av den. Da vil menneskeheten undre seg over dette store synet og gå til siden for å se på det. Jeg vil tale fra mine budbæreres midte for å kalle mitt folk til deres bestemmelse, og til å reise dem opp til å være befriere, slik som jeg har kalt dem til å være.»

Jeg kjente meg dratt til døren. Jeg skrittet nærmere den og kunne se skriften. Jeg hadde aldri sett slik skrift som denne før. Den var av det reneste gull og på en måte levende. Jeg begynte å lese:

For i ham ble alle ting skapt, de som er i himlene og på jorden, både synlige og usynlige, enten det er troner eller herredømmer, myndigheter eller makter. Alle ting ble skapt ved ham og for ham.
Og han er før alle ting, og i ham består alle ting.
Han er også hodet for menigheten som er hans legemet. Han som er begynnelsen, den førstefødte av de døde, for at han skal være over alle ting.
For det var etter Faderens velbehag at hele fylden skulle ta bolig i ham,
og ved ham å forlike alle ting med seg, siden han gjen-

nom blodet på hans kors har gjort fred; enten det er de ting som er på jorden eller de ting som er i himlene.
Og dere som engang var fremmede og fiender ved deres sinnelag i onde gjerninger,
dere har han nå forlikt i hans jordiske legeme ved døden, for å fremstille dere hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn,
Så sant dere bli ved i troen, grunnfestet og faste, og ikke lar dere rokke fra det håp som evangeliet gir, det som dere har hørt, som er blitt forkynt for enhver skapning under himmelen, og som jeg, Paulus, er blitt tjener for.
Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere og utfyller i mitt kjød det som ennå mangler i Kristi trengsler, for hans legeme, som er menigheten,
hvis tjener jeg er blitt etter Guds forvaltning som er meg gitt iblant dere, det vil si å fullføre Guds ord,
Denne hemmelighet som har vært skjult fra alle tiders og slekters opphav, men nå er blitt åpenbart for hans hellige,
for hvem Gud ville kunngjøre hvor rik på herlighet denne hemmelighet er blant hedningene, det er Kristus i dere, håpet om herlighet.
Han forkynner vi, idet vi formaner hver menneske og lærer hver menneske med all visdom for å fremstille hvert menneske fullkomment i Kristus.
For dette arbeider jeg, idet jeg strider ved hans kraft, som virker i meg med styrke. Kol. 1, 16-29.

Mens jeg leste disse ordene, var det som de overførte liv. Et eneste ord fra Gud er mer verd enn alle jordens skatter. Jeg tenkte med meg selv: hvordan kan jeg tillate meg å bli så opptatt av omsorg for denne verden når jeg hadde hans ord. Jeg tenkte på

hvor lønnsomt det ville være å reise tvers over hele jorden for å høre bare én salvet gudstjeneste. Men noen ganger var jeg så lat, at jeg ikke gad å kjøre til den andre siden av byen engang. Jeg ble kvalm av min likegyldighet mot hans ord der jeg stod foran døren.

«Herre, jeg er lei meg,» utbrøt jeg.

Da jeg sa dette åpnet døren seg. Når den gjorde det, funderte jeg på hvorfor den hadde sett så grå og uinteressant ut på avstand. Nære var den mer interessant og vakker enn noen annen dør jeg hadde sett.«Det er slik folk bedømmer menigheten,» tenkte jeg, og hvordan jeg ofte hadde bedømt den selv. I lang tid hadde jeg elsket Gud, men jeg sviktet å elske hans folk slik jeg skulle gjøre det.

«En slik omvendelse vil åpne døren for deg til å gå fram i den plan som jeg har kalt deg til. Du kan ikke fullføre ditt mål adskilt fra mitt folk. Jeg har kalt mitt folk til å være ett, og nå vil det skje. Ved å være adskilt fra dem, kan du ikke oppleve det du har sett i dine visjoner. Nå må du gå fram og se veien og kjenne sannheten og være et kar for mitt liv. Du kan ikke være det hvis du er adskilt fra mitt folk. Faderen har gitt deg hans kjærlighet for meg, så at hans kjærlighet kan være i deg slik som du ba om. Nå vil jeg gi deg min kjærlighet til mitt folk. Min budbærer må se dem som jeg gjør og elske dem som jeg gjør. Som du i sannhet elsker mitt ord, vil døren til din bestemmelse med mitt folk være åpen for deg.»

Hans ord rørte ikke bare mitt sinn, men også mitt hjerte. Jeg følte hvert eneste ett. Bare å høre med hvilken kjærlighet han talte om sitt folk, gjorde at hans kjærlighet ble overført til meg. Dette var en større kjærlighet enn jeg hadde hatt tidligere, men den var også kjent. Jeg hadde opplevd den til en grad når jeg hadde hørt salvet forkynnelse. Jeg tenkte på hvordan jeg i min ufor-

stand ofte hadde sagt, at det ikke var noen predikener i himmelen. Men nå følte jeg at det ikke kunne være noen himmel uten predikener. Jeg begynte å lengte etter å forkynne hans ord.

«Ja, det vil være predikener og undervisning i himmelen. For hele evigheten vil min historie bli fortalt. Det er derfor det er kalt det evige evangelium. Jeg er Ordet, Jeg er Sannheten. Og sannhetens ord vil alltid fylle min skapelse. Hele skapningen vil glede seg i sannheten av mine ord, slik som du gjør nå. Selv englene elsker å lytte til dine vitnesbyrd, og de vil høre dem. Mine frelste vil alltid elske å fortelle og å høre historier om mitt frelsesverk. Men nå må du fortelle det til de som bor i mørket. Ordet fra dine vitnesbyrd vil frigjøre mange. De som elsker meg, elsker mitt ord. De elsker å lese det, og de elsker å høre det. Du har blitt gitt sannheten som vil sette menneskene fri, hvilket er mitt ord i ditt hjerte. Gå fram med mitt ord. Gå fram og du vil se kraften i mitt ord.»

KAPITTEL 13

MANNAEN

Jeg gikk gjennom døren. Når jeg gjorde det, ble jeg overrasket over at all den herlighet som jeg hadde vært i, var borte. Det var mørkt, og det luktet muggent som i en gammel kjeller. Det var forvirrende, men fortsatt følte jeg at den kraft som var i de ordene som Herren hadde talt til meg, støttet meg.

«Hva du føler er salvelsen fra Den Hellige Ånd,» sa en stemme fra mørket.

«Hvem er du,» spurte jeg

«Må du spørre?»

Det hørtes ikke helt ut som Visdom, men som en annen velkjent stemme. Likevel visste jeg at det var ham. Mine øyne ble gradvis vant til mørket, og jeg ble overrasket over å se min gamle venn, den hvite ørnen.

«Han bor i deg, så du kan forbli i alt som du opplevde her akkurat som du gjorde i hans nærvær der. Jeg vet at du er blitt avhengig av hans nærvær, og det er rett. Men her må du lære å kjenne ham igjen i mange former. Først må du lære å kjenne igjen hans stemme i ditt eget hjerte, og når han taler gjennom andre.

Dette du har du visst fra før, og har opplevd fra tid til annen, men ikke som du nå må lære å kjenne det. Han vil aldri være langt fra deg, og du kan alltid finne ham lett. Han vil alltid lede deg til sannheten. Bare ved Den Hellige Ånd kan du se og kjenne noe eller noen slik som de virkelig er. I de tider som ligger foran oss, vil vi gå fortapt hvis vi ikke følger ham nære.»

«Jeg vet at dette er sannhet for jeg hører Visdom taler gjennom deg. Er du her for å vise meg veien? Jeg kan nesten ikke se her.»

«Jeg vil komme til deg fra tid til tid for å forklare deg om veiviserne som vil la deg forstå at du fremdeles er på den rette veien, men Den Hellige Ånd må lede deg. Jeg vil også hjelpe deg til å forstå hvordan han leder deg på de forskjellige steder, men først må jeg fortelle deg om mannaen så du kan leve.»

«Manna, mener du slik manna som israelittene spiste i ørkenen? Er det dette vi spiser her?»

«Det har alle som har levd med Gud levd av siden begynnelsen. Den manna som israelittene åt mens de var i ørkenen, var en profeti om dette. Herren vil gi deg frisk manna hver dag. Akkurat som han dekket jorden med manna hver eneste dag for israelittene mens de var i ørkenen, dekker han jorden hver dag med sannhet for sitt folk. På hver eneste vei som du vender deg til, vil du se den. Selv i dysterhet og mørkets midte vil hans ord omslutte deg, og du kan sanke det. Disse som er kastet i det innerste fengsel, vil våkne og finne det hver dag. De som er i mektige palasser kan også finne den hver dag. Men hans manna er lett som duggen og blir lett trampet ned. Du må være forsiktig og vår i hjertet for å se den.»

LEVENDE BREV

«Herren taler hver dag til hver enkelt av hans folk. De kan ikke leve av brød alene, men må ha de ord som går ut av hans munn. Disse er ikke de ord han talte i fordums tid, men de som han taler til dem hver dag,» fortsatte ørnen.

«Mange er svake fordi de ikke vet hvordan de skal samle mannaen som Herren gir til dem hver dag. De farer vill fordi de ikke kjenner hans stemme. Hans får kjenner hans stemme, og de følger den fordi de gjenkjenner den. Mannaen er Livets brød som hver enkelt av hans folk blir gitt hver dag. Du må lære å gjenkjenne den, og hjelpe hans folk til å gjenkjenne denne mannaen. Når de smaker den som du smaker den nå, vil de bli ivrige etter å søke den for hver dag. Hver ikke opptatt av å søke et forråd av mat eller vann, men lær deg å se og ta del i mannaen som han gir daglig. Det vil bevare deg når alt annet svikter.

Skriften er maten som Herren gir til oss, men mannaen blir funnet i hans levende brev, som er hans folk. Du må åpne ditt hjerte for den måten han finnes i hans folk, hvis du vil ha del i den himmelske manna. Som han sa til Jerusalem, sier han også til oss:«Du skal ikke se meg før du sier: velsignet er han som kommer i Herrens navn!» Dette talte om ham når han vandret her på jorden, og det taler om den veien han nå vandrer på jorden gjennom hans folk. Etterhvert som vår kjærlighet til mannaen vokser, så vil også vår kjærlighet til hverandre vokse. Hvis du vokser i kjærlighet, vil ikke mannaen som han serverer, smake gammel eller muggen for deg, men vil være ny hver morgen.

Hans manna kommer kanskje til deg gjennom en nær venn, eller en av hans folk som levde lenge før deg, og som du studerer gjennom å lese deres bøker. Han vil også tale gjennom dem som ikke kjenner ham, men du vil forstå at han har sendt dem til deg. Du vil oppdage hans manna når du går til side for å forsøke å

høre hans ord og søke å høre Ordet, ham selv. Det er ikke bare å høre hans ord, men høre hans stemme som vil lede deg på den vei som du skal gå. Mange repiterer hans ord som han har talt, men vi trenger kraftig føde fra Skriftene for å bygge oss selv opp og gi oss beholderen til å samle hans manna i. Voks deg sterk av maten fra hans skrevne ord, men utvikle også en smak for hans manna. Føden av hans skrevne ord vil bygge oss opp og berede oss for det som kommer, men manna vil støtte oss gjennom det som ligger foran.

De ord som ble talt til deg gjennom de hellige i Domshallen var manna fra ham. Hans folk er også manna til verden. Manna er Livets brød – det levende ord som han talte til sitt folk daglig og er talt gjennom hans folk. Skriftene står fast og kan ikke forandres. Det er ankeret for våre sjeler. Likevel, Livets ord blir fremdeles skrevet. Han skriver et nytt kapittel i Livets bok for hver sjel som kommer til ham.»

SEIER ELLER NEDERLAG

«Skriften er grunnvollen for hans bolig som han bygger blant mennesker. De er vitnesbyrdene om veien som han har virket gjennom menn og kvinner for å føre dem til frelse. Hans folk er karene med hans levende ord, og er vitnesbyrd for verden at hans ord ikke bare er historie, men er fortsatt levende og gir fortsatt liv. Hvis du vil kjenne til hans ord, må du kjenne både Skriften ***og*** hans manna. Skriftene er hans evige planer som ikke vil forandres, og som vi må kjenne til for å vandre på hans veier. Hans manna vil gi deg styrken til å vandre hver dag. Dette er slik forat vi skal ha samfund.«Dersom vi vandrer i lyset som han er i lyset, har vi samfund med hverandre,» sa ørnen.

«Mange av hans budbringere vet ikke engang at de blir brukt

på denne måten. Ofte vet de ikke når han taler gjennom dem. Disse til hvem han taler gjenkjenner sjelden hans stemme. Dette må forandres. Hans folk er kalt til å være ett med ham i alt han gjør, men få kjenner egentlig hans stemme. Derfor følger de ham sjelden i den måten som han ønsker å lede dem. Nå ønsker han at alle hans folk skal vite når han taler gjennom dem, eller til dem. Akkurat som en sikker kommunikasjon mellom en general og hans soldater avgjør utfallet av striden, vil styrken av hans kommunikasjon med sitt folk avgjøre deres seier eller nederlag i de dager som kommer.

Han bereder nå mange budbærere som vil gå fram med hans budskap. De vil også lære hans folk til å kjenne igjen hans stemme og å kjenne hans veier. Du må ta imot hans budbærere som om du mottar Herren selv. Du må hjelpe dem på deres vei. Fremgang i deres tjeneste vil bestemme oppreising eller fall for mange.»

For et øyeblikk tenkte jeg at hvis Herren sendte dem, ville de sikkert ikke trenge min hjelp. Dette brakte frem en streng irettesettelse fra ørnen som kunne kjenne mine tanker.

«Tenk ikke på den måten! Mange av hans folk falt på grunn av den villfarelsen! Han kan gjøre alle ting uten oss, men han har valgt å gjøre dem gjennom oss. Vi er hans forråd for hverandre. Han sendte Hjelperen, derfor planla han for sitt folk å motta deres hjelp fra og gjennom hverandre. Glem aldri dette. Det er derfor han gir oss sin manna gjennom hverandre. Han planla alle ting slik at vi må elske ham over alle ting, men vi må også elske hverandre. Vi trenger ham mer enn alle ting, men vi trenger også hverandre. På denne måten blir vi også holdt ydmyke slik at han kan betro oss sin nåde og kraft.»

«Jeg er lei meg,» svarte jeg
«Jeg vet dette meget godt, men til tider glemmer jeg det.»

«De gangene du har glemt dette, har kostet mer enn du trenger å vite i øyeblikket. Men å glemme dette i fremtiden, vil bli mer kostbart enn du kan utholde. Vi trenger Herren over alle ting, men vi trenger også alt hans folk. Det er i hans folk vi finner Hjelperen, han som leder oss til hele sannheten, og han som leder oss til Sønnen.»

«Han sender nå fram sine budbærere. Noen vil være gamle og vise. Andre vil være unge og ha liten erfaring, men de vil kjenne hans stemme. Fienden vil også sende frem sine budbærere for å så forvirring. Dette er også en del av vår trening. Noen vil bli forført av fiendens budbærere til en tid, og andre vil lide nederlag på grunn av dem. Men de som elsker Herren og hans sannhet, vil ikke bli i forførelsen lenge. De som elsker ham og hans sannhet, vil kjenne sannheten. De som har blitt forført for en tid, vil lære av dette, og de vil bli brukt til å belyse forførerne i de dager som kommer.

Noen av dem som har vært mest forført i fortiden, vil bli de sterkeste i sannheten på grunn av sin visdom. Visdom er å kjenne hans stemme og å følge ham. Disse vil ikke så lett bli distrahert av ham igjen. Døm ikke andre på grunn av deres bakgrunn – men ved hvordan de har blitt. De som har fulgt etter Visdom vil få deres svakheter vendt om til styrke. Ingen er sterkere og mer tillitsfulle enn disse som kjenner hans stemme og følger ham.

Vi må ikke stoppe å oppmuntre hans folk til å kjenne hans stemme. Vi må opptenne hans profeter til å konfrontere og belyse de falske profetene. Dette budskap må vi bære til enden. Vi er blitt sendt for å hjelpe og bygge hans kommunikasjonlinjer med disse som vil være hans soldater i den store striden som kommer. ***Alle*** hans folk må kjenne hans stemme. Tiden vil snart være over oss, da alle som ikke kjenner hans stemme vil bli forført av mør-

ket. De som kjenner hans stemme fordi de kjenner ham, vil ikke bli forført.»

Mens ørnen talte, fortsatte hans ord å vaske meg akkurat som de gjorde da de kom til meg i Visdoms nærvær. Jeg kunne ikke se ham, men jeg visste at han var tilstede, og at han var den som talte til meg. Selv om jeg ikke kunne se så meget med mine øyne på dette stedet, hadde jeg en stor klarhet i mitt sinn som gjorde meg i stand til å forstå. Jeg hadde alltid følt at jeg hadde en dårlig hukommelse, men selv om han nå sa så meget mere enn han hadde gjort før, syntes det som om jeg kunne huske hvert ord, selv om det kom gjennom noen andre. Jeg forstod da at det var kraften fra Den Hellige Ånd som hjelper oss å huske alle ting. Å se tilbake og fram var ikke noe annerledes enn å se i nåtiden når jeg var i ham. Mens jeg tenkte på dette, forsatte ørnen:

«Denne plassen synes gammel og muggen, fordi det ikke har vært sluppet inn frisk luft på lenge. Du har funnet døren og har kommet inn. Den samme døren som ledet deg til denne plassen, kan også lede deg tilbake til Dommerhallen. Hva mottok du i Dommerhallen?»

«Visdom og forståelse,» svarte jeg.

«For å si det med et enkelt ord så var det ***nåde,*** svarte ørnen. Dommertronen er også nådens trone. Du kan frimodig gå dit til enhver tid.»

Når han sa dette, snudde jeg meg for å se på døren bak meg. Nå kunne jeg se skjønnheten i den som nå var blitt enda større enn når jeg skrittet gjennom Dommerhallen. Jeg åpnet den og gikk gjennom.

KAPITTEL 14

KALLET

Jeg så på Visdom, som da snudde meg rundt for at jeg skulle se den store hallen igjen. Jeg ble overrasket over å se at rett bak meg stod alle de som jeg før hadde møtt der. Enda mer overrasket ble jeg over å se hvor mye mer strålende de så ut nå.

«***De har ikke forandret seg,***» sa Visdom.

«***Du er forandret. Dine øyne er blitt åpnet så du kan se mere enn du kunne tidligere. Jo mer klart du er istand til å se meg, jo mer vil du være i stand til å se meg i andre.***»

Jeg så henimot apostelen Paulus. Hans storhet var ubeskrivelig. Han hadde en slik enorm autoritet og verdighet, men han var til samme tid så nådig og ydmyk, at jeg er sikker på at den laveste småbonde eller synder ville ha følt seg vel og hjemme ved å møte ham. Ønsket om å bli akkurat slik som han, overstrømmet meg.

Jeg så på de andre og følte det som om de alle var i nær familie og venner på en slik måte som jeg aldri før hadde kjent. Det er umulig å beskrive hvordan jeg elsket dem og hvordan jeg kjente at de elsket meg. Det kunne ikke sammenlignes med noe samfund på jorden, men det beste på jorden var en forsmak på dette. Der var ingen krav, hykleri eller posisjon. Alle kjente alle full-

stendig, og kjærlighet var kilden til enhver tanke. Evigheten med denne familien ville bli langt bedre enn jeg noen gang kunne forestille meg. Desperat ønsket jeg å ta alle med meg, men jeg visste at de ikke kunne forlate deres nåværende rike.

Igjen svarte Visdom på mine tanker:

«De vil være med deg som jeg er med deg. Husk at de er den store skare av vitner. Selv når du ikke ser dem, er de like nær deg som de er nå. Alle som har tjent meg fra begynnelsen er ett legeme. De også vil være med deg i det som kommer, men jeg vil være i deg.»

Jeg undret på om noe jeg opplevde i evigheten kunne bli bedre enn hva som ble funnet rett her i Dommerhallen. Dommen kom over hver eneste tanke som ble manifistert. Det var ikke en straffens dom – men frigjørelse – hvis det ikke ble gjort forsøk på å skjule noe. Friheten kom med all opplysning, - dersom det var et ønske om at enhver skavank i hjertet skulle bli åpenbart. Kjærligheten var så mektig at jeg visste at alt ville bli dekket og gjenopprettet.

«***Alt du føler i min nærhet er sant,»*** fortsatte Visdom.

«Denne kjærlighet og nærhet som du opplever her med dine brødre er ekte. Dere er alle ett i meg, og du vil vokse i denne kjærlighet etterhvert som du vokser i meg. Når du gjør det, vil den samme kjærlighet hjelpe andre til å gå inn i den friheten som du har opplevd her. Når mitt folk som nå vandrer på jorden, godtar mine sanne dommer, vil de vandre i frihet som vil gjøre meg istand til å berøre verden med min kjærlighet.

Det er ikke mitt ønske at noen skulle gå fortapt eller lide savn når de kommer hit. Jeg ønsker at alle vil dømme seg selv, så jeg ikke blir nødt til å dømme dem. På denne måten vil mine dommer komme til jorden. De kommer i en alltid økende bølge, slik at verden må omvende seg og tro. Enhver trompet vil lyde høy-

ere enn den forrige. Det er mine budbæreres arbeid å hjelpe verden til å forstå lyden av trompeten.

Du må huske at de som du vandrer sammen med på jorden også er lemmer på mitt legeme. De har enda ikke blitt herliggjort, men du må se dem slik som de er kalt til å være, ikke slik som de ser ut i nåværende tilstand. Du må elske dem og se autoriteten og nåden i dem som du nå ser i disse. Husk at disse som du nå vandrer sammen med på jorden, ser deg slik som du ser dem. Du må lære deg å ikke se på dem i forhold til den tilstand de er i nå, men se hvem de skal bli.

Bare de som lever i mine dommer og forblir i meg som deres visdom, kan se min autoritet i andre. Likevel så må du ikke anstrenge deg for å få mennesker til å se min autoritet i deg. Vær ikke opptatt av om andre ser deg som du er. Bare vær opptatt av å kjenne igjen andre slik de er og å se meg i dem. Når du blir opptatt av hvordan andre ser på deg, mister du din autoritet. Når autoritet blir ditt mål, vil du begynne å miste sann autoritet. Du kjenner autoriteten og tjenesten som jeg har gitt til deg. Ikke be folk tiltale deg med din tittel, men ved ditt navn. Så vil jeg gjøre ditt navn større enn din posisjon. (Tittel).

I mitt kongedømme, kommer autoritet fra hvem du ER og ikke av din tittel. Din tjeneste er din funksjon, ikke din rang. Her er rang fortjent i ydmykhet, tjeneste og kjærlighet. Diakonen som elsker mye er større enn apostelen som elsker mindre. På jorden vil profetene bli brukt til å ryste nasjoner, men her vil de være kjent for deres kjærlighet. Dette er også ditt kall – å elske med min kjærlighet og å tjene med mitt hjerte.

KAPITTEL 15

TILBEDELSE I ÅNDEN

Mens jeg lyttet til Visdom, var det vanskelig å innbefatte noen, selv den største sky av vitner, at de ville ønske autoritet eller posisjon i hans nærvær. Det syntes som han vokste i autoritet og herlighet for hvert øyeblikk jeg var her. Jeg visste at min visjon av ham var fortsatt begrenset. Akkurat som universet åpenbart utvidet seg i stor hastighet, og størrelsen var allerede ubegripelig, ville vår åpenbaring av ham bli utvidet likedan i evigheten.

«Hvordan kan mennesket noen gang representere deg?» spurte jeg.

«***Når min far beveger sin lillefinger, skjelver hele universet. Å ryste nasjonene med dine ord imponerer ikke noen som bor her. Men når en av mine minste brødre på jorden viser kjærlighet, bringer det glede til min fars hjerte. Selv når den mest ydmyke menighet synger til min far med sann kjærlighet i deres hjerte, gjør han hele himmelen stille for å lytte til dem. Han vet at de ikke kan annet enn å tilbe når de skuer hans herlighet her. Men disse som lever i mørke og i vanskeligheter og synger***

av et sant hjerte til ham, det rører ham mer enn hva alle himmelens myriader kan.

Mange ganger har knuste toner fra jorden brakt hele himmelen til å gråte når de så hvordan Faderen ble berørt. Når noen få hellige har strevet med å uttrykke sin tilbedelse, har det mange ganger ført til at han gråt. Hver gang dere ser mine brødre berøre ham med sann tilbedelse, gjør at pinen og sorgen jeg led på korset blir en liten pris å betale. Ingenting tilfører meg mer glede enn når dere tilber min Far. Jeg gikk til korset for at dere skulle tilbe ham gjennom meg. I tilbedelsen er du, Faderen og jeg ett.»

Av alt jeg hadde opplevd, var sinnsbevegelsen som kom fra Herren da han talte om dette, sterkere enn jeg noensinne hadde opplevd. Han verken gråt eller lo. Han stemme var stø, men han fortalte om en tilbedelse som kom fra slike dybder inne i ham at det ble nesten mer enn jeg kunne makte. Jeg visste at jeg hørte Guds Sønns dypeste kjærlighet – å se sin fars glede. Sann tilbedelse fra den kjempende fylking av troende på jorden, kunne gjøre dette som intet annet kunne.

For første gang hadde jeg et sterkt ønske om å forlate plassen, selv med all dens herlighet, for å komme ned til den mest triste lille tilbedelsestjeneste på jorden. Jeg var overveldet av det faktum at vi faktisk kunne bevege Faderen. En person som tilba ham fra jorden gjennom disse mørke dager, betydde mere for Faderen enn millioner på millioner som tilba ham i himmelen. Fra jorden kunne vi bevege hans hjerte som vi kanskje aldri ville gjøre det igjen! Jeg var så overveldet av dette at jeg ikke merket at jeg hadde kastet meg ned i tilbedelse. Da falt jeg i enslags dyp søvn.

Jeg så Faderen. Millioner på millioner ga ham sin oppmerksomhet. Hans herlighet var så enorm og kraften av hans nærvær så fryktinngytende at jeg følte at hele jorden ikke ville ha betydd mer enn et sandkorn sammenlignet med ham. Da jeg hørte hans

herlige stemme, følte jeg meg som et atom som stod foran solen. Men da jeg så ham, visste jeg at solen var som et atom for ham. Galaksene var som slør rundt ham. Hans kappe var sammensatt av millioner på millioner av levende stjerner. ***Alt*** i hans nærvær var levende. Hans trone, hans krone, hans scepter. Jeg visste at jeg kunne bo foran ham for evig og aldri la være å undre meg. Det var intet høyere mål i universet enn å tilbe ham.

Da ble Faderen opptatt av en ting. Hele himmelen syntes å stoppe og iaktta. Han betraktet korset. Sønnens kjærlighet til sin Far som han fortsatte å uttrykke gjennom all den smerte og mørke som da kom over ham, beveget Faderen så dypt at han begynte å vibrere. Da han gjorde det, rystet himmelen og jorden. Da Faderen lukket øynene, ble himmelen og jorden mørklagt. Faderens sinnsbevegelse var så enorm at jeg ikke trodde å kunne overleve hvis jeg hadde hatt denne scene for mine øyne mer enn et kort øyeblikk, som jeg også gjorde.

Så var jeg på en annen plass hvor jeg så en tilbedelsesgudstjeneste i en liten kirkebygning. Slik som hender i profetiske henrykkelser, syntes jeg å vite alt om alle i det ramponerte lille rommet. Alle opplevde store prøvelser i deres liv, men de tenkte ikke på dem her. De ba ikke for deres nød. De var alle opptatt av å komponere takksigelsessanger til Herren. De var lykkelige og deres glede var ekte.

Jeg så himmelen, og alle i himmelen gråt. Jeg så Faderen igjen og forstod hvorfor himmelen gråt. De gråt fordi de så tårer i Faderens øyne. Denne lille gruppen av tilsynelatende nedslåtte og kjempende mennesker, hadde beveget Gud så dypt at han gråt. De var ikke tårer av smerte, men av glede. Når jeg så den kjærlighet han hadde til disse få tilbedere, kunne jeg ikke holde tilbake mine egne tårer.

Ingenting av det jeg hadde opplevd grep meg mer enn denne scene. Tilbedelse av Herren på jorden var nå mer attråverdig for meg enn å bo i all himmelens herlighet. Jeg visste at jeg var blitt gitt et budskap som kunne hjelpe til å berede de hellige for striden som fortsatt var på jorden. Men nå betydde dette ikke lenger så meget for meg som å overføre hvordan vi kunne bevege Faderen. Ekte tilbedelse som ble uttrykt av selv den mest ydmyke troende på jorden, kunne være årsak til at hele himmelen frydet seg, men mer enn det, det beveget Faderen. Derfor ønsker englene heller å bli gitt ansvaret over en eneste troende på jorden, enn å bli gitt autoritet over mange galakser av stjerner.

Jeg så Jesus stå ved Faderens side mens han beskuet det lille bønnemøtet. Han vandte seg til meg og sa:

«***Her ser du hvorfor jeg gikk til korset. Å gi min Far glede om så bare for et øyeblikk, ville være verd alt det. Deres tilbedelse kan bringe ham glede hver eneste dag. Din tilbedelse når du er i vanskeligheter, beveger ham enda mer enn all tilbedelse i himmelen. Her hvor hans herlighet sees, kan ikke englene annet enn å tilbe. Når dere tilber uten å se hans herlighet, midt i deres vanskeligheter, da er det tilbedelse i Ånd og sannhet. Faderen søker slike til å være hans tilbedere. Sløs ikke med dine vanskeligheter. Tilbe Faderen, ikke for hva du vil motta, men for å bringe ham glede. Du vil aldri bli sterkere enn når du bringer ham glede. For Herrens glede er din styrke.***»

KAPITTEL 16

SYNDEN

Så stod jeg igjen ved siden av Visdom. I en lang tid sa han ikke noe, men jeg trengte ingen ord. Jeg trengte å la alt som jeg hadde sett mette min sjel. Jeg strevde med å utgrunne den store tjenesten som vi var gitt ved å bare være Faderens tilbedere. For ham var solen som et atom og galaksene som sandkorn. Likevel lyttet han til våre bønner, gleder seg over oss uavbrutt mens han beskuer oss, og, jeg var sikker, og også ofte sørget over oss. Han var meget større enn noe menneske kunne begripe, men jeg visste at han var den mest følsomme skapning i universet. Vi kunne bevege Gud! Hvert eneste menneske hadde kraft til å forårsake ham glede eller smerte. Jeg hadde visst dette teologisk sett, men nå forstod jeg det på en måte som gjorde at jeg forkastet det som tidligere syntes viktig.

Det var ingen annen måte som jeg noen gang kunne finne ord til å forklare dette på. Jeg visste at jeg måtte bruke tiden som var meg gitt på jorden til å tilbe ham. Det var som en ny åpenbaring – jeg kunne faktisk bringe Gud glede! Jeg kunne bringe Jesus glede! Jeg forstod hva Herren mente da han sa at det var derfor

han gikk til korset. Hvilket som helst offer ville være verd det, det å berøre hans hjerte for et øyeblikk. Jeg ønsket ikke å kaste bort et eneste minutt når jeg forstod at det kunne være brukt til å tilbe ham. Det var også tydelig at desto større vanskeligheter eller mørke som tilbedelsen kom fra, jo mer rørte det ham. Det gjorde at jeg ønsket å møte prøvelser så jeg kunne tilbe ham gjennom dem.

Ved den samme tid følte jeg som Job når han sa at han tidligere hadde kjent ham ved å høre med ørene, men når han så ham, omvendte han seg i sekk og aske. Jeg var lik Filip som hadde vært med Jesus i lang tid og ikke kjente ham slik at han så Faderen gjennom ham. Hvor utrolig vår sløvhet måtte være for englene! Da talte Visdom igjen:

«Husk muligheten for selv den minste av mine små til å bevege Faderens hjerte. Det alene gjør deres verdi høyere enn noen pris. Jeg ville ha gått til korset igjen for en eneste av disse. Jeg føler også deres smerte. Jeg kjenner deres prøvelser fordi vi deler dem. Jeg føler smerten og gleden i hver sjel. Det er derfor jeg fortsatt går i forbønn for dere alle. Det vil komme en tid da alle tårer fra hvert øye vil bli tørret bort. Det vil komme en tid med bare glede. Men inntil da kan smerte bli brukt. Kast ikke bort dine prøvelser. Din største tilbedelse og største uttrykk for din tro som gleder oss, kommer når du er midt i prøvelser.

Du må se meg i ditt eget hjerte, og du må se meg i andre. Du må se meg i stort og i smått. Likesom jeg viser meg forskjellig i hver av disse som står foran deg, vil jeg komme til deg gjennom forskjellige mennesker. Jeg vil komme til deg i de forskjellige situasjoner. Ditt høyeste mål er å gjenkjenne meg, å høre min stemme, og å følge meg.»

Da jeg vendte meg for å se Visdom, var han ikke der. Jeg tittet overalt. Jeg kunne føle ham alle steder, men jeg kunne ikke se ham. Jeg så tilbake på vitnene som stod foran meg. Han var der. Jeg kunne ikke se ham, men på en mer inngående måte enn jeg hadde kjent før, var han der. Han var i hver enkelt av dem. Når Reform begynte å tale, var det hans egen røst, men jeg kunne høre stemmen til Visdom i ham akkurat som han talte til meg direkte.

«Han har alltid vært i oss. Han er i deg. Han er i disse til hvem du må returnere. Fra tid til tid vil han åpenbare seg igjen, men du må vite at når du ikke ser ham, kan du bedre kjenne ham hvor han bor – ***i*** sitt folk. Han er Visdom. Han vet hvordan, når og gjennom hvem han taler til deg. Disse ved hvem han taler til deg gjennom, er en del av budskapet. Husk hva han sa da han gråt over Jerusalem: Fra nå skal dere ikke se meg før dere sier: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn.» Du vil ikke se ham hvis du ikke kan se ham i disse som jeg sender til deg.»

«Det er lett for meg og se og høre ham i deg,» svarte jeg,«men det er ikke nær så lett med disse som bor på jorden og som ennå ikke har blitt herliggjort.»

BESEIRET AV HAM

«Det største av alle kall er å bli fullstendig beseiret av ham,» en mann som jeg ikke hadde lagt merke til før, steppet fram.«Jeg skulle vite,» la han til, og så fortalte han meg sitt navn. Jeg var sjokkert over å finne denne mannen blant rekkene av de hellige. Han hadde vært en stor seierherre, men jeg hadde alltid trodd at han skadet Jesu navn muligens mer enn andre.

«Også jeg fant nåde ved korset før slutten av mitt liv,» sa han. Du skal ikke bare dra tilbake for å seire ***for*** ham, men for å bli beseiret ***av*** ham. Hvis du vil hengi deg selv og overgi deg selv til ham, vil han bruke deg til en beseirer i hans navn. Sann seier er å fange hjertene til menneskene med sannheten som setter dem fri. Disse som følger ham nærmest, vil bli brukt til å beseire flest og være den største av kongene. På jorden vil disse sjelden forstå at de har beseiret noe. De ser ikke hva de egentlig har utført før de er her. Disse som samler opp store skatter på jorden – selv skatter som synes åndelige – vil ha lite her.»

«På jorden kan du ikke måle evige skatter,» sa Paulus.«Da jeg døde, så det ut til at alt som jeg hadde gitt mitt liv til for å bygge på jorden, allerede hadde gått til grunne. Menighetene som jeg hadde gitt mitt liv for å løfte opp, var falt ifra, selv noen av mine nærmeste venner vendte seg mot meg. I mine siste dager følte jeg det som mitt liv hadde vært en fiasko.»

«Ja, men selv jeg kunne se på Paulus som min åndelige far,» fortsatte den store seierherren,«likesom de fleste av oss som er her. De fleste som vil komme gjennom den store striden på slutten, vil være seirende, fordi de var trofaste og stod for sannheten. Du vil ikke kunne måle sann åndelig frukt rett mens du er på jorden. Du kan bare måle din sanne fremgang ved hvor klart du er i stand til å skue Herren, ved hvor mye bedre du kjenner hans stemme og hvor mye bedre du elsker brødrene.»

Da talte Paulus igjen:

«I måneder før min henrettelse, følte jeg meg som en fiasko. Likevel, på den dagen som jeg ble henrettet, ble jeg minnet om Stefanus som jeg hadde iakttatt da han døde ved mine egne føtter mange år tidligere. Minnet om det lys som var i hans ansikt den dagen, hadde båret meg gjennom mange prøvelser. Jeg følte all-

tid at han på en måte hadde dødd for meg slik at jeg kunne se det sanne lys. Jeg visste at hvis jeg døde som Stefanus, ville det være en forsikring om at mitt liv ikke hadde vært bortkastet, selv om alt annet jeg hadde gjort var verdiløst. Jeg var så takknemlig for at jeg virkelig døde for evangeliet, selv om det så ut som min tjeneste ikke hadde utført stort.

«Som denne åpenbaring kom til meg, så gjorde nåden det også, og min siste dag på jorden var den mest vidunderige av alle. Jeg forstod da at jeg hadde levd og virkelig forsøkt å døde mine egne begjæringer for å tjene evangeliet. Hver gang jeg fornektet meg selv, ble det sådd evige frø. Selv om jeg ikke kunne se det i det jordiske riket. Ved å være her kan jeg se at det virkelig er sant. Du må ikke forsøke å dømme av frukten du ser på jorden, men gjør hva du må gjøre fordi det er rett.

«Til og med mer enn å bære frukt, må ditt kall være å kjenne Herren. Hvis du søker ham, vil du alltid finne ham. Han er alltid nær hos disse som søker å komme nær ham. Mange vil ha hans nærvær, men de søker ikke å være nær ham. Du må gjøre mer enn å ***ønske*** ham: Du må ***søke*** ham. Dette er en del av ditt kall. Det finnes ikke noe høyere mål. Din seier vil bli målt ved din søking. Du vil alltid være så nær ham som du ønsker å være. Dine seire i livet vil være i forhold til ditt begjær etter ham.»

Så løftet Paulus hånden og pekte på meg:

«Du har blitt gitt mye, og mye vil bli krevd av deg. Selv om du graver ned mange av de talentene som er betrodd deg, kan du fullføre mye mer enn andre, men du vil ha feilet i ditt oppdrag. Du må aldri måle deg selv med andre, men streb fremover og søk mer av ham. Og likevel, med all den herlighet som vil bli åpenbart til deg, ***så ta aldri av deg kappen.»***

Å SÅ OG Å HØSTE

Jeg tittet ned på ydmykhetens kappe som han pekte på. I all den herlighet som jeg nå så, syntes kappens tristhet å bli mangfoldiggjort. Jeg var forferdet over at jeg så så dårlig ut i deres nærvær. Jeg dro kappen tilside for å se rustningen under den. Nå var den mere strålende enn jeg hadde sett den før. Den var så strålende at jo mer jeg avdekket den, bleknet gruppen foran meg bort på grunn av dens lysstyrke og glans. Jeg følte langt mindre forlegenhet på grunn av glansen til rustningen som strålte ut. Jeg bestemte meg så for å ta kappen helt av mens jeg var der, forat jeg ikke skulle føle meg så motbydelig i nærværet av slik herlighet.

Det ble stillhet, og jeg stod stille i noen få minutter. Jeg kunne ikke se på grunn av lysstyrken fra min egen rustning. Jeg forstod ikke hvorfor jeg ikke kunne høre heller. Da ropte jeg ut til Visdom.

«***Ta på deg kappen igjen,***» hørte jeg ham svare.

Jeg gjorde som han sa og begynte å øyne svakt konturene av den store Dommerhallen igjen.

«Herre, hva hendte med alle sammen? Hvorfor er alt så uklart igjen?»

«***Du kan ikke se noen ting her uten å ha kappen på.***»

«Men jeg har den på nå, og fortsatt kan jeg ikke se godt,» protesterte jeg og følte en forferdelig desperasjon.

«***Hver eneste gang du tar ydmykheten av vil du bli blind for det sanne lys, og det vil ta tid før du blir i stand til å se igjen.***»

Selv om jeg begynte å se herligheten igjen, var det ingenting

mot det som var før. Min visjon kom tilbake, men meget, meget sakte. Jeg sørget mer enn ord kan si.

«Hvor er Paulus?» spurte jeg.«Jeg vet at han var i ferd med å fortelle meg noe meget viktig.

«Da du tok av deg kappen, gikk alle som var her av sted.»

«Hvorfor? Hvorfor ville de alle av sted bare fordi jeg tok av meg kappen? Jeg var bare så flau over mitt utseende. Såret det dem?»

«Nei, de ble ikke såret. De visste at du ikke ville se eller høre meg gjennom dem uten kappen, så de gikk tilbake til sine plasser.»

Jeg ble mer sorgfull enn noen gang på grunn av det han sa.

«Herre, jeg vet at de var i ferd med å fortelle meg noe veldig viktig. Vil de komme tilbake?»

«Det er sant at du gikk glipp av en meget viktig åpenbaring ved å ta av deg kappen din. Det ville ha hjulpet deg, men hvis du lærer den leksen å aldri ta av deg kappen igjen, spesielt for den grunn du gjorde det, vil du ha lært en annen viktig lekse.»

«Herre, jeg tenker jeg har lært den leksen. Jeg kan ikke huske at jeg har følt meg så forferdelig som dette. Kan de ikke komme tilbake nå og dele med meg det de hadde?» bønnfalt jeg.

«All sannhet og all visdom kommer fra meg. Jeg taler gjennom folk fordi folket som jeg taler igjennom er en del av budskapet. Så lenge du var ydmyk nok til å beholde kappen på, kunne jeg tale til deg i herlighet. Når du tar av deg kappen blir du åndelig blind og døv. Jeg vil alltid tale til deg når du kaller på meg, men jeg må forandre måten å tale til deg på.

Jeg gjør ikke dette for å straffe deg, men for å hjelpe deg til å få din visjon mere raskt tilbake. Jeg vil gi deg budskapet som jeg holdt på å gi deg gjennom disse vitner, men det vil nå bli gitt deg gjennom dine fiender. Det vil komme gjennom prøvelser, og du vil måtte bøye deg dypt for å motta det. Dette er den eneste måte å får din visjon tilbake på så hurtig som du vil trenge den. På grunn av det som kommer, må du være istand til å se.»

SØNDERKNUST

Sorgen jeg følte var neste utålelig. Jeg visste at det jeg ville ha mottatt på en slik herlig måte, nå ville komme gjennom store prøvelser. Men enda verre var det faktum at den store herlighet som jeg nettopp hadde skuet for få minutter siden, var blitt tåket.

«Herre, jeg er veldig lei meg for hva jeg gjorde. Nå vet jeg hvor galt det var. Smerten av denne feilen er nesten ikke til å bære. Er det ingen måte jeg kan bli tilgitt og få min visjon tilbake? Det synes ikke riktig at et utslag av et øyeblikks stolthet skulle føre til slik ødeleggelse,» ba jeg ydmykt.

«Du er tilgitt. Ingenting blir nå gjort for å straffe deg. Jeg betalte prisen for denne synd og alle de andre. Du lever ved min nåde. Dette er ikke på grunn av rettferdighetens lov. Det er på grunn av min nåde at det er konsekvenser for synd. Du må høste det du har sådd ellers kunne jeg ikke betro deg min autoritet. Når Satan tok sitt første skritt inn i selvsøking og stolthet, fulgte myriader av mine engler som jeg hadde lagt under hans autoritet ham. Når Adam falt ville mangfoldige lide. For disse som jeg har gitt slik autoritet, er der et tilsvarende ansvar. Det kan ikke være sann autoritet uten ansvar. Ansvar betyr at andre vil lide hvis du farer vill. Feilgrep har sine konsekvenser.

Jo mer autoritet du er gitt, jo mer kan du hjelpe eller skade andre ved dine gjerninger. Å fjerne konsekvensene av dine gjerninger, ville være å fjerne sann autoritet. Du er en del av den nye skapelsen som er meget høyere enn den første skapelsen. De som er kalt til å regjere med meg er gitt det største ansvar av alle. De er kalt til en posisjon som er høyere enn den Satan hadde. Han var en stor engel, men han var ikke en sønn. Du er kalt til å være en delarving med meg. Hele ditt liv, både prøvelser og åpenbaringer, er alle et ledd i undervisningen om ansvar og autoritet.

For hver lekse som du må lære, er det en enkel måte eller en mer vanskelig måte. Du kan ydmyke deg selv, falle på klippen og bli sønderbrutt, eller klippen vil falle på deg og knuse deg til støv. Hvilken vei du velger, så vil resultatet bli sønderknuselse som er ydmykhet. Stolthet forårsaket det første fallet fra nåden, og det har vært årsak til de fleste fall siden. Stolthet resulterer alltid i tragedie, mørke og lidelser. Det er derfor for din skyld og for disse som du er kalt til å betjene ved å ha autoritet over, at jeg ikke vil legge vekk den disiplinen som du må lære ved å høste hva du har sådd.

«Adonja skrøt av at hans far, kong David, ikke disiplinerte ham. Salomo klaget over at han ikke kunne gå i gang med noe uten sin fars disiplin. Selv om Salomo syntes at han ikke ble behandlet rettferdig, så var ikke David urettferdig. Han visste at Salomo var kalt til å være konge. De som motter den strengeste disiplin, er de som er kalt til å vandre i høyere autoritet.

Du ble forblindet fordi du trådte ut av ydmykheten og begynte å bevege deg i stolthet. Den ydmyke kan ikke bli forlegen. Når du begynner å føle forlegenhet, er det på grunn av at du begynner å bevege deg i stolthet. La forlegenheten være en ad-

varsel om at du har vendt deg bort fra Visdom. La aldri forlegenheten styre dine gjerninger. Hvis den det gjør, vil du falle enda dypere. Lær deg å gripe hver anledning til å være ydmyk. Da vil du kjenne at jeg er i stand til å betro deg mere autoritet.

Ikke skryt av din styrke, men av din svakhet. Hvis du vil tale åpent om din svakhet for å hjelpe andre, vil jeg være i stand til åpent å vise fram dine seire. For alle som opphøyer seg selv, vil bli fornedret, og den som ydmyker seg selv, vil bli opphøyet.

Jeg visste at alt han sa var sant. Jeg hadde forkynt samme budskap mange ganger. Jeg tenkte på hvordan Paulus hadde advart Timoteus til å være oppmerksom på sin egen undervisning. Nå forstod jeg at jeg trengte mine egne budskap mer enn noen av de som jeg prekte for. Nå var jeg mer skamfull over den skinnende rustningen enn jeg hadde vært over ydmykhetens kappe. Jeg dro kappen enda tettere rundt meg. Da jeg gjorde dette, ble mine øyne klarere, og min visjon vokste påfallende mer, selv om det var langt fra det som hadde vært.

Jeg snudde meg for å se døren. Jeg var redd for å gå gjennom den igjen, i det minste til jeg hadde fått tilbake mer av min visjon igjen.

«***Du må gå nå,***» sa Visdom.
«Hva er på den andre siden?» spurte jeg.
«***Ditt bestemmelsested,***» svarte han.

Jeg forstod at jeg måtte gå. Jeg var fremdeles veldig sorgfull over at jeg ikke kunne gå gjennom døren med den visjonens klarhet som jeg hadde hatt tidligere, og fordi jeg visste allerede hvor mørkt det var på den andre siden. For en tid ville jeg være enda mer avhengig av andre, tenkte jeg, og overga meg selv i tillit til

Herren og ikke til min egen visjon. Med engang ble mine øyne klarere igjen. Jeg startet med å se tilbake på den store hallen for å se om den var like skinnende som før, men ombestemte meg. Jeg forstod at det var best å ikke se seg tilbake. Da kom Visdom opp på siden av meg, nesten like strålende som før. Mine øyne hadde omstilt seg så raskt at jeg nå kunne se på ham. Han sa ingenting, men bare å se på ham, ga meg mye mot. Likevel følte jeg en sorg over at jeg ikke hadde hørt hele budskapet som jeg holdt på å motta fra skyen av vitner.

«Hvis anger er vendt til besluttsomhet, vil prøvelsene bli meget lettere. Når dine fiender dukker opp for å opphøye seg over deg, vil du vokse enda mer i autoritet så du kan herske over dine fiender.»

Da jeg så tilbake på døren, ble jeg forbløffet. Jeg så meget mer på den nå enn før. For et øyeblikk trodde jeg at det var en annen dør. Den syntes å ha vokst seg enda vakrere og var ulik noen annen dør jeg tidligere hadde sett, selv i denne dimensjonen. Det var opphøyde titler som var skrevet i den mest skjønne skrift, alt i gull og sølv. Det var vakre edelstener som jeg ikke kjente igjen. De var så uimotståelig så det var vanskelig å vende mitt blikk fra dem. De var alle levende. Jeg forstod da at hele døren levde.

Mens jeg stirret på døren, la Visdom sin hånd på skulderen min:

«Dette er døren til mitt hus.»

Da han sa dette, forstod jeg øyeblikkelig at denne tiltrekningen jeg nå kjente for denne døren, var den samme som som jeg kjente når jeg så på ham.. Det ***var*** ham på en måte. Hvordan kunne noe så vakkert tidligere ha sett så uinteressant og trist ut, undret jeg. Herren besvarte mitt unevnte spørsmål:

«Du kan ikke se mitt hus slik som det er, før du ser meg i mitt folk. Når du begynte å høre meg gjennom mitt folk, akkurat før du tok av deg kappen, ble dine øyne åpnet så du kunne se mitt hus slik som det er. Det er meget mer herlig å se i det enn du nå kan skue. Dette er døren, men det er mye mer. Når du vender tilbake til dimensjonen i din egen tid, er dette det du må søke. Dette er hva du må lede mitt folk til. Dette er hva du må kjempe for, og dette er hva du må hjelpe til å bygge – mitt hus.»

Med Visdoms hånd på meg, vandret jeg mot døren. Den åpnet seg ikke, men jeg passerte rett igjennom midten av den. Jeg tror ikke at det er et menneskelig språk som kan beskrive hva jeg følte da jeg gikk gjennom den. Jeg så herligheten av alle tider i et eneste øyeblikk Jeg så jorden og himlene som ett. Jeg så myriader av engler, og jeg så myriader av mennesker som var mer strålende enn noen engel jeg enda hadde sett. Alle disse tjente i hans hus.

Nå forstod jeg kallet. Selv om jeg allerede hadde vært gjennom så meget, visste jeg at min søken nettopp hadde begynt.

BØKER

KALLET, av Rick Joyner, er en fortsettelse av boken DET SISTE SLAGET.
Disse to bøker er meget lærerike for oppriktige hjerter. Man får her lære om dybdene i Gud. Det er næring for vårt åndelige liv.
Pris kr 110,- for hver bok.

Andre bøker som er utgitt fra Esca Forlag

HIMLENE ER ÅPNET, Anna Rountree
Pris kr 110,- Åpenbaring, visjoner og undervisning.

PARADISET, DEN HELLIGE STAD OG TRONENS HERLIGHET.
Seneca Sodis opplevelser gjennom ca 40 dager i himmelen. Rev. Elwood Scott. Underbart å få vite mer om himmelen.
Pris kr 129,-

JEG VANDRET I HIMMELEN MED JESUS.
Misjonær Percy Collet. 5 ½ døgn i himmelen.
Fantastisk.
Pris kr 98,-

INNENFOR PARADISETS PORTER,
Rebecca Springer. Under en alvorlig sykdom falt hun i koma og ble hentet opp til himmelen. Hun forteller en del av hva hun opplevde der.
Pris kr 69,-

ETTER DØDEN, Sadhu Sundar Singh
En ung hindu fra India møter Jesus og opplever meget av henrykkelser, hvor han lærer om det hinsidige.
Pris kr 55,-

EN GUDDOMMELIG ÅPENBARING AV HELVETE. Mary Kathryn Baxter. Meget alvorlig.
Pris kr 129,-

Hefter

Betty Baxters underfulle helbredelse.
En vidunderlig fortelling.
Pris kr 35,-

Et blikk inn i det himmelske hjem, Josef Hahn
Pris kr 30,-

ENDETIDSHEFTER

ENDETIDSSYNER,
tredje verdenskrig og angrep på Norge og Sverige.
Forskjellige seere.
Pris kr 50,-

Tre endetidssyner, en engelsk søster.
Pris kr 30,-

Min drøm om bortrykkelsen, Pastor Jibuike
Pris kr 30,-

Hva er hendt? Bortrykkelsen og tiden deretter.
Olav Rogde.
Pris kr 20,-

Et budskap fra de fem engler som er over de fem verdensdeler. Samuel Doctorian. Juni 1998.
Pris kr 20,-

Åpne visjoner om Antikrist og Dyrets merke.
Mary Kathryn Baxter.
Pris kr 20,-

- -

BØKER FRA DE GAMMELTESTAMENTLIGE PSEUD-EPIGRAFER

ADAMSBØKENE & JUBILEERBOKEN
Pris kr 185,- Innbundet.

FØRSTE OG ANNEN ENOKS BOK
Pris kr 139,-

DE TOLV PATRIARKERS TESTAMENTER & ESRAS ANNEN BOK
Pris kr 120,- Innbundet.

JOSEF OG ASENETH & ESAIAS ÅPENBARING OG MARTYRIUM
Pris kr 98,-

Hvis disse bøker eller hefter interesserer deg, så skriv, ring eller fax til :

Esca Forlag, Boks 1092, 1510 Moss.
Tlf. (47) 69 27 33 85 – Fax: (47) 69 27 05 44